

செந்தமிழ்நூல்கள்

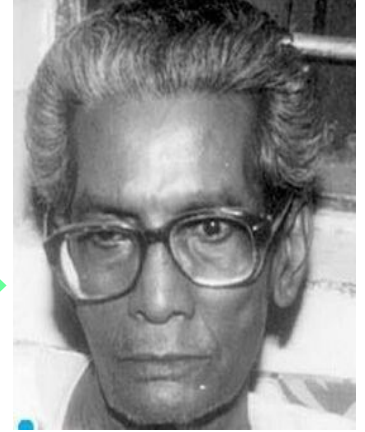
108

ISBN:978-81-687469-7-8

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

தொ மு சிதம்பர இரகுநாதன்

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/119.%20%E0%AE%A4%E0%AF%8A.%E0%AE%AE%E0%AF%81.%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%A4%E0%AE%AE%E0%AF%8D%E0%AE%AA%E0%AE%B0%20%E0%AE%B0%E0%AE%95%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AE%BE%E0%AE%A4%E0%AE%A9%E0%AF%8D_1923

செந்தமிழ்சிற்பிகள் தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதன் (1923 – 2001)

அறிமுகம்

தொ. மு. சிதம்பர ரகுநாதன், (அக்டோபர் 20, 1923 - டிசம்பர் 31, 2001) சிறுகதை, நாவல், விமரிசனம், ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், வாழ்க்கை வரலாறு எனப் பலதுறைகளிலும் எழுதியவர். பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்தவர். ரகுநாதனின் எழுத்துக்கள், ஆய்வுகள், விமரிசனங்கள் யாவும் தமிழில் மார்க்சிய சிந்தனைகளை வளர்த்தது.

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

ரகுநாதன் திருநெல்வேலியில் அக்டோபர் 21, 1923ல் பிறந்தார். இந்திய ஆட்சிப் பணியில் பணியாற்றிய இவரது அண்ணன் பாஸ்கர தொண்டைமான் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர். இவரது ஆசிரியர்

அ. சீனிவாச ராகவன் இவருக்கு நல்ல வழிகாட்டியாகவும் இருந்தார். இவரது முதல் சிறுகதை 1941ல் பிரசுரம் விகடன் வெளிவந்தது. இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதற்காக 1942ல் சிறைக்குச் சென்றார். 1944ல் தினமணியில் உதவி ஆசிரியராகவும் பின்பு 1946ல் முல்லை என்ற இலக்கியப் பத்திரிக்கையிலும் பணியாற்றினார். இவரது முதல் புதினமான புயல் 1945ல் வெளியானது. இவரது படைப்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கது 1948ல் வெளியான இலக்கிய விமர்சனம். அதைத் தொடர்ந்து 1951ல் பஞ்சம் பசியும் என்ற புதினத்தை எழுதினார். இப்புதினம் செக் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 50000 பிரதிகள் விற்பனையானது. அதே ஆண்டு தனது சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். 1954-56 வரை சாந்தி என்ற முற்போக்கு இலக்கிய மாத இதழை நடத்தினார்.[1] அந்த இதழ் மூலம் டேனியல் செல்வராஜ், சுந்தர ராமசாமி, ஜெயகாந்தன்,

கி. ராஜநாராயணன் போன்ற இளம் எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தினார். அடுத்த பத்தாண்டுகளுக்கு அமைப்புசாரா எழுத்தாளராக பணிபுரிந்தார். 1960ல் சோவியத் நாடு பதிப்பகத்தில் சேர்ந்து நிறைய ரஷியப் படைப்புகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். அவர் மொழிபெயர்ப்பில் குறிப்பிடத்தக்கவை: மாக்கிம் கார்க்கியின் தாய் மற்றும் விளாடிமிர் மயகொவ்ஸ்கியின் இரங்கற்பா விளாடிமிர் இலிச் லெனின். அவரது இலக்கிய விமர்சன நூலான பாரதி - காலமும் கருத்தும் 1983ல் சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றது. 1985ல் இளங்கோ அடிகள் யார் என்ற சமூக வரலாற்று ஆய்வினை வெளியிட்டார். 1988ல் சோவியத் நாடு இதழிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். 2001ல் பாளையங்கோட்டையில் காலமானார்.

தமிழ் எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தன் இவரது நண்பர். 1948ல் புதுமைப்பித்தன் இறந்தபின் அவரது படைப்புகளைச் சேகரித்து வெளியிட்டார். 1951ல் தன் நண்பரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வெளியிட்டார். 1999ல் புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - விமரிசனங்களும் விஷமங்களும் என்ற நூலை வெளியிட்டார். அந்நூல் 1951ல் வெளியான வாழ்க்கை வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாகவும் புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் பிறமொழித் தழுவல்

மிகுந்துள்ளதாக அவரது சமகால எழுத்தாளர்கள் (பெ. கோ. சுந்தரராஜன் போன்றோர்) முன் வைத்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்குப் பதிலடியாகவும் அமைந்திருந்தது. 1942 முதல் 1962 வரை இவரது எழுத்துலக வாழ்க்கை முழுவேகத்தில் இருந்தது. இவர் ஒரு சோஷியலிச யதார்த்தவாத எழுத்தாளர். தமிழ்நாட்டின் கைத்தறி நெசவாளர்கள் படும்பாட்டைத் தனது பஞ்சம் பசியும் நூலில் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார். அவரது கொள்கைகளை அந்நூல் பிரதிபலிக்கிறது. திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். ரகுநாதன் மொத்தம் 4 சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 3 கவிதைத் தொகுப்புகள், 3 புதினங்கள், 2 நாடகங்கள் மற்றும் மொரு வாழ்க்கை வரலாற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

சிறப்பம்சங்கள்

சோசலிச எதார்த்தவாத நாவல் இலக்கியப் போக்கைத் தன் "பஞ்சம் பசியும்" நாவல் மூலம் தொடங்கி வைத்தார். தமிழ் இலக்கிய ஆய்வை இலக்கண ஆய்வு நிலையிலிருந்தும், ரசனை ஆய்வு நிலையிலிருந்தும் சமூகநிலை ஆய்வு என்னும் ஆழமான தளத்துக்குக் கொண்டு சென்று, ஆய்வின் எல்லையை விசாலப்படுத்தினார். "பாரதியும் ஷெல்லியும்" , "கங்கையும் காவிரியும்" ஆகிய நூல்களின் மூலம் ஒப்பிலக்கியத் தடத்தைத் தமிழில் விரிவுபடுத்தியவர். "இளங்கோவடிகள் யார்?" என்னும் நூலின் வழி, தமிழகத்தில் சமய உருவாக்கங்களைப் போல நடந்த புதுப்புதுச் சாதி உருவாக்கங்களைத் துலக்கி, சாதி இறுக்கங்களின் பொய்மையைப் பளிச்சென வெளிப்படுத்தியவர்.[7]

விருதுகள்

சாகித்திய அகாதமி விருது - 1983

சோவியத் லேண்ட் நேரு விருது (தாய் மற்றும் லெனினின் கவிதாஞ்சலிக்காக)

தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் அன்னை பரிசு

பாரதி விருது - 2001

தொ. மு. சிதம்பர ரகுநாதன்

பிறப்பு

20 அக்டோபர் 1923

திருநெல்வேலி, சென்னை மாகாணம், பிரித்தானிய
இந்தியா

(தற்போது தமிழ்நாடு, இந்தியா)

இறப்பு

31 திசம்பர் 2001 (அகவை 78)

பாளையங்கோட்டை, திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு, இந்தியா

தொழில்

எழுத்தாளர், விமர்சகர், கவிஞர், மொழிபெயர்ப்பாளர்

மொழி

தமிழ்

குடியுரிமை

இந்தியர்

காலம்

1941–1999

வகை

சமூகப் புதினங்கள், இலக்கிய விமர்சனம், கவிதைகள்

இலக்கிய
இயக்கம்

சோஷியலிச யதார்த்தவாதம்

குறிப்பிடத்தக்க
படைப்புகள்

பஞ்சம் பசியும்

பாரதி: காலமும் கருத்தும்

இளங்கோ அடிகள் யார்?

புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும்

என்பது புகழ்பெற்ற மார்க்சிய சிந்தனையாளரான தொ. மு. சி. ரகுநாதன் எழுதிய ஒரு முக்கிய இலக்கிய ஆய்வு நூலாகும். புதுமைப்பித்தனின் கதைகளை முற்போக்கு இலக்கியக் கண்ணோட்டத்தில் மதிப்பிடும் இந்நூல், நவீன தமிழ் இலக்கிய விவாதங்களில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

https://archive.org/details/dli.jZY9lup2kZl6TuXGIZQdjZl2kuIy.TVA_BOK_0003840

நூலின் பின்னணி மற்றும் மையக்கருத்து

- **ஆசிரியர்:** தொ. மு. சி. ரகுநாதன்
- **நோக்கம்:** புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளை வெறுமனே புகழாமல், அவற்றைச் சமூக, வரலாற்றியல் பின்னணியோடு (Historical Materialism) ஆய்வு செய்வது.
- **பெயர்க்காரணம்:** புதுமைப்பித்தன் சமூகத்தின் மீது கொண்டிருந்த முற்போக்கான பார்வைகளை ரகுநாதன் 'விமர்சனங்கள்' என்றும், மார்க்சியத்திற்கு முரணான அவரது சில சிந்தனைகளை 'விஷமத்தனங்கள்' என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

ரகுநாதனின் பார்வைகள்

- **சமூக எதார்த்தம்:** புதுமைப்பித்தன் சாடிய மூடநம்பிக்கைகள், சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகியவற்றை ரகுநாதன் வரவேற்கிறார்.
- **விஷமத்தனங்கள் (எதிர்ப்பு):** புதுமைப்பித்தன் தனிமனித சுதந்திரத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்ததையும், சில இடங்களில் கம்யூனிசக் கொள்கைகளை விமர்சித்ததையும் ரகுநாதன் வன்மையாக எதிர்க்கிறார். புதுமைப்பித்தனை ஒரு 'பிரம்ம ராக்ஷஸ்' அல்லது முரண்பாடுகளின் மொத்த உருவமாகப் பலர் சித்தரித்ததை இந்நூல் மறுக்கிறது.

இலக்கியத்தில் இதன் தாக்கம்

- இந்நூல் புதுமைப்பித்தன் மீது வைக்கப்பட்ட மார்க்சிய விமர்சனங்களின் உச்சமாகத் திகழ்கிறது.
- ரகுநாதனின் இந்த வரலாற்றியல் ஆய்வுக்குப் பிறகுதான், புதுமைப்பித்தன் மீதான ஆய்வுகள் தீவிரமடைந்து சுந்தர ராமசாமி, எம். வேதசகாயகுமார், ராஜ் கௌதமன் போன்ற பலரும் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிய பல்வேறு நூல்களை எழுதத் தொடங்கினர்.

இலக்கியத் திறனாய்வில் புதுமைப்பித்தனின் ஆளுமையை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள ரகுநாதனின் இந்த நூல் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

'புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - சில விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும்'

என்பது புகழ்பெற்ற மார்க்சிய அறிஞர் தொ.மு.சி. ரகுநாதன் எழுதிய ஒரு முக்கிய இலக்கிய ஆய்வு நூலாகும். இந்நூல் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளை முன்வைத்து, தமிழ் இலக்கிய உலகில் அக்காலத்தில் நிலவிய முற்போக்கு மற்றும் பிற்போக்கு சிந்தனைகளை விரிவாக விமரிசனம் செய்கிறது.

நூலின் முக்கிய கருத்துகள்:

- **வரலாற்றியல் பார்வை:** புதுமைப்பித்தனின் கதைகளை வெறுமனே கற்பனையாகப் பார்க்காமல், அவற்றை அவர் வாழ்ந்த சமூக, பொருளாதார வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் இணைத்து இந்நூல் ஆராய்கிறது.
- **விமரிசனங்களும் விஷமத்தனங்களும்:** புதுமைப்பித்தன் மீது அன்றைய இலக்கியவாதிகள் முன்வைத்த நியாயமான 'விமர்சனங்கள்' எவை, காழ்ப்புணர்ச்சியால் கட்டமைக்கப்பட்ட 'விஷமத்தனங்கள்' (விமரிசனங்கள் என்ற பெயரில் செய்யப்பட்ட அவதூறுகள்) எவை என்பதை ரகுநாதன் ஆழமாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறார்.
- **முற்போக்குச் சிந்தனை:** புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்களில் உள்ள முற்போக்கு அம்சங்களை ஆதரித்தும், சில இடங்களில் அவரது படைப்புகளில் காணப்பட்ட முரண்பாடுகளை விமர்சன ரீதியாகவும் அணுகுகிறது.

நூலின்பின்னணி:

ரகுநாதன் புதுமைப்பித்தனின் தீவிர அபிமானியாகவும், நெருங்கிய நண்பராகவும் இருந்தவர். எனவே, புதுமைப்பித்தன் மறைவுக்குப் பிறகு அவர் மீது எழுந்த தவறான கருத்துக்களைத் தவிடு பொடியாக்கவும், அவரது எழுத்துக்களின் உண்மையான பரிமாணத்தை தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தவும் இந்த நூலை உருவாக்கினார்.

எங்கிருந்துபடிக்கலாம்?

நீங்கள் இந்த முழுமையான இலக்கிய ஆய்வுக் கட்டுரையை வாசிக்க விரும்பினால், பின்வரும் இணையதளங்களைப் பயன்படுத்தலாம்:

- தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகத்தின் [தமிழ் இணையக் கழகப் பாடங்கள்](#) பகுதியில் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் மற்றும் சமூகப் பார்வையைப் பற்றிய தெளிவான தகவல்களைப் பெறலாம்.
- இந்நூலின் மூலப் பிரதியை [Internet Archive](#) தளத்தில் டிஜிட்டல் வடிவில் படிக்கலாம்.
- புதிய பதிப்புகளை வாங்க விரும்பினால், [Panuval](#) அல்லது [CommonFolks](#) போன்ற புத்தக இணையதளங்கள் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தொ.மு.சி.ரகுநாதன்

<https://www.sirukathaigal.com/%E0%AE%95%E0%AE%A4%E0%AF%88%E0%AE%AF%E0%AE%BE%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%B3%E0%AF%8D/%E0%AE%A4%E0%AF%8A-%E0%AE%AE%E0%AF%81-%E0%AE%9A%E0%AE%BF-%E0%AE%B0%E0%AE%95%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AE%BE%E0%AE%A4%E0%AE%A9%E0%AF%8D/>

தமிழ்ப் படைப்பாளி தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதனின் பற்றிய அரிய முத்துக்கள் பத்து:

- 'தினமணி'யில் உதவி ஆசிரியர், வை.கோவிந்தன் நடத்திய 'சக்தி' இதழின் ஆசிரியர், 'சோவியத் நாடு' இதழின் ஆசிரியர் போன்ற பொறுப்புகளில் செயல்பட்டார்.
- 'சாந்தி' என்னும் முற்போக்கு இலக்கிய மாத இதழைத் தொடங்கி நடத்தியவர், அதன் வாயிலாக டேனியல் செல்வராஜ், சுந்தர ராமசாமி, ஜெயகாந்தன், கி.ராஜநாராயணன் உள்ளிட்ட அன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களை தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகம் செய்தார்.
- தமிழின் முன்னோடி எழுத்தாளரான இவரது முதல் சிறுகதை 1941-ல் 'பிரசண்ட விகடன்' இதழில் வெளிந்தது. முதல் புதினம் 'புயல்' 1945-ல் வெளியானது. தமிழக கைத்தறி நெசவாளர்களின் துயர வாழ்வை உருக்கமாக விவரிக்கும் 'பஞ்சம் பசியும்' இவரது முக்கியமான நாவல். இது 'செக்' மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஏராளமான பிரதிகள் விற்றன. பண்டைய இலக்கியம் குறித்த இவரது படைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வு நூல் 'இளங்கோ அடிகள் யார்?' என்பதாகும்.
- இடதுசாரிக் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர், சோவியத் நாடு பதிப்பகம் மூலம் ரஷ்யப் படைப்புகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். மாக்கிம் கார்க்கியின் 'தாய்', லெனின் கவிதாஞ்சலி ஆகியன இவரது முக்கியமான மொழிபெயர்ப்புகள்.
- புதுமைப்பித்தனின் நெருங்கிய நண்பர். அவரது மறைவுக்குப் பிறகு, அவரது படைப்புகளை சேகரித்து வெளியிட்டு மகத்தான சேவை புரிந்துள்ளார். புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும்

எழுதியுள்ளார். இந்த படைப்பு அவரைப் பற்றிய முக்கியப் பதிவாகப் போற்றப்படுகிறது.

- பண்டைய இலக்கியம், நவீன இலக்கியம் ஆகிய இரண்டு தளங்களிலும் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடனும் புலமையுடனும் விளங்கியவர்.
- 'பாரதியும் ஷெல்லியும்', 'கங்கையும் காவிரியும்' ஆகிய படைப்புகள் மூலம் ஒப்பிலக்கியத் தடத்தை தமிழில் விரிவுபடுத்தினார்.
- 'பாரதி காலமும் கருத்தும்' என்ற இவரது இலக்கிய விமர்சன நூல் சாகித்ய அகாடமி விருதை வென்றது. சோவியத் லேண்ட் நேரு விருது, தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் 'தமிழ் அன்னை' பரிசு, பாரதி விருது உள்ளிட்டவற்றையும் பெற்றுள்ளார்.
- 4 சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 3 கவிதைத் தொகுப்புகள், 3 நாவல்கள், 2 நாடகங்கள் உள்ளிட்ட படைப்புகள் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்தில் தனி முத்திரை பதித்த தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதன் 2001-ல் பாளையங்கோட்டையில் காலமானார்.

தொ.மு.சி ரகுநாதன்...

புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா இருவரையும் கலந்து வடித்த கலைஞன்!
கதை சொல்லிகளின் கதை

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றை எழுதுகிறவர்களானாலும் சரி, தமிழின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளைத் தொகுத்துப் போடுகிறவர்களானாலும் சரி, இணையத்தில் சிறுகதைகளைப் பதிவேற்றம் செய்யும் இணையதளக்காரர்களானாலும் சரி, ஞாபகமாகத் தவிர்த்துவிடும் ஒரு பெயர் தொ.மு.சி. ரகுநாதன். இவர் எழுதிய சிறுகதைகளை வாசித்த புதுமைப்பித்தனுக்கு, அந்தக் கதைகள் மிகவும் பிடித்துப்போய், யார் இந்தப் பையன் எனத் தேடித் தேடி, சென்னையில் தினமணி ஆபீஸில் அவரை முதன்முதலாகப் பார்த்தபோது "ஏ... நீ நம்ம ஆளுப்பா. உன்னைத்தான் இத்தனை நாளாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்" என்று சொல்லிக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு, அந்த நிமிடத்திலிருந்து நெருக்கமாகிவிட்டாராம்.

அதன் பிறகு தன் இறுதிக்காலம் வரை அந்த நட்பையும் தோழமையையும் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தவர் புதுமைப்பித்தன். அவர் சாகும் நாளில், கடைசி நிமிடத்தில் பார்க்க ஆசைப்பட்டு கண்கள் தேடியதும் இவரைத்தான். உடல் நோயால் வேதனை வந்தபோதெல்லாம் "ரகுநாதா..."

என்று அரற்றியதாக கடைசி நிமிடத்தில் அவரோடு இருந்த சிதம்பரம் எழுதுகிறார்.

1951-ம் ஆண்டில் ரகுநாதன் எழுதிய 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல்தான் அயல்மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட முதல் தமிழ் நாவல். செக் மொழியில் கமில் சுவலபில் மொழிபெயர்த்த அந்த நூல், 50 ஆயிரம் பிரதிகள் விற்பனையானது. ரகுநாதன் எழுதிய 'ஆனைத்தீ' என்ற சிறுகதைக்கு ஈடான ஒரு கதையை, தமிழில் வேறு யாரும் எழுதவில்லை என்பது எழுத்தாளர் சுந்தரராமசாமியின் அழுத்தமான கருத்து. அவர் பெயரைப் புறக்கணிப்பதில் நியாயம் ஏதும் இருக்க முடியாது. அரசியல்தான் இருக்க முடியும்.

புதுமைப்பித்தனோடு சேர்ந்துகொண்டு கல்கி உள்ளிட்ட புகழ்பெற்ற இலக்கிய உலக ஜாம்பவான்களை எல்லாம் கூர்மையான விமர்சனக் கண்களால் வீழ்த்தியவர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன். அதிரடியான எழுத்துகளால் பலருடைய பகையைச் சம்பாதித்துக்கொண்டவர். ஆனால், உண்மையை எந்தவிதமான சமரசத்துக்கும் இடமின்றி உரக்கச் சொன்னவர். முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற வகைமையின் பயணத்துக்கு முதன்முதலாகப் பாதை போட்டவர்.

1939-ம் ஆண்டிலிருந்தே சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கிய ரகுநாதனின் கதைகள், 1949-ம் ஆண்டில் தொகுப்பாக வெளியானது. அந்தத் தொகுப்பில் இருந்த 'நீயும் நானும்' என்ற கதை, வாத பிரதிவாதங்களை இலக்கிய உலகில் உருவாக்கிப் பரபரப்பாகப் பேசியது. கம்யூனிஸ்ட்டுகள் மீதான அடக்குமுறைக் காலம். போலீஸாரால் தேடப்பட்டுவரும் ஒரு தொழிற்சங்கத் தலைவர், போலீஸ் கண்ணில் பட்டுவிடுகிறார். போலீஸ் அவரைத் துரத்துகிறது. அவர் தப்பி ஓடி ஓடி, ஒரு சந்தில் நுழைகிறார். அங்கே ஒரு குடிசை வாசலில் ஒரு பெண் உட்கார்ந்து தன் குழந்தைக்குப் பால் புகட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணும் தீவிரமான ஒரு தொழிற்சங்கவாதி. தன் தலைவரை போலீஸார் துரத்திவருவதைப் பார்த்த அந்தப் பெண், தலைவரை தன் குடிசைக்குள் நுழைத்து பின்வாசல் திறந்து தப்பி ஓடிவிடும்படி கூறுகிறாள். தலைவர் குடிசைக்குள் நுழைந்த அடுத்த நிமிடம் போலீஸ் அவள் வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றிவிட்டது. உடனே

போலீஸ் உள்ளே போனால் தலைவர் பிடிபட்டுவிடுவார். என்ன செய்தாவது தலைவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆனால் என்ன செய்வதென அவளுக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென தன் மடியில் பால் குடித்துக்கொண்டிருந்த தன் குழந்தையின் கால்களைப் பிடித்துத் தூக்கிப் படிக்கட்டில் அதை ஓங்கி அடிக்கிறாள். தலை சிதறி குழந்தை இறந்துவிடுகிறது. இந்தக் கொடூரத்தைப் பார்த்த போலீஸார் அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோய் நின்றுவிடுகிறார்கள். தலைவர் தப்பிவிடுகிறார்.

இது கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் கே.பாலதண்டாயுதம் தலைமறைவாக வாழ்ந்த காலத்தில் நடந்த ஓர் உண்மைச் சம்பவம். இப்படியான சம்பவம், இங்கு மட்டும் நடக்கவில்லை. நேதாஜியின் இந்திய தேசிய ராணுவம் போரில் பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஓரிடத்தில் நடந்துள்ளது. வியட்நாமிலும் ஜப்பானிலும் சோவியத் யூனியனிலும் இப்படிச் கட்சித் தலைவர்கள், தேசிய ராணுவம் இவர்களைக் காப்பதற்காகக் குழந்தையைக் கொன்ற சம்பவங்கள் நடந்துள்ளன.

‘ஆனாலும் உண்மையும் யதார்த்தமும் ஒன்றா? கலை என்பது நடந்ததை நடந்ததாக எழுதுவதா? அப்படியானால், நடந்ததும் யதார்த்தமும் ஒன்றா? சம்பவ உண்மைக்கும் கலை உண்மைக்கும் வேறுபாடு கிடையாதா? இப்படியெல்லாம் கேள்விகளை எழுப்பியது அந்தக் கதை.’
(பொன்னீலனின் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் நூலிலிருந்து)

காவல்துறை களத்தில் கம்யூனிஸ்ட்டுகளை வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்த அதே காலத்தில், எழுத்துலகில் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் காங்கிரஸ்காரர்களாலும் ‘சுத்த இலக்கியவாதி’களாலும் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்ட காலமாகவும் இருந்தது. ஹிட்லர் சோவியத் மீது படையெடுத்துச் சென்று தோற்ற காலமாகவும் இருந்தது.

‘அகில உலக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் சமாதான பஜனை செய்துகொண்டே யுத்தத்துக்குத் திட்டமிட்டுவரும் இந்தச் சமயத்தில், கம்யூனிசத்தின் உண்மைத்தன்மையை ஆதரவாளர்களின் வாய்மொழியிலிருந்தே

தெரிந்துகொள்வது அவசியம். அதற்காகவாவது இந்தக் கதைத் தொகுதியை வாசிக்கலாம்' என்று ரகுநாதனின் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பைக் கடுமையான வார்த்தைகளோடு வரவேற்றது தினமணி நாளிதழ் (10-09-1950). அன்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்த எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமிக்கும் இந்தக் கதை மீது கடுமையான விமர்சனம் இருந்தது (தொ.மு.சி.ரகுநாதன் நினைவோடை-சுந்தர ராமசாமி). 'நடந்ததைத்தானே எழுதியிருக்கிறார் அதற்கு ஏன் இத்தனை விமர்சனம்?' என்று இந்தக் கதையை ஆதரித்தோரும் இருந்தனர்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிவனடியார் ஒருவர் கேட்டார் என்பதற்காகத்தான் பெற்ற பிள்ளையை வெட்டி கறி சமைத்து அன்போடு உபசரித்தார் என்ற கதையை, காலம் காலமாகக் கண்களை மூடி பக்திப்பரவசத்தோடு 'சிவசிவா' என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு, உண்மையின் மீது கட்டப்பட்ட என் கதையை விமர்சிக்க என்ன தகுதி இருக்கிறது என்று தடாலடியாகத் திருப்பியடித்தார் ரகுநாதன்.

ஆரம்பத்தில் அப்படித் திருப்பி அடித்தாலும் பின்னாளில் 'நீயும் நானும்' கதையை தான் எழுதியவிதம் சரியல்ல என சுயவிமர்சனம் செய்துகொண்டார் ரகுநாதன். 1956-ம் ஆண்டில் இலங்கையில் பேசியபோது "நான் சொல்லியிருப்பது ஒரு சம்பவமே! கதை என்ற அளவில் அதன் உருவாக்கம் சரியானதல்ல. யதார்த்த இலக்கியத்தின் உயர்நிலையே மானுட அன்புதான். மானுட அன்பு என்னும் சுடரை உள்ளுக்குள்ளொள்ளாத இலக்கியங்கள் யதார்த்த இலக்கியங்கள் ஆக மாட்டா" என்று தன் கதையை தானே மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தினார். இதுதான் ரகுநாதன். அத்தோடு நில்லாமல் யதார்த்த இலக்கியம் என்றால், அது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மிகயீல் ஷோலக்கவ்வின் கதை ஒன்றைக் கூறுகிறார்.

'இரண்டாவது உலக யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த நேரம், ஜெர்மனி வீழ்ச்சியடைந்துவிட்டது. ஆனாலும் போர் முற்றிலும் ஓய்ந்துவிடவில்லை. பாசிசத்தின் தலைமையிடமான ரீஸ்டாக் கட்டடத்தின் மீது செங்கொடியை ஏற்ற சோவியத்தின் செஞ்சேனை வீரர்கள் ஐந்து பேர் ஒருவரோடு ஒருவர்

போட்டிபோட்டுக்கொண்டு செங்கொடியுடன் ஓடுகிறார்கள். கட்டட இடிபாடுகளுக்கு இடையே பிரசவத்துக்காகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு ஜெர்மானியப் பெண்ணின் குரல் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துகிறது. புதிய உயிரைப் பிறப்பிக்கும் வலியில் அவள் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். செங்கொடியைக் கீழே வைத்துவிட்டு அந்த ஐந்து பேரும் சேர்ந்து மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுசெல்வதற்காக அந்தப் பெண்மணியைத் தூக்குகிறார்கள். சாலையின் இருபக்கங்களும் பதுங்கியிருந்த ஜெர்மானிய ராணுவ வீரர்கள், அந்தச் செஞ்சேனை வீரர்களை ஒவ்வொருவராகச் சுட்டுக்கொல்கிறார்கள். கடைசி வீரர் அந்த நிறைசூலியை மருத்துவமனையில் சேர்த்துவிட்டு, பிறந்த குழந்தையின் குரலைக் கேட்டு மகிழ்ந்தபடி வெளியே வரும்போது சுடப்பட்டு இறக்கிறார். முகத்தில் புன்னகையுடன் அந்தச் செஞ்சேனை வீரன் மடிகிறான். இந்தக் கதையில் சுடர்விடுவதுபோல யதார்த்தம் சுடர்விட வேண்டும் என ரகுநாதன் பேசி முடித்ததாக பொன்னீலன் எழுதுகிறார்.

ஆனால், பெரும் விவாதப் புயலைக் கிளப்பிய சிறுகதையாக அது விளங்கியது. சிறுகதை மட்டுமல்ல, நாவல் இலக்கியத்திலும் புயலைக் கிளப்பியவர் ரகுநாதன். அவருடைய முதல் நாவலான 'முதலிரவு', 'காம உணர்ச்சி, மனிதனின் இதய உணர்ச்சியை மழுங்கடிக்கும் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சி' என்ற பழங்கொள்கையைத் தவிடுபொடியாக்குவதற்காக எழுதப்பட்டது. பரபரப்பாக விற்பனையாகிப் பல பதிப்புகளைக்கண்டது. அதன் அமோக விற்பனையில் பொறாமைகொண்ட சில பதிப்பாளர்கள், அந்த நாவலை ஆபாசம் என்றும் அதைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்றும் அரசிடம் புகார் செய்தார்கள். இதுபற்றி பொன்னீலன் எழுதுகிறார், 'அப்போது கல்வி அமைச்சராக இருந்த அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் கட்டபிரம்மசாரி. தீவிர காந்தியவாதியான அவர், திருக்குறளில் இருந்தே காமத்துப்பாலை நீக்கிவிட வேண்டும் எனப் பேசியவர். நாவலில் ஓரினச்சேர்க்கை, முறை பிறழ்ந்த ஈரினச்சேர்க்கை, காந்தியப் பாலியல் நிலைக்கு எதிர்ப்பு எல்லாம் இருந்ததைப் பார்த்த அவர், புத்தகத்தைத் தடைசெய்து ஆணை பிறப்பித்தார்.

படைப்புலகில் இப்படி நுழையும்போதே பரபரப்பாகவும் அதிர்வெடிகளுடனும் நுழைந்தவரான ரகுநாதன், சாகும்பரியந்தம் வலுக்குறையாமல் அப்படியே இயங்கினார் என்பது வியப்பான செய்தி. நீயும் நானும் (1949), ஷணப்பித்தம் (1952), சேற்றிலே மலர்ந்த செந்தாமரை (1955), ரகுநாதன் கதைகள் (1957) ஆகிய நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் அவருடைய சிறுகதைகள் வந்தன. புதுமைப்பித்தனிடம் நாம் காணும் அதே கிண்டலும் நகையுணர்வும் சமூக விமர்சனமும் இன்னும் தெளிவான குரலில் ரகுநாதனின் கதைகளில் ஒலிக்கக் கேட்கலாம்.

பூடகமாகவோ இலைமறைக் காயாகவோ எழுதுவது ரகுநாதனுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. எழுத வேண்டும் என நினைத்துவிட்டால், தெளிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் எழுதிவிடவேண்டியதுதானே என்பதுதான் ரகுநாதனின் போக்கு. அந்நிலைபாட்டின் சாட்சியங்களாக அவருடைய சிறுகதைகள் திகழ்கின்றன. அவர் அளவுக்கு சங்க இலக்கியங்களிலும் கம்பராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற காவியங்களிலும் பாரதியிலும் புதுமைப்பித்தனிலும் ஆழ்ந்து தோய்ந்த இன்னொரு சிறுகதை எழுத்தாளரை தமிழ் இலக்கிய உலகம் இன்றுவரை பெறவில்லை.

‘வென்றிலன் என்றபோதும்’ என்ற சிறுகதை மகாபாரதக் காவியத்தை மறுவாசிப்பு செய்து எழுதப்பட்ட முக்கியமான சிறுகதை. ஐந்து பேருக்கு மனைவியாக்கப்பட்ட பாஞ்சாலிக்கு, கர்ணன் மீதுதான் உண்மையான காதல் என்று கதை அதகளமாகப் பயணிக்கிறது. திரௌபதி பேசுவதான பாணியில் இரண்டாம் அத்தியாயம் தொடங்குகிறது:

“அரண்மனை மேன்மாட முன்றிலில் நின்று அர்த்தமற்று வானைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மனதில் கவலைகள் மோதி மோதி நெஞ்சம் மரத்துப்போயிருந்தது. இறுகிப்போன இதயத்துக்குள்ளிருந்து குறுகுறுக்கும் நப்பாசையும், ஒதுக்க முடியாத துயரத்தின் உறுத்தலும் என்னை நிலைகொள்ளவிடாமல் அலட்டின. எனினும் கண்ணீர் சிந்தவோ, வாய்விட்டு அழுது நெஞ்சின் பளுவைக் குறைக்கவோ மனதில் தெம்பும் திறனும் இல்லை. காரணம், அன்றைய போர். ஒருபுறம் கர்ணன் என் காதலன். மறுபுறம் அர்ஜுனன் என் கணவன். இருவரும் போர் புரிகிறார்கள்.

இருவரில் யார் விழுவார்கள்? அவர்கள் வீழ்ச்சியைப் பொறுத்துதான் என் வாழ்க்கையும் இருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் நெஞ்சக் குகையில் எண்ணங்கள் வெந்துகொண்டிருந்தன.”

கர்ணன் கொல்லப்பட்ட சேதி கேட்டு மனம் உடைந்து கட்டிலில் விழுந்து அழுகிறாள் பாஞ்சாலி. அவளுடைய நினைவுகளில் முன்னர் நடந்ததெல்லாம் சித்திரமாக விரிகின்றன. “ஐவருக்கும் நான் பத்தினியானேன். எனக்கு வாய்த்த ஐந்து கணவன்மார்களும் என்னிடம் நடந்துகொண்டவிதம்தான் என்னை கர்ணன் பற்றிய சிந்தனைக்கு மீண்டும் இழுத்துச் சென்றது. இந்த ஐவருக்கும் மேலாக கர்ணனிடம்தான் எனக்கு மனசு ஒட்டக்கூடிய பாசம் இருந்தது.

தருமபுத்திரன் ஒரு ரிஷிப்பிறவி. அவருக்கு மனைவி என்றால், சதி என்ற தெய்விகப் பொருள். அவர் பள்ளியறையில் வைத்துக்கொண்டுகூட, திடீரென நீதிசாஸ்திரம் போதிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். பீமரோ, காதலுக்கோ சல்லாபத்துக்கோ ஏற்றவர் அல்ல. இடிம்பைதான் அவருக்குச் சரியான மனைவி. வில்லை முறித்து என்னை மணந்த அர்ஜுனருக்கு, நான் பலரில் ஒருத்தி. அவருக்கு, சமயத்தில் ஒருத்தி வேண்டும். அது திரௌபதியானாலும் சுபத்திரையானாலும் ஒன்றுதான். நகுல சகாதேவர்கள் என் கண்ணுக்குக் கணவர்களாகவே தோன்றவில்லை. மதினியின் அன்பு அரவணைப்பில் ஒதுங்க எண்ணும் மைத்துனக் குஞ்சுகளாகத்தான் தோன்றினர்.

இதனால்தான் இந்த ஐவரில் எவர் மேலும் அன்பு செலுத்த முடியவில்லை. உலகமும் அவர்களும், என் பரிவையும் பச்சாதாபத்தையும் எப்படி வேண்டுமானாலும் அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ளட்டும். எனினும், எனக்கு கர்ணன்மேல்தான் நேர்மையான அன்பு படர்ந்திருந்தது. கர்ணன் நினைவுதான் என் இளமையைக்கூட கட்டுக்குலையாமல் காத்துவந்தது. இன்று கர்ணன் மடிந்தார். அப்படியானால் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்க்கைக் கனவும் இன்றோடு உதிர்ந்தது என்றுதான் கொள்ளவேண்டுமா?”

இந்தக் கதையின் மையப்புள்ளியாக இருந்தது அர்ஜுனன் போரில் வென்றபோதும் அவன் கர்ணனிடம் தோற்றான் என்று நிறுவுவதே ஆகும். அர்ஜுனனின் புலம்பலாக வரும் வார்த்தைகள்...

“கர்ணன் என் அண்ணன்; என் எதிரி. இந்த உணர்ச்சியை என்னால் லகுவில் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. இளமை முதல் அவனைப் பகைத்தே வந்திருக்கிறேன். இருவர் கைகளிலும் வில்லேறிய நாளிலிருந்து ஒருவருக்கொருவர் விரோதிதான். இன்று நான் கர்ணனைக் கொன்றுவிட்டேன். எனினும் நான் அவனை வென்றதாகவே எண்ண முடியவில்லை. கர்ணனின் மரணத்துக்காக இந்திரனும் கண்ணனும் அவனிடம் பிச்சை ஏற்கவேண்டியிருந்தது. தான் பெற்ற பிள்ளையிடம் தாய்மை உணர்ச்சியைக் காட்டி ஏமாற்றி, நாகாஸ்திரப் பிரயோகத்துக்கு குந்தி தடை விதிக்கவேண்டியிருந்தது. கடோத்கஜனை இந்தச் சூதில் பணயம் வைத்து வெட்டுக்கொடுக்கவேண்டி வந்தது. கர்ணனைக் கொன்றுவிட்டேன். எனினும் வெற்றி எனக்கல்ல.”

1940-களில் கலாசாரக் காவலர்கள் யாரும் தமிழகத்தில் தலையெடுத்திருக்கவில்லை. ஆதலால், பாஞ்சாலியின் ஆறாவது காதலை முன்னிறுத்திக் கலவரம் ஏதும் வெடிக்கவில்லை. இந்தக் கதையும் ரகுநாதனும் தப்பினார்கள். நமக்கு அற்புதமான ஒரு மறுவாசிப்புக் கதை கிடைத்தது. ரகுநாதனுக்கு இந்தப் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயமும் ஆழ்ந்த புலமையும் பிதுரார்ஜிதச் சொத்தாகவே அவருக்கு வந்து சேர்ந்தது எனலாம்.

இவருடைய தாத்தா சிதம்பரத் தொண்டைமான், புகழ்பெற்ற ஒரு தமிழறிஞர். ‘ஸ்ரீரெங்கநாதர் அம்மானை’, ‘நெல்லைப்பள்ளி’ போன்ற நூல்களை எழுதியவர். ரகுநாதனின் அப்பா தொண்டைமான் முத்தையா, சிறந்த ஓவியர்; புகைப்படக் கலைஞர். அவருக்கும் அவருடைய இரண்டாவது மனைவி முத்தம்மாளுக்கு இரண்டாவது மகனாக 1923 அக்டோபர் 20 அன்று பிறந்தவர் ரகுநாதன். அவருக்கு ஓர் அண்ணன், மூன்று தமக்கையர், ஒரு தங்கை.

அண்ணன் பாஸ்கரத் தொண்டைமான் பிற்காலத்தில் மாவட்ட ஆட்சியாளராகவும், பெரும் பேச்சாளராகவும், எழுத்தாளராகவும் புகழ்பெற்றவர். ரகுநாதனின் அப்பா ஒரு பிரம்ம சமாஜியார். வீட்டிலேயே பிரம்ம சமாஜக் கூட்டங்கள் நடக்கும். சமய நல்லிணக்கத்தில் ஈடுபாடுகொண்டவர். தாகூரிடம் ஈடுபாடுகொண்டவர். நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் எழுத்தாளராகவும் திகழ்ந்தவர். ஆகவே, ஆரோக்கியமான செறிவான குடும்பப் பின்னணி ரகுநாதனுக்கு வாய்த்திருந்தது.

அவருடைய முழுப்பெயர் தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதன். கவிதைகளை மட்டும் திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்ற புனைபெயரில் எழுதுவார். அவர் பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் திருநெல்வேலியில். 1942-ல் 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் பங்கேற்று, சிறை சென்றார். சில மாதங்கள் தலைமறைவு வாழ்க்கையும் வாழ நேர்ந்தது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்திலும் இணைந்து பல்வேறு பொறுப்புகளில் பணியாற்றினார். தினமணி, முல்லை, சக்தி, சோவியத் நாடு போன்ற இதழ்களில் ஆசிரியர் குழுவிலும் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார்.

பத்திரிகைத் துறையில் சலிப்பேற்பட்டு சென்னையிலிருந்து மீண்டும் நெல்லைக்குத் திரும்பி, 1954-ல் 'சாந்தி' என்ற இலக்கிய இதழை அவரே தொடங்குகிறார். சுந்தர ராமசாமியும் நெல்லை எஸ்.வேலாயுதமும் உதவியாக இருக்கிறார்கள். குடும்பப் பாகப்பிரிவினையில் அவருக்குப் பணமாகக் கிடைத்த 3,000 ரூபாயை முதலீடாகக்கொண்டு அந்த இதழைத் தொடங்கி நடத்துகிறார். இரண்டு ஆண்டுகள் இலக்கியத்தில் சமரசமின்றி தரமான படைப்புகளுடன் அந்த இதழ் வெளிவருகிறது. தமிழ் ஒளி, ரகுநாதன், சுந்தர ராமசாமி, ஜி.நாகராஜன் உள்ளிட்ட பலரும் தங்கள் படைப்புகளை அதில் வெளியிட்டனர். பொருளாதாரக் காரணங்களால் மட்டுமே அந்த இதழ் நின்றுபோனது.

‘சாந்தி’ இதழ்களை முழுமையாகத் தேடித் தொகுக்கும் பணியில் ரகுநாதனின் சீடரான தோழர் பேராசிரியர் ராமசந்திரன் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது ஆறுதல் அளிக்கும் தகவல்.

**காரிகை நல்லாள் காயசண் டிகைவயிற்று
ஆனைத் தீக்கெடுத் தம்பலம் அடைந்ததும்
அம்பலம் அடைந்தனள் ஆயிழையென்றே
கொங்கலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றதும்’**

என்கிற மணிமேகலைப் பதிகத்திலிருந்து சொல்லெடுத்து ரகுநாதன் எழுதிய ‘ஆனைத்தீ’ என்ற சிறுகதை, அவரது கதைகளில் மிகச்சிறந்த படைப்பாகப் போற்றப்படுவது. ‘ஆனைத்தீ’ போல நெஞ்சில் மூண்டெழும் காமத்தி் பற்றிய கதை அது.

தாமிரபரணிக் கரையில் கருப்பந்துறை சுடுகாட்டுச் சுடலைமாடன் கோயில் சாமி கொண்டாடியான கட்டாரித்தேவனுக்கு நாட்டாமைக்காரத் தேவரின் மனைவி இசக்கியின் மீது தீராத இச்சை. “நல்ல மஞ்சக் கடம்புக் கட்டையில் செதுக்கி நிறுத்திய சித்திரப்பாவைபோல் இருப்பாள். தலையை அள்ளிச் செருகிக் கோழிவால் கொண்டை போட்டிருப்பாள். நெற்றியின் நடுவே ஓடி, உச்சி வகிடோடு முடியும் பச்சை குத்திய நாமம் அவளின் கண்களை அளக்க உதவும் கேந்திரமாகத் திகழும். அவளது அவயங்கள் யார் மனதையும் தடுமாறச் செய்யும். மாம்பழக் காவலுக்கு அவள்தான் தோட்டத்தில் இருப்பாள். கட்டாரித்தேவனுக்கு அவளோடு பேசுவதில் தனி இன்பம். மஞ்சள் பூசிய முகத்தில் துலாம்பரமாய் விளங்கும் வெற்றிலைக்காவி உதடுகளில் புன்னகை பூக்க, யாரிடமும் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவாள் இசக்கி.”

கட்டாரித்தேவனுக்குக் கலியாணம் ஆகியிருந்தபோதும் மனதில் எழும் குரூர ஆசையைக் கொல்ல முடியாமல் இருந்தான். சுடலைமாடனின் கொடை நடக்கும் அன்று, அவன் சாமியாடியாக வேடம் தரித்து சுடலையில் அமர்கிறான். மேளமும் தாளமும் பறை இசையுமாக சூழலே துடியாகி நிற்கிறது. அந்தக் காட்சியை நுட்பமாகவும் விரித்தும் ரகுநாதன் விவரிக்கும் பக்கங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தின் உக்கிரமான பக்கங்களாக நம்மை நடுங்கச் செய்கின்றன. அதிலும் சுடலைக்குச் சென்று எரியும் பிணத்தின்

வயிற்றுக்குள்ளிருந்து குடலை உருவி கட்டாரித்தேவன் வாயில் கவ்விக்கொண்டு திரும்ப ஓடிவரும் காட்சியை ரகுநாதன் விவரிப்பதை வாசிக்கும்போது நமக்கு ஈரக்குலை உண்மையிலேயே பதறும். எழுத்துக்கு இத்தனை ஆற்றல் உண்டா என வியக்கவைக்கும் பக்கங்கள் அவை.

கட்டாரித்தேவனின் கையாளாக வரும் வில்லுப்பாட்டுக் கலைஞன் வீராசாமிக்குக் கட்டாரியின் நோக்கும் போக்கும் எல்லாம் தெரியும். சுடலைக்குப் படையலாக வைக்கப்பட்ட சாராயத்தை கட்டாரி ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு அருள் வந்து இறங்குவதற்காகக் காத்திருக்கும் நேரத்தில் இசக்கி வருகிறான். அதைக் கட்டாரித்தேவன் பார்க்கிறான். அருள் வந்து இறங்கும் முன் அவள் வந்து அவனுக்குள் இறங்கிவிடுகிறாள்.

“தூரத்தில் இசக்கி பச்சைநிறக் கண்டாங்கிச் சேலையைச் சரிபண்ணியவாறே சிரித்துக்கொண்டு நின்றாள். இசக்கியின் வனப்பு கட்டாரியின் கண்களை ஈர்த்தன. கட்டாரிக்குத் தலைக்கிறக்கம் அதிகமாயிற்று. சுடலையையும் இசக்கியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். திடீரென ஒரே ஆகாகாரம் செய்துகொண்டே துள்ளி எழுந்தான் கட்டாரி. அவன் உடல் கிடு கிடென ஆடியது.”

இப்படித் தொடங்கும் அந்தக் காட்சிவிவரிப்பு ஆகாகாரமாக நம் மனங்களில் வானத்துக்கும் பூமிக்குமாகக் குதிக்கிறது. சுடலையிலிருந்து திரும்பி வந்து வாயில் கவ்விய குடலுடன் அவன் ஆடுவது கண்டு ஊரே வாய் பொத்தி நடுங்கி கைகூப்பி நிற்கிறது. ஆனால், இசக்கி மட்டும் கும்பிடாமல் கையால் நாடியைத் தாங்கியவாறே அவனை வியப்புடன் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வில்லுப்பாட்டுக் கலைஞன் சுடலைமாட சாமிக்கும் இசக்கிக்கும் உள்ள உறவைப் பாடுவதுபோல கட்டாரித்தேவனுக்கும் இந்த இசக்கிக்கும் உள்ள உறவை தன் சொந்தப்பாடலாகக் கட்டிப் பாடுகிறான்.

‘ஏந்து நல்ல ஸ்தனமிரண்டாம்... இசக்கி.

இந்திராணி மார்பழகாம்... இசக்கி

பின்னழகைக் கண்டவர்கள்

பிரமித்து நின்றிடுவார்... இசக்கி
முன்னழகைக் கண்டாலோ
மோகிப்பார் ஆயிரம் பேர்... இசக்கி

இசக்கி... இசக்கி என்று உடுக்கடித்து கட்டாரித்தேவனின் ஆட்டத்துக்கு முறுக்கேற்றும் காட்சியும் இந்தக் கதையின் எழுச்சிகரமான பக்கங்களாகும். நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களின் வழிபாட்டுமுறையோடும் அவர்களின் கலையோடும் பின்னிப்பிணைந்து மிளிரும் கதை இது என்றால், 'சுருதிபேதம்' என்னும் கதை கர்னாடக சங்கீதத்தைப் பின்னணி இசையாகக்கொண்டு நம்மை மயக்குகிறது. நாகஸ்வரக் கலைஞரான நாகமுத்து, தான் மையல்கொண்ட பெண்ணான செல்வத்தின் பாட்டுக்கு நாகஸ்வரம் வாசிக்கும்போது தாள லயத்தை மாற்றி குறும்பு செய்கிறான். போகப்போக ரசிகர்கள் அவள் பாட்டுக்கு இவன் எப்படி வாசிக்கிறான் எனப் பார்ப்பதற்கு மாறாக, இவன் வாசிப்புக்கு அவள் எப்படிப் பாடுகிறாள் என்று பார்க்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். அவள் பாடலை நிறுத்தி சபையிலேயே விக்கி விக்கி அழுதுவிடுகிறாள்.

தாசி வடிவாம்பாளின் மகளான அந்தச் செல்வத்தைத் தேடி குற்ற மனதுடனும் அவளைச் சென்றடையும் நோக்குடனும் நாகமுத்து செல்கிறான். கதையின் அடுத்த திருப்பத்தில் செல்வம் நாகமுத்துவின் காதல் மனைவி ஆகிறாள். அடுத்த காட்சியில் வடிவாம்பாள் சாகக் கிடக்கிறாள். அப்போது நாகமுத்துவை அழைத்து "உன் தகப்பன் வேல்சாமி நாதசுரக்காரருக்கும் எனக்கும் பிறந்தவள்தான் செல்வம். உன் அப்பா என்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய்விட்டார். அதற்கு வஞ்சம் தீர்க்கவே உண்மையைச் சொல்லாமல் செல்வத்தை உனக்குக் கட்டிக்கொடுத்தேன். அவள் உன் தங்கை" என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணை மூடுகிறாள். தங்கையுடனா இத்தனை நாள் சல்லாபித்திருந்தேன் என்ற குற்ற உணர்வில் குமைந்துபோகிறான் நாகமுத்து. பாட்டில் சுருதிபேதம் செய்த குற்றத்துக்கு என் வாழ்க்கையையே சுருதிபேதம் செய்துவிட்டாளே எனக் கலங்குகிறான். அப்புறம் எந்தப் பெண்ணுடனும் படுக்கையைப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியாத உளவில் சிக்கலுக்கு அவன் ஆளாகிவிடுகிறான்.

கு.ப.ரா-வின் `ஆற்றாமை' கதையில் சொன்ன அதே விஷயம் ரகுநாதனின் இந்தக் கதையில் இன்னும் அழுத்தமாகவும் தலைமுறைக் கோபமாகவும் பளிச்சென வெளிப்படுவதைக் காண வியப்பாக இருக்கிறது. இதைப்போல `கிரஹணம்' என்ற கதையும் ஆண்-பெண் உறவுக்குள் ஏற்படும் ஊடல், கூடல் பற்றிய கதைதான்.

ரகுநாதனின் கதைகளை வாசிக்க வாசிக்க, இவர் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா இருவரையும் கலந்து வடித்த கலைஞரோ என்ற மயக்கம் நமக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால், சோகம் என்னவெனில் அவர் தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதாமல் நிறுத்திக்கொண்டார். 1957-க்குப் பிறகு அவர் சிறுகதைகள் எழுதவில்லை. ஆய்வுகளின் மீது கவனம் செலுத்தி அந்தத் துறையில் சாதனைகள் படைத்தார்.

அவரது `பாரதி:காலமும் கருத்தும்' நூல் சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றது. இளங்கோவடிகள் யார் என்னும் ஆய்வு நூல், அதுகாறும் சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பிதான் இளங்கோவடிகள் என திராவிட இயக்கத்தார் கட்டியெழுப்பியிருந்த கற்பிதங்களை உடைத்து நொறுக்கி `இளங்கோ, மன்னர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரே அல்ல. அவர் ஒரு தனவணிகச் செட்டியார்' என்ற ஆதாரங்களுடன் நிறுவினார். அதனாலோ என்னவோ அந்த நூல் புறக்கணிக்கப்பட்டது. அத்தனை வலுவான நூலைக் கண்டுகொள்ளாமல், தன் சாவு சாக தமிழறிஞர்கள் அனுமதித்தார்கள். பெரும் கொடுமை அது.

புதுமைப்பித்தன் வரலாறு என்னும் நூல் அவரது படைப்புகளில் மகத்தான ஒன்றாக மதிக்கப்படுகிறது. அவர் இளவயதில் வெளியிட்ட `இலக்கிய விமர்சனம்' என்னும் நூல் தமிழின் முன்னோடியான நூல் என எதிர் அணியைச் சேர்ந்த க.நா.சு உள்ளிட்ட பலராலும் மதிக்கப்படும் நூல்.

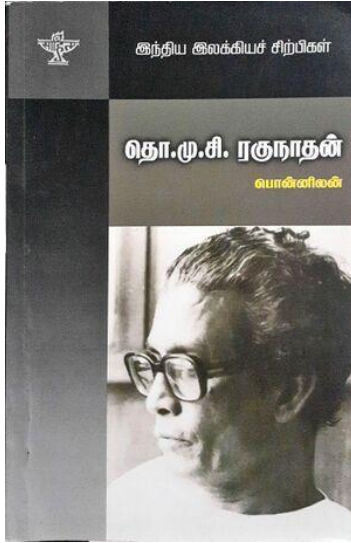
தன் இறுதிக்காலத்தை அவர் திருநெல்வேலியிலும் பாளையங்கோட்டையிலும் கழித்தார். காலம் முழுவதும் யாரும் கிட்ட அண்ட முடியாத ஞானச்செருக்குடன் வாழ்ந்த அவர், பிற்காலத்தில் எளிதில் அணுக முடிபவராக மாறினார். அந்தக் காலத்தில் நானும் அவரை பாளையங்கோட்டை வீட்டில் சந்தித்து உரையாடும் சில வாய்ப்புகளைப் பெற்றேன். வாழ்நாள் முழுவதும் தன் புத்தகங்களோடும் எழுத்தோடுமே

வாழ்ந்தார். மனைவி மக்களோடு (பெற்ற தாயுடனும் தான்) அவர் செலவழித்த நேரம் மிகக் குறைவு. எவரையும் சார்ந்திருக்காமல் தன் சொந்தக்கால்களில் நின்று சாதித்த அந்தக் கம்பீரமான ஆளுமை, 2001 டிசம்பர் 31 அன்று காலமானார்.

`வாழ்க்கை என்பது முடிவற்றது. வாழ்க்கையில் `சுபம் முற்றிற்று' என்று வழிபடும் காலமே கிடையாது. அது முற்றுப்பெறாத விஷயம். அப்படி இருக்கும்போது இளம் எழுத்தாளர்கள் ஏன் வாழ்க்கையின் உன்னதம் அல்லது வீழ்ச்சி இவற்றை பற்றியே எழுத வேண்டும்? சாதாரணமான மன நெகிழ்ச்சியை வைத்துக்கொண்டு மனோதர்மம் என்ற இழை அறுந்துவிடாமல் கதை பின்னலாமே!'

(ரகுநாதனின் இலக்கிய விமர்சனம் நூலிலிருந்து...)

இலக்கிய இடம்

தொ.மு.சி.ரகுநாதன் தமிழில் மார்க்சிய சிந்தனையை ஒட்டி எழுதிய முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல் சோஷலிச யதார்த்தவாத அழகியலின் முதல்நாவல் என கருதப்படுகிறது. தன்னுடைய புனைவுகளிலும் புனைவல்லாத படைப்புகளிலும் வெகுஜன வாசிப்பு அதிர்ச்சியளிக்கும் பல்வேறு கருத்துகளை முன்வைத்து சமூகக் கவனத்தை ஈர்த்தவர். 'இளங்கோ அடிகள் யார்' என்ற ஆய்வு நூலில், 'இளங்கோ அடிகள் மன்னர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்லர், அவர் ஒரு தன வணிகச் செட்டியார்' என்று

பல்வேறு ஆதாரங்களுடன் வாதிட்டுள்ளார். தொ.மு.சி.ரகுநாதன் தமிழ் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவர் என்றாலும் சீண்டும்நோக்கம் மட்டுமே கொண்ட எழுத்துக்களும் ஆய்வுகளும் அவரை முக்கியமான புனைவிலக்கியவாதியாகவோ ஆய்வாளராகவோ மதிப்பிடுவதற்கு தடையாக உள்ளன.

நூல்கள்

தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் நூல்கள் 2008-ல் தமிழக

அரசால் **நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டுள்ளன**. அவை இணையநூலகத்தில்

மின்வடிவமாக சேமிக்கப்பட்டுள்ளன (தொ.மு.சி.ரகுநாதன் நூல்கள்.
இணைப்பு)

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

1. நீயும் நானும் -
2. கூணப்பித்தம் - 1952
3. சேற்றிலே மலர்ந்த செந்தாமரை - 1955
4. ரகுநாதன் கதைகள் - 1951
5. சுதர்மம் - (மீனாட்சி புத்தக நிலையும் 'ரகுநாதன் கதைகள்' என்ற புத்தகத்தை இரண்டாம் பதிப்பாக 1980இல் வெளியிட்டபோது அதில், 'ஆசிரியரின் பிற படைப்புகள்' என்ற பகுதியில் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பு பற்றித் தெரியவருகிறது.)

கவிதை தொகுப்புகள்

1. ரகுநாதன் கவிதைகள் - 1957
2. கவியரங்கக் கவிதைகள் - 1963
3. காவியப் பரிசு - 1981

நெடுங்கவிதை

1. 'க. கட்டபொம்மன்' (விடுதலை வீரர்கள் ஐவர் - 1968)

நாவல்கள்

1. புயல் - 1945
2. முதலிரவு - 1949
3. பஞ்சம் பசியும் - 1951
4. கன்னிகா -

நாடகங்கள்

1. சிலை பேசிற்று - 1942
2. மருது பாண்டியன் -

வாழ்க்கை வரலாறு

1. புதுமைப்பித்தன் வரலாறு - 1951

ஆய்வு நூல்

1. இளங்கோ அடிகள் யார்? -

விமர்சன நூல்கள்

1. இலக்கிய விமர்சனம் - 1948
2. அக்டோபர் புரட்சியும் தமிழ் இலக்கியமும் - 1977
3. கங்கையும் காவிரியும் (தாசூரும் பாரதியும்) - 1966
4. சமுதாய இலக்கியம் - 1964
5. பாஞ்சாலி சபதம் - உறைபொருளும் மறைபொருளும் - 1987
6. பாரதி: சில பார்வைகள் - 1982
7. பாரதியும் ஷெல்லியும் - 1964
8. பாரதி - காலமும் கருத்தும் -
9. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - சில விமர்சனங்களும்
விஷமத்தனங்களும் - 1999
10. சோவியத் ஜனநாயகம் 60 ஆண்டுகள் - 1977
11. புதுமைப்பித்தன் பற்றி ரகுநாதன் (தொகுப்பாசிரியர்:
இளசை மணியன்) - 2005

மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

1. இதயத்தின் கட்டளை - (M. Sholokhov - At the Bidding of
the Heart) - 1981
2. சந்திப்பு - (மாக்ஸிம் கார்க்கி) - 1951
3. சோவியத் நாட்டுக் கவிதைகள் - (85 கவிதைகள்) - 1965
4. தந்தையின் காதலி - (மாக்ஸிம் கார்க்கி) - 1950
5. தாய் - (மாக்ஸிம் கார்க்கியின் 'தி மதர்') - 1975
6. நான் இருவர் (ஆர். எல். ஸ்டீவென்ஸன்) - 1951
7. லெனின் கவிதாஞ்சலி (Vladimir Mayakosky - Vladimir
Ilyich Lenin) - 1970
8. வசந்தமே வருக - (Ilya Ehrenburg - The Thaw) 1957

பதிப்பித்த நூல்

1. அழகிய சொக்கநாத பிள்ளை எழுதிய 'திருநெல்வேலி
காந்திமதியம்மை பேரில் கலித்துறை அந்தாதி' - 1990

இணைந்து எழுதிய நூல்

1. இவர், 'முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்கள்' (1994) என்ற புத்தகத்தைப் பொன்னிலனுடன் இணைந்து எழுதியிருக்கிறார். அதில் 'வழிகாட்டி உரை' என்ற தலைப்பில் முதல் 70 பக்கங்களை எழுதியுள்ளார்.

பஞ்சம் பசியும் (1997)

ஆசிரியர் தொ. மு. சி. ரகுநாதன்

https://ta.wikisource.org/wiki/%E0%AE%AA%E0%AE%9E%E0%AF%8D%E0%AE%9A%E0%AF%81%E0%AE%AE%E0%AF%8D_%E0%AE%AA%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AF%81%E0%AE%AE%E0%AF%8D

பதிப்புரை

கதை, கவிதை, நாவல், இலக்கிய விமர்சனம் முதலிய பத்துறைகளிலும் தமக்கென ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெற்று வாசகர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தவர் ஆசிரியர் திருரகுநாதன்.

அவர் எழுதிய 'பஞ்சம் பசியும்' என்ற இந்நாவல் இலக்கியச் சாதனை வரலாற்றில் ஒருமைல்கல்; தமிழ் நாவல் இலக்கியப் பாதையில் ஒரு திருப்புமுனை; தமிழில் முற்போக்கு எதார்த்தவாத நாவல் இலக்கியத்துக்கு இதுவே முன்னோடி.

இந்நூலைப் பற்றி ஸ்ரீலங்கா யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியரும் இலக்கிய விமர்சகரும் ஆராய்ச்சியாளருமான டாக்டர் க. கைலாசபதி தமது 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' என்ற நூலில் இவ்வாறு மதிப்பீடு செய்கிறார்.

“சமுதாய இயக்க விதிகளையும் எதிர்காலச் சமுதாய வளர்ச்சியையும் நன்கு விளங்கிக் கொண்டு அவ்வுணர்வுடன் குறிப்பிடத்தக்க பாத்திரங்களை மெய்ம்மையுடன் சித்தரிப்பவனே யதார்த்தவாதி- இத்தகைய சிறப்புமிக்க யதார்த்த இலக்கிய நெறி தமிழ் நாவலுலகிற் பெருவழக்குப் பெற்றுள்ளதெனக் கூற முடியாது- இந்த வகையில் தென்னகத்தில் ரகுநாதனுடைய பஞ்சம் பசியும் ஒன்றுதான் விதந்து கூறத்தக்கது”.

மேலும், அயல்நாட்டு , மொழியொன்றில் முதன்முதலில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, வெளியிடப்பட்ட முதல் தற்காலத் தமிழ் நாவல் என்ற சிறப்பையும் பெற்றது. செக்கோஸ்லாவக்கியா அகடமியில் திராவிடவியல் பிரிவின் தலைவராக இருந்த டாக்டர் கமில் ஸ்வலெபில்

இந்நூலை செக் மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அந்நாட்டின் தலைநகரான பிராகில் உள்ள பிராஸ் பதிப்பகம் இம் மொழி பெயர்ப்பின் முதற்பதிப்பை 1957ல் வெளியிட்டது; இம் முதற்பதிப்பின் அரைலட்சம் பிரதிகளும் அந்நாட்டில் சில நாட்களிலேயே விற்புத் தீர்ந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

நம் நாட்டுக் கைத்தறி நெசவாளர்களை உலுக்கிக் குலுக்கி வந்த ஒரு பிரச்சினையைக் கருவாகக்கொண்டு, ஆசிரியர் ரகுநாதன் எழுதி வெளியிட்ட இந் நாவல், பல பதிப்புகளைக்கண்டு இன்றும் ஜீவசக்திமிகுந்த படைப்பாக விளங்கி வருகிறது. இந்நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் யாவும் நம்மத்தியில் நடமாடிய, நடமாடும் பாத்திரங்கள். ஆசிரியர் ரகுநாதனின் உயிர்த்துடிப்பு மிக்க பாத்திரப் படைப்பாலும், வைரம் பாய்ந்த சொல்லாட்சியாலும், வாழ்க்கையின் எதார்த்தமான பிரதிபலிப்பாலும் தத்துவ தரிசனத்தாலும் இந்நாவல் இலக்கிய ரசிகர்களை ஈர்ப்பதாகவும், விமர்சகர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய கருவூலமாகவும் விளங்கி வருகிறது என்றால் மிகையாகாது. எனவே இந்நாவலைப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளிலும் நாவல் இலக்கியத்திற்குப் பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்நாவலை எமது பதிப்பகம் ஏழாம் பதிப்பாக வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறது.

பதிப்பகத்தார்.

புதுமைப்பித்தன் நூல்கள் அனைத்தையும் முறையாக வெளியிட்டு வரும் பணியை நிறைவேற்றி வரும் நாங்கள், புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி ரகுநாதன்

எழுதியுள்ள வரலாற்று நூலின் இந்தப் பதிப்பையும் எங்கள் வெளியீடாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்,

முதற் பதிப்பின் முன்னுரை

புதுமைப்பித்தனது வாழ்க்கை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரின் சோக நாடகம்; உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை .

‘புதுமைப்பித்தன்’ வரலாறு அவர் காலமான, சமயத்திலேயே வெளிவந்திருக்க வேண்டியது. ஆனால், இந்தக் சரிதத்தை எழுதுவதற்கான சில முக்கியத் தகவல்களை என்னால் உடனடியாகச் சேகரிக்க இயலவில்லை. அதற்கே ஒரு வருஷ காலத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. சமீபத்தில் புதுமைப்பித்தனின் பெயர் தமிழ் நாடெங்கும் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. எனவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்நூலை அவசியம் வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசையால், இதை எழுதி முடித்தேன். இதைவிட விரிவாக எழுதவேண்டும் என்பது என் ஆவல். ஆவலைப் பெருக்கி நாளைக் கடத்திக்கொண்டு போவதைவிட, இந்த உருவிலேனும் எழுதி முடிக்க முடிந்ததில் எனக்கு ஒரு திருப்தி; நிம்மதி.

இந்நூலை எழுதத் தொடங்கும்போது எனக்கு ஏற்பட்ட சங்கடங்கள் பல, புதுமைப்பித்தன் நம்மோடு வாழ்ந்து சமீப காலத்தில்தான் மறைந்தவர். அவரது நண்பர்களும் விரோதிகளும் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள். மேலும் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கை அம்சங்களில் சில, அவரது மனைவிக்கும் நண்பர்களுக்கும் கூட தெரியாத்

விஷயங்கள். இந்த நூலில் நான் பல பேர்களுடைய பெயர்

6

களைக் குறிப்பிடாமலும் விட்டிருக்கிறேன்; பலரை குறிப்பிட்டு இருக்கிறேன். ரசக் குறைவு தரக்கூடிய விஷயங்களைக் கூடியவரை விலக்கி, ரச நிறைவு கொண்ட விஷயங்களையே பெரும்பாலும் எழுதியிருக்கிறேன். சில விஷயங்களை எழுதியிருக்க வேண்டாமே என்று சிலருக்கு நினைக்கத் தோன்றும். எனினும் புதுமைப்பித்தனது சரிதம் சோனிப் பிறவியாக இல்லாமல் நிறைமாசக் குழந்தைப் பிறப்பின் வனப்போடு விளங்க வேண்டுமென்றால், சில விஷயங்களைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். புதுமைப்பித்தன் இன்று இல்லை, எனவே யாரும் இந்த நூலிலுள்ள அந்தச் சில விஷயங்களைப் பொருட்படுத்திப் பேசமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந் நூலை எழுதி முடிப்பதற்கு எனக்கு உதவிய நண்பர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள் முதலியோர் பலர், ராமனுக்கு உதவிய அணிலைப்போலவும், அனுமனைப் போலவும் சிறிதும் பெரிதுமாக எனக்கு அவர்கள் உதவினார்கள். அவர்கள். அனைவருக்கும் என் நன்றி. குறிப்பாக இந்நூலை எழுதி முடிப்பதற்கு எனக்குப் பெருந்துணை செய்து ஒத்துழைத்த புதுமைப்பித்தனின், மனைவி கமலாம்பாள், திருவனந்தபுரம் எஸ். சிதம்பரம், புதுமைப்பித்தனின் தந்தை சொக்கலிங்கம்பிள்ளை முதலியோருக்கு என் நன்றியையும், வந்தனத்தையும் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

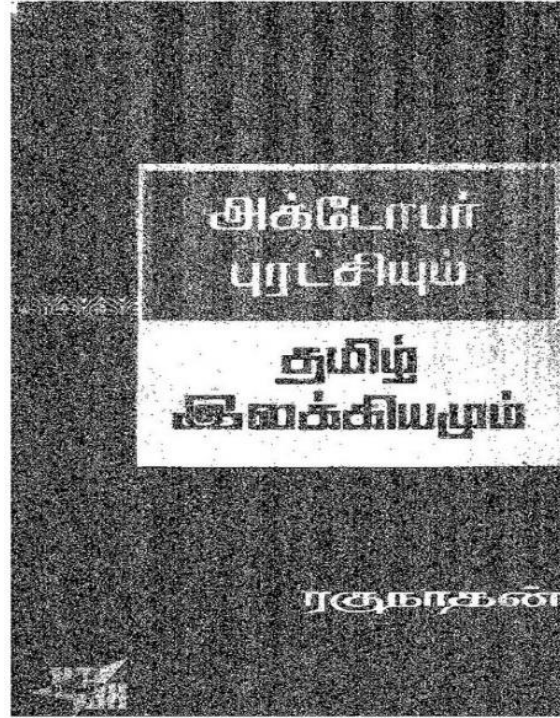
செப்டம்பர் 1951.

ரகுநாதன்

அக்டோபர் புரட்சியும் தமிழ் இலக்கியமும் (1977)

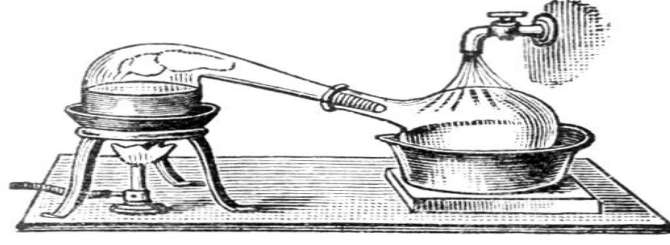
ஆசிரியர் தொ. மு. சி. ரகுநாதன்

https://ta.wikisource.org/wiki/%E0%AE%85%E0%AE%95%E0%AF%8D%E0%AE%9F%E0%AF%8B%E0%AE%AA%E0%AE%B0%E0%AF%8D_%E0%AE%A%E0%AF%81%E0%AE%B0%E0%AE%9F%E0%AF%8D%E0%AE%9A%E0%A%E%BF%E0%AE%AF%E0%AF%81%E0%AE%AE%E0%AF%8D_%E0%AE%A4%E0%AE%AE%E0%AE%BF%E0%AE%B4%E0%AF%8D_%E0%AE%87%E0%AE%B2%E0%AE%95%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%AE%E0%AF%81%E0%AE%AE%E0%AF%8D

உள்ளடக்கம்

- [ஆசிரியர் குறிப்பு](#)
- [1. பாரதி - "ரஷ்யப் புரட்சியின் குழந்தை"](#)
- [2. மாபெரும் அக்டோபர் புரட்சியும், அதன் பிறகும்](#)
- [3. 1920 ஆம் ஆண்டுகளில்](#)
- [4. எம். சிங்காரவேலு செட்டியார்](#)
- [5. 1930 ஆம் ஆண்டுகளில்](#)
- [6. லெனினைப் பற்றிய புத்தகங்கள்](#)

இரசவாதம்- கற்றுக்குட்டியின் கூக்குரல்

<https://nowshadonline.wordpress.com/2018/01/27/%E0%AE%A4%E0%AF%8A-%E0%AE%AE%E0%AF%81-%E0%AE%9A%E0%AE%BF-%E0%AE%B0%E0%AE%95%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AE%BE%E0%AE%A4%E0%AE%A9%E0%AF%8D/>

தொ.மு.சி ரகுநாதன்

தொ.மு.சி ரகுநாதன்...

புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா இருவரையும் கலந்து வடித்த கலைஞன்!

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றை எழுதுகிறவர்களானாலும் சரி, தமிழின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளைத் தொகுத்துப் போடுகிறவர்களானாலும் சரி, இணையத்தில் சிறுகதைகளைப் பதிவேற்றம் செய்யும் இணையதளக்காரர்களானாலும் சரி, ஞாபகமாகத் தவிர்த்துவிடும் ஒரு பெயர் தொ.மு.சி. ரகுநாதன். இவர் எழுதிய சிறுகதைகளை வாசித்த புதுமைப்பித்தனுக்கு, அந்தக் கதைகள் மிகவும் பிடித்துப்போய், யார் இந்தப் பையன் எனத் தேடித் தேடி, சென்னையில் தினமணி ஆபீஸில் அவரை முதன்முதலாகப் பார்த்தபோது “ஏ... நீ நம்ம ஆளுப்பா. உன்னைத்தான் இத்தனை நாளாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்” என்று சொல்லிக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு, அந்த நிமிடத்திலிருந்து நெருக்கமாகிவிட்டாராம்.

அதன் பிறகு தன் இறுதிக்காலம் வரை அந்த நட்பையும் தோழமையையும் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தவர் புதுமைப்பித்தன். அவர் சாகும் நாளில், கடைசி நிமிடத்தில் பார்க்க ஆசைப்பட்டு கண்கள் தேடியதும் இவரைத்தான். உடல் நோயால் வேதனை வந்தபோதெல்லாம்

“ரகுநாதா...” என்று அரற்றியதாக கடைசி நிமிடத்தில் அவரோடு இருந்த சிதம்பரம் எழுதுகிறார்.

1951-ம் ஆண்டில் ரகுநாதன் எழுதிய ‘பஞ்சம் பசியும்’ நாவல்தான் அயல்மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட முதல் தமிழ் நாவல். செக் மொழியில் கமில் சுவலபில் மொழிபெயர்த்த அந்த நூல், 50 ஆயிரம் பிரதிகள் விற்பனையானது. ரகுநாதன் எழுதிய ‘ஆனைத்தி’ என்ற சிறுகதைக்கு ஈடான ஒரு கதையை, தமிழில் வேறு யாரும் எழுதவில்லை என்பது எழுத்தாளர் சுந்தரராமசாமியின் அழுத்தமான கருத்து. அவர் பெயரைப் புறக்கணிப்பதில் நியாயம் ஏதும் இருக்க முடியாது. அரசியல்தான் இருக்க முடியும்.

புதுமைப்பித்தனோடு சேர்ந்துகொண்டு கல்கி உள்ளிட்ட புகழ்பெற்ற இலக்கிய உலக ஜாம்பவான்களை எல்லாம் கூர்மையான விமர்சனக் கண்களால் வீழ்த்தியவர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன். அதிரடியான எழுத்துகளால் பலருடைய பகையைச் சம்பாதித்துக்கொண்டவர். ஆனால், உண்மையை எந்தவிதமான சமரசத்துக்கும் இடமின்றி உரக்கச் சொன்னவர். முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற வகைமையின் பயணத்துக்கு முதன்முதலாகப் பாதை போட்டவர்.

1939-ம் ஆண்டிலிருந்தே சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கிய ரகுநாதனின் கதைகள், 1949-ம் ஆண்டில் தொகுப்பாக வெளியானது. அந்தத் தொகுப்பில் இருந்த ‘நீயும் நானும்’ என்ற கதை, வாத பிரதிவாதங்களை இலக்கிய உலகில் உருவாக்கிப் பரபரப்பாகப் பேசியது. கம்யூனிஸ்ட்டுகள் மீதான அடக்குமுறைக் காலம். போலீஸாரால் தேடப்பட்டுவரும் ஒரு தொழிற்சங்கத் தலைவர், போலீஸ் கண்ணில் பட்டுவிடுகிறார். போலீஸ் அவரைத் துரத்துகிறது. அவர் தப்பி ஓடி ஓடி, ஒரு சந்தில் நுழைகிறார். அங்கே ஒரு குடிசை வாசலில் ஒரு பெண் உட்கார்ந்து தன் குழந்தைக்குப் பால் புகட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணும் தீவிரமான ஒரு தொழிற்சங்கவாதி. தன் தலைவரை போலீஸார் துரத்திவருவதைப் பார்த்த அந்தப் பெண், தலைவரை தன் குடிசைக்குள் நுழைத்து பின்வாசல் திறந்து தப்பி ஓடிவிடும்படி கூறுகிறாள். தலைவர் குடிசைக்குள் நுழைந்த அடுத்த நிமிடம் போலீஸ் அவள் வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றவிட்டது. உடனே போலீஸ் உள்ளே போனால் தலைவர் பிடிபட்டுவிடுவார். என்ன செய்தாவது தலைவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆனால் என்ன செய்வதென அவளுக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென தன் மடியில் பால்

குடித்துக்கொண்டிருந்த தன் குழந்தையின் கால்களைப் பிடித்துத் தூக்கிப் படிக்கட்டில் அதை ஓங்கி அடிக்கிறாள். தலை சிதறி குழந்தை இறந்துவிடுகிறது. இந்தக் கொடூரத்தைப் பார்த்த போலீஸார் அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோய் நின்றுவிடுகிறார்கள். தலைவர் தப்பிவிடுகிறார்.

இது கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் கே.பாலதண்டாயுதம் தலைமறைவாக வாழ்ந்த காலத்தில் நடந்த ஓர் உண்மைச் சம்பவம். இப்படியான சம்பவம், இங்கு மட்டும் நடக்கவில்லை. நேதாஜியின் இந்திய தேசிய ராணுவம் போரில் பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஓரிடத்தில் நடந்துள்ளது. வியட்நாமிலும் ஜப்பானிலும் சோவியத் யூனியனிலும் இப்படிச் கட்சித் தலைவர்கள், தேசிய ராணுவம் இவர்களைக் காப்பதற்காகக் குழந்தையைக் கொன்ற சம்பவங்கள் நடந்துள்ளன.

‘ஆனாலும் உண்மையும் யதார்த்தமும் ஒன்றா? கலை என்பது நடந்ததை நடந்ததாக எழுதுவதா? அப்படியானால், நடந்ததும் யதார்த்தமும் ஒன்றா? சம்பவ உண்மைக்கும் கலை உண்மைக்கும் வேறுபாடு கிடையாதா? இப்படியெல்லாம் கேள்விகளை எழுப்பியது அந்தக் கதை.’ (பொன்னீலனின் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் நூலிலிருந்து)

காவல்துறை களத்தில் கம்யூனிஸ்ட்டுகளை வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்த அதே காலத்தில், எழுத்துலகில் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் காங்கிரஸ்காரர்களாலும் ‘சுத்த இலக்கியவாதி’களாலும் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்ட காலமாகவும் இருந்தது. ஹிட்லர் சோவியத் மீது படையெடுத்துச் சென்று தோற்ற காலமாகவும் இருந்தது.

‘அகில உலக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் சமாதான பஜனை செய்துகொண்டே யுத்தத்துக்குத் திட்டமிட்டுவரும் இந்தச் சமயத்தில், கம்யூனிசத்தின் உண்மைத்தன்மையை ஆதரவாளர்களின் வாய்மொழியிலிருந்தே தெரிந்துகொள்வது அவசியம். அதற்காகவாவது இந்தக் கதைத் தொகுதியை வாசிக்கலாம்’ என்று ரகுநாதனின் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பைக் கடுமையான வார்த்தைகளோடு வரவேற்றது தினமணி நாளிதழ் (10-09-1950). அன்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்த எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமிக்கும் இந்தக் கதை மீது கடுமையான விமர்சனம் இருந்தது (தொ.மு.சி.ரகுநாதன் நினைவோடை-சுந்தர ராமசாமி). ‘நடந்ததைத்தானே

எழுதியிருக்கிறார் அதற்கு ஏன் இத்தனை விமர்சனம்?’ என்று இந்தக் கதையை ஆதரித்தோரும் இருந்தனர்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிவனடியார் ஒருவர் கேட்டார் என்பதற்காகத்தான் பெற்ற பிள்ளையை வெட்டி கறி சமைத்து அன்போடு உபசரித்தார் என்ற கதையை, காலம் காலமாகக் கண்களை மூடி பக்திப்பரவசத்தோடு ‘சிவசிவா’ என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு, உண்மையின் மீது கட்டப்பட்ட என் கதையை விமர்சிக்க என்ன தகுதி இருக்கிறது என்று தடாலடியாகத் திருப்பியடித்தார் ரகுநாதன்.

ஆரம்பத்தில் அப்படித் திருப்பி அடித்தாலும் பின்னாளில் ‘நீயும் நானும்’ கதையை தான் எழுதியவிதம் சரியல்ல என சுயவிமர்சனம் செய்துகொண்டார் ரகுநாதன். 1956-ம் ஆண்டில் இலங்கையில் பேசியபோது “நான் சொல்லியிருப்பது ஒரு சம்பவமே! கதை என்ற அளவில் அதன் உருவாக்கம் சரியானதல்ல. யதார்த்த இலக்கியத்தின் உயர்நிலையே மானுட அன்புதான். மானுட அன்பு என்னும் சுடரை உள்ளுக்குள்ளொள்ளாத இலக்கியங்கள் யதார்த்த இலக்கியங்கள் ஆக மாட்டா” என்று தன் கதையை தானே மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தினார். இதுதான் ரகுநாதன். அத்தோடு நில்லாமல் யதார்த்த இலக்கியம் என்றால், அது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மிகயீல் ஷோலக்கவ்வின் கதை ஒன்றைக் கூறுகிறார்.

‘இரண்டாவது உலக யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த நேரம், ஜெர்மனி வீழ்ச்சியடைந்துவிட்டது. ஆனாலும் போர் முற்றிலும் ஓய்ந்துவிடவில்லை. பாசிசத்தின் தலைமையிடமான ரீஸ்டாக் கட்டடத்தின் மீது செங்கொடியை ஏற்ற சோவியத்தின் செஞ்சேனை வீரர்கள் ஐந்து பேர் ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு செங்கொடியுடன் ஓடுகிறார்கள். கட்டட இடிபாடுகளுக்கு இடையே பிரசவத்துக்காகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு ஜெர்மானியப் பெண்ணின் குரல் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துகிறது. புதிய உயிரைப் பிறப்பிக்கும் வலியில் அவள் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். செங்கொடியைக் கீழே வைத்துவிட்டு அந்த ஐந்து பேரும் சேர்ந்து மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுசெல்வதற்காக அந்தப் பெண்மணியைத் தூக்குகிறார்கள். சாலையின் இருபக்கங்களும் பதுங்கியிருந்த ஜெர்மானிய ராணுவ வீரர்கள், அந்தச் செஞ்சேனை வீரர்களை ஒவ்வொருவராகச் சுட்டுக்கொல்கிறார்கள். கடைசி வீரர் அந்த நிறைகுலியை மருத்துவமனையில் சேர்த்துவிட்டு, பிறந்த குழந்தையின் குரலைக் கேட்டு மகிழ்ந்தபடி வெளியே வரும்போது சுடப்பட்டு இறக்கிறார். முகத்தில்

புன்னகையுடன் அந்தச் செஞ்சேனை வீரன் மடிகிறான்'. இந்தக் கதையில் சுடர்விடுவதுபோல யதார்த்தம் சுடர்விட வேண்டும் என ரகுநாதன் பேசி முடித்ததாக பொன்னீலன் எழுதுகிறார்.

ஆனால், பெரும் விவாதப் புயலைக் கிளப்பிய சிறுகதையாக அது விளங்கியது. சிறுகதை மட்டுமல்ல, நாவல் இலக்கியத்திலும் புயலைக் கிளப்பியவர் ரகுநாதன். அவருடைய முதல் நாவலான 'முதலிரவு', 'காம உணர்ச்சி, மனிதனின் இதய உணர்ச்சியை மழுங்கடிக்கும் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சி' என்ற பழங்கொள்கையைத் தவிடுபொடியாக்குவதற்காக எழுதப்பட்டது. பரபரப்பாக விற்பனையாகிப் பல பதிப்புகளைக்கண்டது. அதன் அமோக விற்பனையில் பொறாமைகொண்ட சில பதிப்பாளர்கள், அந்த நாவலை ஆபாசம் என்றும் அதைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்றும் அரசிடம் புகார் செய்தார்கள். இதுபற்றி பொன்னீலன் எழுதுகிறார், 'அப்போது கல்வி அமைச்சராக இருந்த அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் கட்டபிரம்மசாரி. தீவிர காந்தியவாதியான அவர், திருக்குறளில் இருந்தே காமத்துப்பாலை நீக்கிவிட வேண்டும் எனப் பேசியவர். நாவலில் ஓரினச்சேர்க்கை, முறை பிறழ்ந்த ஈரினச்சேர்க்கை, காந்தியப் பாலியல் நிலைக்கு எதிர்ப்பு எல்லாம் இருந்ததைப் பார்த்த அவர், புத்தகத்தைத் தடைசெய்து ஆணை பிறப்பித்தார்.

படைப்புலகில் இப்படி நுழையும்போதே பரபரப்பாகவும் அதிர்வெடிகளுடனும் நுழைந்தவரான ரகுநாதன், சாகும்பரியந்தம் வலுக்குறையாமல் அப்படியே இயங்கினார் என்பது வியப்பான செய்தி. நீயும் நானும் (1949), ஷணப்பித்தம் (1952), சேற்றிலே மலர்ந்த செந்தாமரை (1955), ரகுநாதன் கதைகள் (1957) ஆகிய நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் அவருடைய சிறுகதைகள் வந்தன. புதுமைப்பித்தனிடம் நாம் காணும் அதே கிண்டலும் நகையுணர்வும் சமூக விமர்சனமும் இன்னும் தெளிவான குரலில் ரகுநாதனின் கதைகளில் ஒலிக்கக் கேட்கலாம்.

பூடகமாகவோ இலைமறைக் காயாகவோ எழுதுவது ரகுநாதனுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. எழுத வேண்டும் என நினைத்துவிட்டால், தெளிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் எழுதிவிடவேண்டியதுதானே என்பதுதான் ரகுநாதனின் போக்கு. அந்நிலைபாட்டின் சாட்சியங்களாக அவருடைய சிறுகதைகள் திகழ்கின்றன. அவர் அளவுக்கு சங்க இலக்கியங்களிலும் கம்பராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற காவியங்களிலும் பாரதியிலும்

புதுமைப்பித்தனிலும் ஆழ்ந்து தோய்ந்த இன்னொரு சிறுகதை எழுத்தாளரை தமிழ் இலக்கிய உலகம் இன்றுவரை பெறவில்லை.

‘வென்றிலன் என்றபோதும்’ என்ற சிறுகதை மகாபாரதக் காவியத்தை மறுவாசிப்பு செய்து எழுதப்பட்ட முக்கியமான சிறுகதை. ஐந்து பேருக்கு மனைவியாக்கப்பட்ட பாஞ்சாலிக்கு, கர்ணன் மீதுதான் உண்மையான காதல் என்று கதை அதகளமாகப் பயணிக்கிறது. திரௌபதி பேசுவதான பாணியில் இரண்டாம் அத்தியாயம் தொடங்குகிறது:

“அரண்மனை மேன்மாட முன்றிலில் நின்று அர்த்தமற்று வாளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மனதில் கவலைகள் மோதி மோதி நெஞ்சம் மரத்துப்போயிருந்தது. இறுகிப்போன இதயத்துக்குள்ளிருந்து குறுகுறுக்கும் நப்பாசையும், ஒதுக்க முடியாத துயரத்தின் உறுத்தலும் என்னை நிலைகொள்ளவிடாமல் அலட்டின. எனினும் கண்ணீர் சிந்தவோ, வாய்விட்டு அழுது நெஞ்சின் பளுவைக் குறைக்கவோ மனதில் தெம்பும் திறனும் இல்லை. காரணம், அன்றைய போர். ஒருபுறம் கர்ணன் என் காதலன். மறுபுறம் அர்ஜுனன் என் கணவன். இருவரும் போர் புரிகிறார்கள். இருவரில் யார் விழுவார்கள்? அவர்கள் வீழ்ச்சியைப் பொறுத்துதான் என் வாழ்க்கையும் இருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் நெஞ்சக் குகையில் எண்ணங்கள் வெந்துகொண்டிருந்தன.”

கர்ணன் கொல்லப்பட்ட சேதி கேட்டு மனம் உடைந்து கட்டிலில் விழுந்து அழுகிறாள் பாஞ்சாலி. அவளுடைய நினைவுகளில் முன்னர் நடந்ததெல்லாம் சித்திரமாக விரிகின்றன. “ஐவருக்கும் நான் பத்தினியானேன். எனக்கு வாய்த்த ஐந்து கணவன்மார்களும் என்னிடம் நடந்துகொண்டவிதம்தான் என்னை கர்ணன் பற்றிய சிந்தனைக்கு மீண்டும் இழுத்துச் சென்றது. இந்த ஐவருக்கும் மேலாக கர்ணனிடம்தான் எனக்கு மனசு ஒட்டக்கூடிய பாசம் இருந்தது.

தருமபுத்திரன் ஒரு ரிஷிப்பிறவி. அவருக்கு மனைவி என்றால், சதி என்ற தெய்விகப் பொருள். அவர் பள்ளியறையில் வைத்துக்கொண்டுகூட, திடீரென நீதிசாஸ்திரம் போதிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். பீமரோ, காதலுக்கோ சல்லாபத்துக்கோ ஏற்றவர் அல்ல. இடிம்பைதான் அவருக்குச் சரியான மனைவி. வில்லை முறித்து என்னை மணந்த அர்ஜுனுக்கு, நான் பலரில் ஒருத்தி. அவருக்கு, சமயத்தில் ஒருத்தி வேண்டும். அது திரௌபதியானாலும் சுபத்திரையானாலும் ஒன்றுதான். நகுல சகாதேவர்கள்

என் கண்ணுக்குக் கணவர்களாகவே தோன்றவில்லை. மதினியின் அன்பு அரவணைப்பில் ஒதுங்க எண்ணும் மைத்துனக் குஞ்சுகளாகத்தான் தோன்றினர்.

இதனால்தான் இந்த ஐவரில் எவர் மேலும் அன்பு செலுத்த முடியவில்லை. உலகமும் அவர்களும், என் பரிவையும் பச்சாதாபத்தையும் எப்படி வேண்டுமானாலும் அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ளட்டும். எனினும், எனக்கு கர்ணன்மேல்தான் நேர்மையான அன்பு படர்ந்திருந்தது. கர்ணன் நினைவுதான் என் இளமையைக்கூட கட்டுக்குலையாமல் காத்துவந்தது. இன்று கர்ணன் மடிந்தார். அப்படியானால் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்க்கைக் கனவும் இன்றோடு உதிர்ந்தது என்றுதான் கொள்ளவேண்டுமா?”

இந்தக் கதையின் மையப்புள்ளியாக இருந்தது அர்ஜுனன் போரில் வென்றபோதும் அவன் கர்ணனிடம் தோற்றான் என்று நிறுவுவதே ஆகும். அர்ஜுனனின் புலம்பலாக வரும் வார்த்தைகள்...

“கர்ணன் என் அண்ணன்; என் எதிரி. இந்த உணர்ச்சியை என்னால் லகுவில் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. இளமை முதல் அவனைப் பகைத்தே வந்திருக்கிறேன். இருவர் கைகளிலும் வில்லேறிய நாளிலிருந்து ஒருவருக்கொருவர் விரோதிதான். இன்று நான் கர்ணனைக் கொன்றுவிட்டேன். எனினும் நான் அவனை வென்றதாகவே எண்ண முடியவில்லை. கர்ணனின் மரணத்துக்காக இந்திரனும் கண்ணனும் அவனிடம் பிச்சை ஏற்கவேண்டியிருந்தது. தான் பெற்ற பிள்ளையிடம் தாய்மை உணர்ச்சியைக் காட்டி ஏமாற்றி, நாகாஸ்திரப் பிரயோகத்துக்கு குந்தி தடை விதிக்கவேண்டியிருந்தது. கடோத்கஜனை இந்தச் சூதில் பணயம் வைத்து வெட்டுக்கொடுக்கவேண்டி வந்தது. கர்ணனைக் கொன்றுவிட்டேன். எனினும் வெற்றி எனக்கல்ல.”

1940-களில் கலாசாரக் காவலர்கள் யாரும் தமிழகத்தில் தலையெடுத்திருக்கவில்லை. ஆதலால், பாஞ்சாலியின் ஆறாவது காதலை முன்னிறுத்திக் கலவரம் ஏதும் வெடிக்கவில்லை. இந்தக் கதையும் ரகுநாதனும் தப்பினார்கள். நமக்கு அற்புதமான ஒரு மறுவாசிப்புக் கதை கிடைத்தது. ரகுநாதனுக்கு இந்தப் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயமும்

ஆழ்ந்த புலமையும் பிதுரார்ஜிதச் சொத்தாகவே அவருக்கு வந்து சேர்ந்தது எனலாம்.

[OBJ] இவருடைய தாத்தா சிதம்பரத் தொண்டைமான், புகழ்பெற்ற ஒரு தமிழறிஞர். `ஸ்ரீரெங்கநாதர் அம்மாளை', `நெல்லைப்பள்ளி' போன்ற நூல்களை எழுதியவர். ரகுநாதனின் அப்பா தொண்டைமான் முத்தையா, சிறந்த ஓவியர்; புகைப்படக் கலைஞர். அவருக்கும் அவருடைய இரண்டாவது மனைவி முத்தம்மாளுக்கு இரண்டாவது மகனாக 1923 அக்டோபர் 20 அன்று பிறந்தவர் ரகுநாதன். அவருக்கு ஓர் அண்ணன், மூன்று தமக்கையர், ஒரு தங்கை.

அண்ணன் பாஸ்கரத் தொண்டைமான் பிற்காலத்தில் மாவட்ட ஆட்சியாளராகவும், பெரும் பேச்சாளராகவும், எழுத்தாளராகவும் புகழ்பெற்றவர். ரகுநாதனின் அப்பா ஒரு பிரம்ம சமாஜியார். வீட்டிலேயே பிரம்ம சமாஜக் கூட்டங்கள் நடக்கும். சமய நல்லிணக்கத்தில் ஈடுபாடுகொண்டவர். தாகூரிடம் ஈடுபாடுகொண்டவர். நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் எழுத்தாளராகவும் திகழ்ந்தவர். ஆகவே, ஆரோக்கியமான செறிவான குடும்பப் பின்னணி ரகுநாதனுக்கு வாய்த்திருந்தது.

அவருடைய முழுப்பெயர் தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதன். கவிதைகளை மட்டும் திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்ற புனைபெயரில் எழுதுவார். அவர் பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் திருநெல்வேலியில். 1942-ல் `வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் பங்கேற்று, சிறை சென்றார். சில மாதங்கள் தலைமறைவு வாழ்க்கையும் வாழ நேர்ந்தது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்திலும் இணைந்து பல்வேறு பொறுப்புகளில் பணியாற்றினார். தினமணி, முல்லை, சக்தி, சோவியத் நாடு போன்ற இதழ்களில் ஆசிரியர் குழுவிலும் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார்.

பத்திரிகைத் துறையில் சலிப்பேற்பட்டு சென்னையிலிருந்து மீண்டும் நெல்லைக்குத் திரும்பி, 1954-ல் `சாந்தி' என்ற இலக்கிய இதழை அவரே தொடங்குகிறார். சுந்தர ராமசாமியும் நெல்லை எஸ்.வேலாயுதமும் உதவியாக இருக்கிறார்கள். குடும்பப் பாகப்பிரிவினையில் அவருக்குப் பணமாகக் கிடைத்த 3,000 ரூபாயை முதலீடாகக்கொண்டு அந்த இதழைத் தொடங்கி நடத்துகிறார். இரண்டு ஆண்டுகள் இலக்கியத்தில் சமரசமின்றி

தரமான படைப்புகளுடன் அந்த இதழ் வெளிவருகிறது. தமிழ் ஒளி, ரகுநாதன், சுந்தர ராமசாமி, ஜி.நாகராஜன் உள்ளிட்ட பலரும் தங்கள் படைப்புகளை அதில் வெளியிட்டனர். பொருளாதாரக் காரணங்களால் மட்டுமே அந்த இதழ் நின்றுபோனது.

`சாந்தி' இதழ்களை முழுமையாகத் தேடித் தொகுக்கும் பணியில் ரகுநாதனின் சீடரான தோழர் பேராசிரியர் ராமசந்திரன் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது ஆறுதல் அளிக்கும் தகவல்.

காரிகை நல்லாள் காயசண் டிகைவயிற்று
ஆனைத் தீக்கெடுத் தம்பலம் அடைந்ததும்
அம்பலம் அடைந்தனள் ஆயிழையென்றே
கொங்கலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றதும்'

என்கிற மணிமேகலைப் பதிகத்திலிருந்து சொல்லெடுத்து ரகுநாதன் எழுதிய `ஆனைத்தீ' என்ற சிறுகதை, அவரது கதைகளில் மிகச்சிறந்த படைப்பாகப் போற்றப்படுவது. `ஆனைத்தீ' போல நெஞ்சில் மூண்டெழும் காமத்தி பற்றிய கதை அது.

தாமிரபரணிக் கரையில் கருப்பந்துறை சுடுகாட்டுச் சுடலைமாடன் கோயில் சாமி கொண்டாடியான கட்டாரித்தேவனுக்கு நாட்டாமைக்காரத் தேவரின் மனைவி இசக்கியின் மீது தீராத இச்சை. “நல்ல மஞ்சக் கடம்புக் கட்டையில் செதுக்கி நிறுத்திய சித்திரப்பாவைபோல் இருப்பாள். தலையை அள்ளிச் செருகிக் கோழிவால் கொண்டை போட்டிருப்பாள். நெற்றியின் நடுவே ஓடி, உச்சி வகிடோடு முடியும் பச்சை குத்திய நாமம் அவளின் கண்களை அளக்க உதவும் கேந்திரமாகத் திகழும். அவளது அவயங்கள் யார் மனதையும் தடுமாறச் செய்யும். மாம்பழக் காவலுக்கு அவள்தான் தோட்டத்தில் இருப்பாள். கட்டாரித்தேவனுக்கு அவளோடு பேசுவதில் தனி இன்பம். மஞ்சள் பூசிய முகத்தில் துலாம்பரமாய் விளங்கும் வெற்றிலைக்காவி உதடுகளில் புன்னகை பூக்க, யாரிடமும் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவாள் இசக்கி.”

கட்டாரித்தேவனுக்குக் கலியாணம் ஆகியிருந்தபோதும் மனதில் எழும் குரூர ஆசையைக் கொல்ல முடியாமல் இருந்தான். சுடலைமாடனின் கொடை நடக்கும் அன்று, அவன் சாமியாடியாக வேடம் தரித்து சுடலையில் அமர்கிறான். மேளமும் தாளமும் பறை இசையுமாக சூழலே துடியாகி நிற்கிறது. அந்தக் காட்சியை நுட்பமாகவும் விரித்தும் ரகுநாதன் விவரிக்கும் பக்கங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தின் உக்கிரமான பக்கங்களாக நம்மை நடுங்கச் செய்கின்றன. அதிலும் சுடலைக்குச் சென்று எரியும் பிணத்தின் வயிற்றுக்குள்ளிருந்து குடலை உருவி கட்டாரித்தேவன் வாயில்

கவ்விக்கொண்டு திரும்ப ஓடிவரும் காட்சியை ரகுநாதன் விவரிப்பதை வாசிக்கும்போது நமக்கு ஈரக்குலை உண்மையிலேயே பதறும். எழுத்துக்கு இத்தனை ஆற்றல் உண்டா என வியக்கவைக்கும் பக்கங்கள் அவை.

கட்டாரித்தேவனின் கையாளாக வரும் வில்லுப்பாட்டுக் கலைஞன் வீராசாமிக்குக் கட்டாரியின் நோக்கும் போக்கும் எல்லாம் தெரியும். சுடலைக்குப் படையலாக வைக்கப்பட்ட சாராயத்தை கட்டாரி ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு அருள் வந்து இறங்குவதற்காகக் காத்திருக்கும் நேரத்தில் இசக்கி வருகிறாள். அதைக் கட்டாரித்தேவன் பார்க்கிறான். அருள் வந்து இறங்கும் முன் அவள் வந்து அவனுக்குள் இறங்கிவிடுகிறாள்.

“தூரத்தில் இசக்கி பச்சைநிறக் கண்டாங்கிச் சேலையைச் சரிபண்ணியவாறே சிரித்துக்கொண்டு நின்றாள். இசக்கியின் வனப்பு கட்டாரியின் கண்களை ஈர்த்தன. கட்டாரிக்குத் தலைக்கிறக்கம் அதிகமாயிற்று. சுடலையையும் இசக்கியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். திடீரென ஒரே ஆகாகாரம் செய்துகொண்டே துள்ளி எழுந்தான் கட்டாரி. அவன் உடல் கிடு கிடென ஆடியது.”

இப்படித் தொடங்கும் அந்தக் காட்சிவிவரிப்பு ஆகாகாரமாக நம் மனங்களில் வானத்துக்கும் பூமிக்குமாகக் குதிக்கிறது. சுடலையிலிருந்து திரும்பி வந்து வாயில் கவ்விய குடலுடன் அவன் ஆடுவது கண்டு ஊரே வாய் பொத்தி நடுங்கி கைகூப்பி நிற்கிறது. ஆனால், இசக்கி மட்டும் கும்பிடாமல் கையால் நாடியைத் தாங்கியவாறே அவனை வியப்புடன் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களின் வழிபாட்டுமுறையோடும் அவர்களின் கலையோடும் பின்னிப்பிணைந்து மிளிரும் கதை இது என்றால், ‘சுருதிபேதம்’ என்னும் கதை கர்னாடக சங்கீதத்தைப் பின்னணி இசையாகக்கொண்டு நம்மை மயக்குகிறது. நாகஸ்வரக் கலைஞரான நாகமுத்து, தான் மையல்கொண்ட பெண்ணான செல்வத்தின் பாட்டுக்கு நாகஸ்வரம் வாசிக்கும்போது தாள லயத்தை மாற்றி குறும்பு செய்கிறான். போகப்போக ரசிகர்கள் அவள் பாட்டுக்கு இவன் எப்படி வாசிக்கிறான் எனப் பார்ப்பதற்கு மாறாக, இவன் வாசிப்புக்கு அவள் எப்படிப் பாடுகிறாள் என்று பார்க்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். அவள் பாடலை நிறுத்தி சபையிலேயே விக்கி விக்கி அழுதுவிடுகிறாள்.

தாசி வடிவாம்பாளின் மகளான அந்தச் செல்வத்தைத் தேடி குற்ற மனதுடனும் அவளைச் சென்றடையும் நோக்குடனும் நாகமுத்து செல்கிறான். கதையின் அடுத்த திருப்பத்தில் செல்வம் நாகமுத்துவின் காதல் மனைவி ஆகிறாள். அடுத்த காட்சியில் வடிவாம்பாள் சாகக் கிடக்கிறாள். அப்போது நாகமுத்துவை அழைத்து “உன் தகப்பன் வேல்சாமி நாதசுரக்காரருக்கும் எனக்கும் பிறந்தவள்தான் செல்வம். உன் அப்பா

என்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய்விட்டார். அதற்கு வஞ்சம் தீர்க்கவே உண்மையைச் சொல்லாமல் செல்வத்தை உனக்குக் கட்டிக்கொடுத்தேன். அவள் உன் தங்கை” என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணை மூடுகிறாள். தங்கையுடனா இத்தனை நாள் சல்லாபித்திருந்தேன் என்ற குற்ற உணர்வில் குமைந்துபோகிறான் நாகமுத்து. பாட்டில் சுருதிபேதம் செய்த குற்றத்துக்கு என் வாழ்க்கையையே சுருதிபேதம் செய்துவிட்டாளே எனக் கலங்குகிறான். அப்புறம் எந்தப் பெண்ணுடனும் படுக்கையைப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியாத உளவில் சிக்கலுக்கு அவன் ஆளாகிவிடுகிறான்.

கு.ப.ரா-வின் ‘ஆற்றாமை’ கதையில் சொன்ன அதே விஷயம் ரகுநாதனின் இந்தக் கதையில் இன்னும் அழுத்தமாகவும் தலைமுறைக் கோபமாகவும் பளிச்சென வெளிப்படுவதைக் காண வியப்பாக இருக்கிறது. இதைப்போல ‘கிரஹணம்’ என்ற கதையும் ஆண்-பெண் உறவுக்குள் ஏற்படும் ஊடல், கூடல் பற்றிய கதைதான்.

ரகுநாதனின் கதைகளை வாசிக்க வாசிக்க, இவர் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா இருவரையும் கலந்து வடித்த கலைஞரோ என்ற மயக்கம் நமக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால், சோகம் என்னவெனில் அவர் தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதாமல் நிறுத்திக்கொண்டார். 1957-க்குப் பிறகு அவர் சிறுகதைகள் எழுதவில்லை. ஆய்வுகளின் மீது கவனம் செலுத்தி அந்தத் துறையில் சாதனைகள் படைத்தார்.

அவரது ‘பாரதி:காலமும் கருத்தும்’ நூல் சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றது. இளங்கோவடிகள் யார் என்னும் ஆய்வு நூல், அதுகாறும் சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பிதான் இளங்கோவடிகள் என திராவிட இயக்கத்தார் கட்டியெழுப்பியிருந்த கற்பிதங்களை உடைத்து நொறுக்கி ‘இளங்கோ, மன்னர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரே அல்ல. அவர் ஒரு தனவணிகச் செட்டியார்’ என்ற ஆதாரங்களுடன் நிறுவினார். அதனாலோ என்னவோ அந்த நூல் புறக்கணிக்கப்பட்டது. அத்தனை வலுவான நூலைக் கண்டுகொள்ளாமல், தன் சாவு சாக தமிழறிஞர்கள் அனுமதித்தார்கள். பெரும் கொடுமை அது.

புதுமைப்பித்தன் வரலாறு என்னும் நூல் அவரது படைப்புகளில் மகத்தான ஒன்றாக மதிக்கப்படுகிறது. அவர் இளவயதில் வெளியிட்ட ‘இலக்கிய விமர்சனம்’ என்னும் நூல் தமிழின் முன்னோடியான நூல் என எதிர் அணியைச் சேர்ந்த க.நா.சு உள்ளிட்ட பலராலும் மதிக்கப்படும் நூல்.

தன் இறுதிக்காலத்தை அவர் திருநெல்வேலியிலும் பாளையங்கோட்டையிலும் கழித்தார். காலம் முழுவதும் யாரும் கிட்ட அண்ட முடியாத ஞானச்செருக்குடன் வாழ்ந்த அவர், பிற்காலத்தில் எளிதில் அணுக முடிபவராக மாறினார். அந்தக் காலத்தில் நானும் அவரை பாளையங்கோட்டை வீட்டில் சந்தித்து உரையாடும் சில வாய்ப்புகளைப்

பெற்றேன். வாழ்நாள் முழுவதும் தன் புத்தகங்களோடும் எழுத்தோடுமே வாழ்ந்தார். மனைவி மக்களோடு (பெற்ற தாயுடனும் தான்) அவர் செலவழித்த நேரம் மிகக் குறைவு. எவரையும் சார்ந்திருக்காமல் தன் சொந்தக்கால்களில் நின்று சாதித்த அந்தக் கம்பீரமான ஆளுமை, 2001 டிசம்பர் 31 அன்று காலமானார்.

`வாழ்க்கை என்பது முடிவற்றது. வாழ்க்கையில் `சுபம் முற்றிற்று' என்று வழிபடும் காலமே கிடையாது. அது முற்றுப்பெறாத விஷயம். அப்படி இருக்கும்போது இளம் எழுத்தாளர்கள் ஏன் வாழ்க்கையின் உன்னதம் அல்லது வீழ்ச்சி இவற்றை பற்றியே எழுத வேண்டும்? சாதாரணமான மன நெகிழ்ச்சியை வைத்துக்கொண்டு மனோதர்மம் என்ற இழை அறுந்துவிடாமல் கதை பின்னலாமே!'

நாறும்பு

https://narumpunathan.blogspot.com/2020/09/blog-post_52.html

கலகக்காரர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன்

ஒரு நாவல் சர்ச்சையை ஏற்படுத்தி, அதன்மூலம் எழுத்தாளனின் பேனா பிடுங்கப்பட்டது என்பது இன்றைய சரித்திரம். ஒரு நாவலின் சர்ச்சைக்குரிய எழுத்துக்காக ஒரு எழுத்தாளன் கைது செய்யப்பட்ட விவகாரமும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் கடந்த காலத்தில் நடந்துள்ளது என்பது பலரும் அறியாத செய்தி. 1949 இல், எழுத்தாளர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் எழுதிய " முதலிரவு " என்ற நாவலுக்கு அத்தகைய பெருமை உண்டு. பாலியல் சார்ந்த விஷயங்களை வெளிப்படையாய் பேசாத அந்தக்காலங்களில், ஓரின சேர்க்கை குறித்தும், முறை தவறிய உறவுகள் குறித்தும், காமம் சார்ந்தும்

எழுதப்பட்ட இந்த நாவல் பெரும் புயலை கிளப்பியது. அக்காலத்தில் பல பதிப்புக்களையும் கண்ட இந்த நாவலை, அன்றைய கல்வி அமைச்சர் அவினாசிலிங்கம் செட்டியார் தடை செய்து உத்தரவிட்டார்.

இந்தத்தடையாணையை எதிர்த்து நீதிமன்றத்தில் தொ.மு.சி.போராடியபோதிலும், தோல்வியடைந்து, இறுதியில் கைது செய்யப்பட்டார். பின்னர், நீதிமன்றம் விதித்த அபராதத்தை கட்டி விட்டு வெளியே வந்தது தனிக்கதை. இருந்தும் சளைக்காமல், மறுவருடமே " கன்னிகா " என்ற இன்னொரு நாவலை எழுதினார். இப்போது இந்த நாவல் வெளி வந்திருந்தால் பெரும் எதிர்ப்பை சந்தித்திருக்கும் என்பதோடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

விருப்பம் உள்ளவர்கள் தேடிப்படித்துக்கொள்ளவும். இப்படி அதிரடியாய் எழுதிய அதே தொ.மு.சி. தான் நெல்லை மாவட்டத்தில் பஞ்சம் தலை விரித்தாடிய நிலையில் நெசவாளர் பட்ட துயரம் கண்டு, " பஞ்சம் பசியும் " என்ற நாவலையும் எழுதி பெரும்புகழ் பெற்றார். தமிழில் வெளி வந்த முதல் யதார்த்த நாவல் என்று சொல்லலாம். பெரும் வரவேற்பை பெற்ற இந்த நாவலை செக் நாட்டு தமிழ் அறிஞர் கமில் ஸ்வலபில், செக் மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். தமிழில் இருந்து ஒரு ஐரோப்பிய மொழிக்கு மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட முதல் நாவல் என்ற பெருமையை இந்த நாவல் பெற்றது. எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தனின் நெருங்கிய நண்பரான தொ.மு.சி., புதுமைப்பித்தன் இறந்தபிறகு அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதினார்.

தனது எழுத்துலக ஆசானாக புதுமைப்பித்தனையே கருதினார். பாரதி மீது அளப்பரிய பற்றுதல் கொண்டு, பல ஆண்டுகள் பல்வேறு தரவுகளை சேகரித்து, " பாரதி : காலமும் கருத்தும் " என்ற அற்புதமான நூலை எழுதினார். சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற அந்த நூலின் எழுத்தில் மயங்கி, பின்னர் அவரைப் பற்றி அவரது " சாந்தி " இதழ் பற்றி, பல்வேறு விஷயங்களை தேடித்தேடி படித்தேன் என்றே சொல்ல வேண்டும். பாகப்பிரிவினையில் தனக்கு கிடைத்த சொத்தான மூவாயிரத்தை கொண்டு " சாந்தி " என்ற இலக்கிய இதழை 1954 இல் நெல்லையில் தொடங்கியவர் ரகுநாதன். நெல்லை பப்ளீசிங் ஹவுஸ் நடத்திய சண்முகம் பிள்ளை அண்ணாச்சியின் ஒத்துழைப்போடு, அவரது கடைக்கு அடுத்ததாக இருந்த சேவியர் என்ற கம்யூனிஸ்ட் தையல்காரரின் தையல் கடையின் ஒரு மூலையில் சாந்தி அலுவலகம் தொடங்கப்பட்டது. அதற்கு வாடகை இலவசம்.

ஒருபுறம் தையல் இயந்திரம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்.இன்னொரு புறம், பத்திரிக்கைக்கு வரும் படைப்புக்களை சரிபார்ப்பது, பிழை திருத்துவது, தபால் அனுப்புவது என இலக்கிய வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கும். அறையில் கிடக்கும் அலமாரி,சாய்வு நாற்காலி கூட அவரது சொத்தில் கிடைத்தவையே. சாந்தி இதழுக்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்தவர் எழுத்தாளர் சுந்தரராமசாமி. முதல் இதழில் சுந்தர ராமசாமி எழுதிய தண்ணீர் என்ற சிறுகதை வெளி வந்தது. சாந்தி இதழுக்கு தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, இலங்கை,மலேசியா,சிங்கப்பூர் உள்ளிட்ட நாடுகளிலும் பெரும் வரவேற்பு கிடைத்தது. சாந்தி அலுவலகத்தில் பல்வேறு படைப்பாளிகள் வந்து போவது போல இன்னொரு விருந்தாளியும் தினமும் வருவார். அது ஒரு அணில் பிள்ளை. தனது சாப்பாட்டில் ஒரு கவளத்தை இந்த அணிலுக்கு அளித்து விட்டே சாப்பிடுவாராம் ரகுநாதன். நீண்ட நாள் அவரது அன்பைப் பெற்றது இந்த அணில்பிள்ளை. பிற்காலத்தில், அவரது வீட்டில் ஒரு நாயையும் வளர்த்து வந்தார் அவர்.இறுதிக்காலத்தில், தன்னிடம் இருந்த பொக்கிஷமான நூல்களை எல்லாம் எட்டயபுரம் பாரதி ஆய்வு மையத்திற்கு (ரகுநாதன் நூலகம்) அளித்து விட்டு, தனது வீட்டுப் பொருட்களை, நகைகளை எல்லாம் பிள்ளைகளுக்கு பிரித்துக்கொடுக்கும் உயில் ஒன்றையும் எழுதி வைத்தார். அதில் இந்த வெள்ளை நாயை பற்றியும் ஒரு செய்தி உண்டு.

தனது இறப்பிற்கு பிறகு இந்த நாயை யாரும் கவனிக்க மாட்டார்கள் எனக்கருதி, அது தெரு நாயாக அலைய நேரிடுமோ என்று நினைத்து, தான் இறந்தபிறகு, நகராட்சிக்கு தெரிவித்து அதை கொண்டு விடுமாறு உயில் எழுதி வைத்திருந்தார் என்கிறார் எழுத்தாளர் பொன்னீலன். காலமும் கருத்தும், இளங்கோவடிகள் யார் போன்ற நூல்கள் படித்த பின்னணியில், அவரை நெல்லையில் நடைபெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநில மாநாட்டிற்கு சிறப்புரையாற்ற அழைக்க முடிவு செய்திருந்தோம். எழுத்தாளர் தமிழ்செல்வன்,கவிஞர் கிருஷி மற்றும் நான் மூவரும் அவரது பெருமாள்புரம் வீட்டில் சந்திக்க சென்றோம். வாசலுக்கு வந்தவர், யாரென விசாரித்தார். விஷயத்தை சொன்னோம். கேட்டு விட்டு, " இன்னும் மூணு மாசம் இருக்குல்ல..பார்ப்போம் ." என்று சொல்லி விட்டு வாசல் கதவைக்கூட திறக்காமல் உள்ளே போய்விட்டார். எங்களுக்கு முகம் வாடி விட்டது. தமிழ்ச்செல்வன் எங்களிடம் " பெரிய ஆளுமை ன்னா அப்படித்தான்..எழுத்தாளர்குள்ள கெத்து எப்படி இருக்குன்னு பார்த்தீகளா ..அது பாரதியின் ஞான செருக்கு .." என்று சொல்லி சமாதானப்படுத்தினார்.

பின்னால் மாநில மாநாட்டில் சிறப்பான சொற்பொழிவு ஆற்றியதும் குறிப்பிட்டு சொல்லவேண்டிய அம்சம். ஒருமுறை, பாரதி விழாவில் பேச அழைத்தபோது ரொம்ப உற்சாகமாய் தனது வெள்ளை ஜிப்பாவில் கைகளை நுழைத்தபடி பேச்சை துவக்கினார். இந்தியன் வங்கியின் அப்போதைய தலைவர் கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களை பற்றி நகைச்சுவையாய் பேச ஆரம்பிக்கவும், எங்களுக்கு குழப்பம் ஏற்பட்டது. இதை எதற்கு இவ்வளவு நேரம் பேசுகிறார் என்று. திடீரென்று, பின்னோக்கி செல்ல ஆரம்பித்தார். நெல்லையில் மேம்பாலத்திற்கு அடியில் சந்திர விலாஸ் அருகில் வெள்ளைக்காரன் ஆரம்பித்த அர்பத்நாட் வங்கியை , அதன் வரலாற்றை சொல்லி, ஒரு திங்கள் கிழமை அது திவாலா என்று அறிவிக்கப்பட்டு மூடப்பட்ட போது, மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கூடி புலம்பிய கதையை சொல்லி, அதில் ஏற்பட்ட துயரத்தில் தற்கொலை செய்து கொண்டவர்களை பற்றியும், மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு பைத்தியமாய் அலைந்தவர்களைப்பற்றியும் சொல்ல ஆரம்பித்தபோது கூட்டத்தில் நீண்ட மௌனம் ஏற்பட்டது. அந்த மக்கள் கூட்டத்தில், பைத்தியமும் பிடிக்காமல், தற்கொலையும் செய்து கொள்ளாமல் திக்பிரமை பிடித்து நின்ற மூவர் வ.உ.சி, பாரதி,சிவா. சுதேசி இயக்கத்திற்காக மக்களிடம் வசூலித்த தொகையை இந்த அந்நிய நாட்டு வங்கியில் போட்டு இழந்தவர்கள் இவர்கள்.

அந்நிய வங்கிகளிடம் இனியும் ஏமாறக்கூடாது என்று நினைத்து கல்லிடைக்குறிச்சி ஐயர்கள், நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்கள் ஆகியோரிடம் பேசி, சுதேசி வங்கி ஒன்றை தொடங்க வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்து, அப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்ட வங்கி, இன்றைய இந்தியன் வங்கி என்று வீர முழக்கமிட்டு, அப்படிப்பட்ட வங்கியை இன்று நஷ்டத்தில் இயங்குகிறது என்று மூடி விட முயற்சி செய்யும் போக்கினை கடுமையாய் சாடினார். சுமார் ஒரு மணிநேரம் பேசிய அவரது உரை அற்புதமான தகவல்களின் தொகுப்பு. அது தான் தொ.மு.சி. திருச்சிற்றம்பலக்கவிராயர் என்ற பெயரில் பல கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறார் அவர்.

பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் தன்னை பிணைத்துக்கொண்ட ரகுநாதன், ஜீவா,நா.வானமாமலை,என்.டி.வானமாமலை,தி.க.சி, அண்ணாச்சி சண்முகம் பிள்ளை, பாளை.சண்முகம், கணபதியப்பன் ஆகியோருடன் நெருங்கிப் பழகியவர். ஜீவா அவர்கள் கலை இலக்கிய பெருமன்றம் தொடங்கியபோது உடன் இருந்து பணியாற்றியவர். ஜீவாவிற்குப் பிறகு அதன் தலைவர் பொறுப்பில் இருந்தார். இவரது புகை பிடிக்கும் பழக்கத்தை இவரது துணைவியார் விட சொல்லி வற்புறுத்தியபோதெல்லாம் கேட்காமல், அவர் இறந்தபிறகு, தனிமையில் அவரது புகைப்படத்தை பார்த்து இனி

பிடிக்க மாட்டேன் என சத்தியம் செய்து ஒரு நாளில் நிறுத்தி விட்டதை பலரும் அதிசயமாய் பார்த்தனர். எழுதும் எல்லோரையும் பாராட்ட மாட்டார் ரகுநாதன். ஒருவரின் எழுத்து வசீகரித்து விட்டால், அவரை வயது வித்தியாசம் பார்க்காமல் பாராட்டுவார். இறுதிக் காலத்தில், தனது மகள் பேரா. மஞ்சளா வீட்டில் வசித்து வந்தார்.

அந்த நேரத்தில், பாளையங்கோட்டையின் புறநகர் பகுதியில் அது இருந்ததால், அவரால் பல கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ள இயலவில்லை. தனிமையில் இருந்த அவருக்கு மகள், பேரன் இல்லாத நேரங்களில், நாய் மட்டுமே துணை. எப்போதாவது சந்தித்தால், "வீட்டுக்கு வாங்களேன்..பேசுவோம்." என்று சொல்லி, கேட்கி நகர் தெரு விபரம், தண்ணீர் தொட்டி அருகில் எதிரே செல்லும் மண் பாதையில் கடைசியில் இருக்கும் மஞ்சள் நிற வீடு என்றெல்லாம் சொல்லி விட்டு, லேசாக இருமிய படி, "அங்கே வந்து ரகுநாதன் வீடுன்னா, யாருக்கும் தெரியாது..மஞ்சளா வீடு எதுன்னு கேளுங்க..சொல்லுவாங்க.." என்று சொன்னபோது அதிர்ந்து போனேன்.

புதுமைப்பித்தன், ஜீவா, கு.அழகிரிசாமி, கலாநிதி. க.சிவத்தம்பி, கலாநிதி. க.கைலாசபதி, சுந்தர ராமசாமி, தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார், கிருஷ்ணன் நம்பி என பல இலக்கிய ஆளுமைகளுடன் நட்பு பாராட்டிய தொண்டைமான் முத்தையா சிதம்பர ரகுநாதன் என்ற தொ.மு.சி. ரகுநாதன் உண்மையில் ஒரு கலகக்காரரே!

www.tamilwriters.in

எழுத்தாளுமைகள்

படைப்புகளும் - பணிகளும்

https://www.tamilwriters.in/2021/06/blog-post_2.html

எழுத்தாளர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன்

தொகுப்பு : பிரேமாவதி நீலமேகம்

தன்னுடைய 'பாரதி - காலமும் கருத்தும்' என்ற சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்ற நூலுக்காக 1992 இல் நடைபெற்ற பாராட்டு விழாவில் 'காலம்தான் கவிஞனை உருவாக்குகிறது. கவிஞன் காலத்தை உருவாக்குகிறான். தமிழ் உள்ள வரை பாரதி வாழ்வான். பாரதி உள்ள வரை என்னுடைய இந்த நூலும் வாழும். அதன் மூலம் இந்த ரகுநாதனும் வாழ்வான்' என்று ஏற்புரை வழங்கிய தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதன் அவர்கள்

, அவர் மறைந்த இருபதாண்டைக் கடந்து இன்றும் நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டோன் இருக்கிறார்.

தன்னுடைய படைப்புகளின் வழியே மார்க்சிய சிந்தனையை வளர்த்தெடுத்த திரு. தொ.மு.சி. ரகுநாதன் அவர்கள் அக்டோபர் 20, 1923இல் திருநெல்வேலியில் தொண்டைமான் முத்தையா - முத்தம்மாள் தம்பதியினரின் இரண்டாம் மகனாகப் பிறந்தவர்.

சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், ஆய்வு, மொழி பெயர்ப்பு, நாடகம், வாழ்க்கை வரலாறு என பல துறைகளில் தன் எழுத்துப் பணிகளைச் செய்த அவருடைய முதல் சிறுகதை 'பிரசண்ட விகடனில்' 1941இல் வெளிவந்தது.

1942ஆம் ஆண்டு வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டு சிறை சென்றார். சில காலம் தலைமறைவு வாழ்க்கையும் வாழ் நேர்ந்தது.

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தில் இணைந்து பல்வேறு பொறுப்புகளில் பணியாற்றினார். தினமணி, முல்லை, சக்தி, சோவியத் நாடு போன்ற இதழ்களில் ஆசிரியர் குழுவினரும் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி இருக்கிறார்.

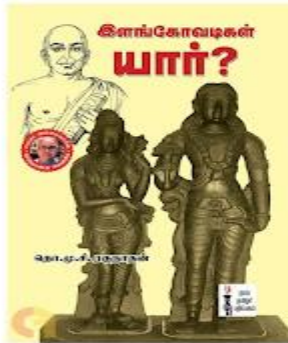
1954 முதல் 1956 வரை சாந்தி என்கிற முற்போக்கு மாத இதழை நடத்தினார். டேனியல் செல்வராஜ், கி.ராஜநாராயணன், ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி போன்ற இளம் எழுத்தாளர்களை தமிழ் உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை 'சாந்தி' இதழுக்கு உண்டு. பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக இதழைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாமல் போனது.

இவருடைய முதல் புதினம் 'புயல்' 1945 இல் வெளிவந்தது. 1948 இல் வெளிவந்த இலக்கிய விமர்சனம் என்ற நூல் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் மிகுந்த கவனத்தைப் பெற்றது.

தனக்கு சரி என்று தோன்றியதை எந்தவித சமரசமும் இன்றி ஒளிவு மறைவில்லாமல் வெளிப்படையாக எழுதியவர் தொ.மு.சி. அவர்கள். அவருடைய 'நீயும் நானும்' சிறுகதை வெளிவந்தபோது, பல்வேறு விமர்சனங்களை எதிர்கொண்ட தொ.மு.சி. அவர்கள் அவற்றிற்கு தன்னுடைய பதில்களைப் பதிவு செய்திருந்த போதும், பிற்காலத்தில் அந்தக் கதையை அப்படி எழுதியிருக்க வேண்டாம் என்று தானே சுயவிமர்சனம் செய்துகொண்டவர்.

1951இல் இவர் எழுதி வெளிவந்த 'பஞ்சம் பசியும்' என்ற புதினம் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்களின் வறுமை நிலையினையும் இன்னல்களையும் தெளிவாக எடுத்தியம்பியது. இந்தப் புதினம் 'கமில் சுவலமில்' என்பவரால் செக் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, அன்றைய நாளில் ஐம்பதாயிரம் பிரதிகளுக்கு மேல் விற்பனை யானது. அயல்மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட முதல் தமிழ் நாவல் இதுவே.

சோவியத் நாடு பதிப்பகத்தில் பணி புரியும்போது நிறைய ரஷ்யப் படைப்புகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். அவர் மொழி பெயர்ப்பில் குறிப்பிடத்தக்கவை மாக்கிம் கார்க்கியின் தாய் நாவல் மற்றும் விளாடிமிர் மயகொவ்ஸ்கியின் இரங்கற்பா 'விளாடிமிர் இலிச் லெனின்'. திருச்சிற்றம்பல கவிராயர் என்ற புனை பெயரில் கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் இவருடைய நண்பர். புதுமைப்பித்தன் மறைவிற்குப் பிறகு அவருடைய சிறுகதைகளைத் தொகுத்து

நூலாக்கினார். புதுமைப்பித்தன் வரலாறு என்று அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலினையும் எழுதியுள்ளார்.

பாரதி - காலமும் கருத்தும் என்ற நூலுக்கு 1983 ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாதமி விருது கிடைத்துள்ளது. பாரதியைப் பற்றிய ஒரு சிறந்த ஆய்வு நூலாக இன்றளவும் இந்த நூல் இருக்கின்றது. பாரதியைப் பற்றி அவருடைய மனைவி செல்லம்மாள் பாரதி மற்றும் பாரதியுடன் காசியில் தங்கியிருந்த நாராயணசாமி ஐயங்கார் ஆகியோர் எழுதிய சில தகவல்களைத் தவறு என்று பல்வேறு ஆதாரங்களுடன் இந்த நூலில் எழுதியிருப்பது அவரின் ஆழமான இலக்கியப் புலமைக்கும் நுட்பமான அறிவுக்கும் சான்றாகும்.

இவருடைய தாத்தா சிதம்பரத் தொண்டைமான் புகழ்பெற்ற ஒரு தமிழறிஞர். இவரின் அப்பா தொண்டைமான் முத்தையா சிறந்த ஓவியர்; புகைப்படக் கவிஞர். அண்ணன் பாஸ்கர தொண்டைமான் பெரும் பேச்சாளராகவும் எழுத்தாளராகவும் புகழ் பெற்றவர். பிற்காலத்தில் மாவட்ட ஆட்சியாளராகவும் இருந்தார். இவருடைய வழிகாட்டி ஆசிரியர் அ. சீனிவாச ராகவன் அவர்கள்.

பாலுறவு தொடர்பாக அன்றைக்கு இருந்த பழைய வரைமுறைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் விதத்தில் அவர் எழுதிய 'முதலிரவு' என்ற நாவல் பரபரப்பாக விற்பனை ஆனபோதிலும் அன்றைய ஆட்சியாளர்களால் தடை செய்யப்பட்டது.

இவரது 'இளங்கோ அடிகள் யார்' என்ற ஆய்வு நூல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நூலாகும். 'இளங்கோ அடிகள் மன்னர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்ல. அவர் ஒரு தன வணிகச் செட்டியார்' என்று பல்வேறு ஆதாரங்களுடன் அந்தப் புத்தகத்தில் நிறுவிியுள்ளார்.

'வாழ்க்கை என்பது முடிவற்றது. வாழ்க்கையில் 'சுபம் முற்றிற்று' என்று வழிபடும் காலமே கிடையாது. அது முற்றுப்பெறாத விஷயம். அப்படி இருக்கும்போது இளம் எழுத்தாளர்கள் ஏன் வாழ்க்கையின் உன்னதம் அல்லது வீழ்ச்சி இவற்றைப் பற்றியே எழுதவேண்டும்? சாதாரண மன நெகிழ்ச்சியை வைத்துக்கொண்டு மனோதர்மம் என்ற இழை அறுந்துவிடாமல் கதை பின்னலாமே!' என்று 'இலக்கிய விமர்சனம்' நூலில் எழுதியுள்ள தொ.மு.சி. அவர்கள் 31-12 2001 அன்று பாளையங்கோட்டையில் மறைந்தாலும், தன் படைப்புகள் வழியே முடிவுறா வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

தொ.மு.சி. ரகுநாதன் நூறாண்டு

கருத்துப் போராளி - முருகபூபதி

<https://amruthamagazine.com/2023/06/16/189-tho-mu-c-raghunathan-centenary-concept-fighter-murugaboopathi/>

சமகாலம் எழுத்தாளரும் சமரசங்களுக்குட்படாத கருத்துப் போராளியுமான தொ.மு.சி. ரகுநாதன் என்ற தொ.மு. சிதம்பர ரகுநாதன் பிறந்த நூற்றாண்டு காலமாகும். 1923ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 20ஆம் திகதி திருநெல்வேலியில் பிறந்த ரகுநாதன், 2001ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31ஆம் திகதி, தமது 79ஆவது வயதில் திருநெல்வேலியில் மறைந்தார். எனக்கு உறவு முறையில் தாத்தாவானவர் ரகுநாதன்.

இறுதியாக 1990இல் திருநெல்வேலி பெருமாள்புரத்திலிருந்த அவரது இல்லத்திற்கு குடும்பத்தோடு விருந்தினராகச் சென்றேன். எனது அப்பாவின் வழியில் அவர் எனது நெருங்கிய உறவினர் என்பது எனக்கு எப்பொழுதும் பெருமை தரும் விஷயம். அவரது மருமகள் (மகனின் மனைவி) மாலதி ஹரீந்திரன் எனக்கு அண்ணி முறை. இந்த உறவு முறைகளுக்கெல்லாம் அப்பால் ரகுநாதனை நான் பெரிதும் மதிப்பதற்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. அதனாலேயே அவரது மறைவின் பின்னர் எனது 'பறவைகள்' நாவலை அவருக்கே சமர்ப்பித்தேன்.

ரகுநாதன் குறித்து என்னால் சொல்லக்கூடியது இதுதான்:- 'ரகுநாதனது வாழ்க்கை சமரசங்களுக்குட்படாத ஒருவரின் துணிவு, உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணம்.' புதுமைப்பித்தனின் நெருங்கிய சகாவான ரகுநாதன், "புதுமைப்பித்தனது வாழ்க்கை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரின் சோக நாடகம், உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை" என்று எழுதி எமக்கு பாடம் புகட்டியவர்.

சிறுகதை, நாவல், கவிதை, விமர்சனம், நாடகம், வாழ்க்கை வரலாறு, ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு முதலான துறைகளில் பல நூல்களை வரவாக்கியிருப்பவர். இந்திய சாகித்திய அகடாமி விருது, சோவியத் லாண்ட் நேரு விருது உட்பட பல விருதுகளும் பெற்றவர். 'சாந்தி' என்ற இலக்கிய இதழை நடத்தியவர். இவ்விதழில்தான் ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி ஆகியோரின் ஆரம்ப கால படைப்புகள் வெளியாகின. ரகுநாதன், இலக்கிய சர்ச்சைகளையும் உருவாக்கியவர்.

1956ஆம் ஆண்டில் நான் ஐந்து வயதுச் சிறுவன். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாடாளாவிய ரீதியில் பாரதி விழாக்களை நடத்தியபோது அதற்குப் பிரதம பேச்சாளராக ரகுநாதனை இலங்கைக்கு அழைத்திருந்தது. தமது பயணங்களின் நடுவே - நீர்கொழும்பில் எம்மையும் பார்ப்பதற்காக

ஒரு இரவுப் பொழுதில் - சிலருடன் திடுதிப்பென காரில் வந்து இறங்கினார். எனக்கு அந்தச் சம்பவம் கனவாகவே நினைவில் பதிந்துள்ளது. உடன் வந்தவர்கள் யார் என்பதும் தெரியாது. அப்பா அச்சமயம் வெளியூர் போயிருந்தார்.

எவரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் நண்பர்களுடன் படகில் புறப்பட்டு புத்தளத்தில் கரையிறங்கிய எனது அப்பா, மீண்டும் அதன் பின்னர் தமிழகம் செல்லாமலேயே நீர்கொழும்பில் 1983 ஆகஸ்டில் மறைந்தார்.

சொந்த பந்தங்களை துறந்து புறப்பட்டு வந்தவரை நேரில் பார்ப்பதற்காக வந்த அப்பாவின் மாமன் முறையான ரகுநாதன், அவரைப் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினார்

மீண்டும் 1983 முற்பகுதியில் இலங்கையில் இ.மு.எ.ச. பாரதி நூற்றாண்டை நாடாளவிய ரீதியில் நடத்திய பொழுது, ரகுநாதன், பேராசிரியர் ராமகிருஷ்ணன், ராஜம் கிருஷ்ணன் ஆகியோருடன் வந்திருந்தார். இச்சமயத்தில் நானும் எழுத்தாளனாக அறிமுகமாகியிருந்தேன். ரகுநாதனுடன் எனக்கு கடிதத் தொடர்புகளும் இருந்தன.

ரகுநாதனின் அண்ணன், தொ.மு. பாஸ்கரத் தொண்டமானும் எழுத்தாளர்தான். கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி, இரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாதன் ஆகியோரின் உற்ற நண்பர். அத்துடன் பாளையங்கோட்டையில் கலெக்டராகவும் (ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி) பணியாற்றியவர். பாஸ்கரத் தொண்டமான் 1963இல் இலங்கை வந்த சமயம் எமது வீட்டுக்கு வந்த பொழுது அப்பா ஒரு பெரிய இராப்போசன விருந்தையே அவருக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

ரகுநாதன் மீண்டும் 1983இல் இலங்கை வந்தபோது, ஒரு எழுத்தாளன் என்ற உணர்வுக்கும் அப்பால் உறவினன் என்ற ரீதியில் உரையாடும் உறவாடும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

புதுமைப்பித்தன் இலக்கிய உலகில் எதிர்நோக்கிய சவால்களை வேறு உருவத்தில் வேறு வகையில் எதிர் நோக்கியவர் ரகுநாதன். வணிக நோக்கில் வெளியான இதழ்களில் ரகுநாதன் எழுதவில்லை. ஒருகட்டத்தில் சிற்றிதழ்களில் சிறுகதைகள் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு, மொழிபெயர்ப்பு - பாரதி ஆய்வுகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். தமிழ்நாடு சோவியத்நாடு -தகவல் பிரிவு - ரகுநாதனின் இலக்கிய வேட்கையை

சிந்தனைக்கு மீண்டும் இழுத்துச் சென்றது. இந்த ஐவருக்கும் மேலாக கர்ணனிடம்தான் எனக்கு மனசு ஒட்டக்கூடிய பாசம் இருந்தது. தருமபுத்திரன் ஒரு ரிஷிப்பிறவி. அவருக்கு மனைவி என்றால் சதி என்ற தெய்வீகப் பொருள். அவர் பள்ளியறையில் வைத்துக்கொண்டுகூட, திடீரென்று நீதி சாஸ்திரம் போதிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். பீமரோ, காதலுக்கோ சல்லாபத்துக்கோ ஏற்றவரில்லை. இடும்பைதான் அவருக்குச் சரியான மனைவி. வில்லை முறித்து என்னை மணந்த அர்ஜுனனுக்கு நான் பலரில் ஒருத்தி, அவருக்கு சமயத்தில் ஒருத்தி வேண்டும். அது திரௌபதியானாலும் சுபத்திரையானாலும் ஒன்றுதான். நகுல, சகாதேவர்கள் என் கண்ணுக்கு கணவர்களாகவே தோன்றவில்லை. மதினியின் அன்பு அரவணைப்பில் ஒதுங்க எண்ணும் மைத்துனக் குஞ்சுகளாகத்தான் தோன்றினர். இதனால்தான் இந்த ஐவரில் எவர் மேலும் அன்பு செலுத்த முடியவில்லை. உலகமும் அவர்களும் என் பரிவையும் பச்சாதாபத்தையும் எப்படி வேண்டுமானாலும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளட்டும். எனினும் எனக்கு கர்ணன் மேல்தான் நேர்மையான அன்பு படர்ந்திருந்தது. கர்ணன் நினைவுதான் என் இளமையைக் கூடக் கட்டுக்குலைக்காமல் காத்து வந்தது. இன்று கர்ணன் மடிந்தார். அப்படியானால் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்க்கைக் கனவும் இன்றோடு உதிர்ந்தது என்றுதான் கொள்ள வேண்டுமா...?’

கர்ணனுக்கு அர்ஜுனனுக்கும் போர் நடந்து கர்ணன் தோற்று இறந்தும் விட்டான் என்று கேள்விப்படும் பாஞ்சாலி இப்படி நினைப்பதாக உங்களால் கற்பனையாவது செய்துபார்க்க முடியுமா? இல்லை, “குந்தியின் பாவம், திரௌபதியின் காதல், அர்ஜுனனின் கர்வம், தருமனின் மடமை, சூரியனின் கயமை – எல்லாம் கர்ணனின் மரணத்தோடு மாய வேண்டியவைதான்” என்று எண்ணும் கண்ணனைத்தான் கற்பனை செய்ய முடியுமா?

என்றெல்லாம் இரா. தண்டாயுதம் கேள்விகள் எழுப்பி ரகுநாதனின் இந்த ‘வென்றிலன் என்ற போதும்’ சிறுகதையை அரியதொரு படைப்பு என்று புகழாரம் சூட்டுகிறார்.

பாரதிக்கும் பாஞ்சாலியிடத்தில் பரிவு இருந்தது. அதனால் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ எமக்கு கிடைத்தது. ரகுநாதனுக்கும் இந்த பாஞ்சாலி மீது பச்சாதாபம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால், ‘வென்றிலன் என்ற போதும்’ எழுதியதுடன் நில்லாமல், ‘பாஞ்சாலி சபதம் உறைபொருளும் மறை பொருளும்’ என்ற தலைப்பில் 1987இல் அண்ணாமலை

பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவான சொற்பொழிவாற்றினார். பின்னர் இது நூலாக வெளிவந்தது.

ரகுநாதனின் கதைகளை திறனாய்வு செய்துள்ள தண்டாயுதம் இரண்டு வகையில் அவரைப் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு நியாயங்கள் இருந்தன. ஆரம்பகாலக் கதைகளில் ரகுநாதன் கலைஞராக மிளிர்ந்ததாகவும் பின்னர் கொள்கையாளராக இருந்தே சிறுகதைகளைப் படைத்திருப்பதாகவும் தண்டாயுதம் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது.

மில் தொழிலாளர்களை பாத்திரங்களாக படைத்து ரகுநாதன் எழுதிய 'நீயும் நானும்' என்ற சிறுகதையை படித்துவிட்டு அவருக்கு கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். அது நான் எழுத ஆரம்பித்த காலப்பகுதி. ஆனால், ரகுநாதன் எனக்கு பதில் எழுதவில்லை. தமது பிள்ளைகளின் திருமண அழைப்பிதழையே அனுப்பியிருந்தார். எனக்கும் ஏனையவர்களைப் போன்று அக்கதை குறித்து விமர்சனம் இருந்தது. ஜெயகாந்தனும் இது பற்றி கடுமையாக எழுதினார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் மத்தியிலும் இக்கதை கண்டனத்திற்குள்ளானது.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்பு ரகுநாதனுடன் முதல் தடவையாக மட்டக்களப்புக்கு இரவு ரயிலில் பயணமானபொழுது நான், "அந்த 'நீயும் நானும்' என்ற கதை தொடர்பாக உங்களுக்கு எழுதியிருந்தேனே... ஏன் அது பற்றி மூச்சே காட்டவில்லை" என்றேன்.

ரகுநாதன் சிரித்தார்.

தனக்கும் அந்தக் கதை குறித்து உடன்பாடு இல்லை. ஒரு வகையில் வரட்டுத்தனமான கொள்கையின் வெளிப்பாடு. அவ்வாறு எழுதியது தவறுதான் என்று ஒப்புக்கொண்டதுடன் சில போர்க்கால கதைகளை எனக்குச் சொன்னார்.

ரகுநாதனின் மகன் ஹர்ந்திரனின் மனைவி மாலதியும் எழுத்தாளர்தான். மாமனார் புதுக்கவிதைக்கு எதிரியாக இருந்தார். மருமகள் மாலதியோ புதுக்கவிதை எழுதும் படைப்பாளி. மாலதி, திருநெல்வேலியில் சாராள் தக்கர் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். 'எண்ணக்கோடுகள்' என்ற இவரது புதுக்கவிதை நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியவர் கவியரசு கண்ணதாசன். 1978இல் இது வெளியான பொழுது கண்ணதாசன் தமிழக அரசின் ஆஸ்தான கவிஞராக இருந்தார். ரகுநாதன், தமது மருமகளின் இக்கவிதை நூல் குறித்து எந்தக் கருத்தும் வெளியிடவில்லை.

மாலதியின் கவிதைகள் 'கண்ணதாசன்', 'தீபம்', 'தாமரை' முதலான இதழ்களில் வெளிவந்தன. புதுக்கவிதை எதிர்ப்பாளரான ரகுநாதன், மருமகளின் நூல் குறித்து அபிப்பிராயம் எதுவும் தெரிவிக்காதமை வியப்பன்று. ஆனால், மாலதி தமது பட்டப்படிப்பிற்காக ரகுநாதனின் எழுத்துக்களையே ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டார்.

'ஆனந்த விகடன்' இதுபற்றி குறிப்பிடும் பொழுது- "வழக்கமாக மாமனார்தான் மருமகளை ஆராய்ந்து தெரிவு செய்வார். ஆனால், இங்கே ஒரு மருமகளே தமது மாமனாரை ஆராய்ச்சி செய்து எழுத முன்வந்துள்ளார்" எனக் குறிப்பிட்டது.

1951இல் புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய ரகுநாதன், கோமல் சாமிநாதனின் 'சுபமங்களா' இதழில் 1992இல் புதுமைப்பித்தன் குறித்து சர்ச்சை எழுந்த போது வெகுண்டெழுந்தார். புதுமைப்பித்தன் மேலைநாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புக்களை என்றைக்குமே தமிழில் எழுதியதில்லை என்பதை ஆதாரங்களுடன் நிரூபிக்க 'சுபமங்களா' செப்டம்பர், அக்டோபர் - 1992 இதழ்களை நன்கு பயன்படுத்தினார்.

பின்னர் 'புதுமைப்பித்தன் சில விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும்' என்ற நூலை விரிவாக எழுதினார். இதனை சென்னை நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் வெளியிட்டது. செல்லப்பா, சிட்டி, கண. முத்தையா உட்பட பலரை ரகுநாதன் இந்த நூலில் விமர்சித்திருந்தார்.

ரகுநாதன் தமது இறுதிக் காலத்திற்கு சற்று முன்பாக சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியிலும் திருக்குறள் ஆராய்ச்சியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர். 'இளங்கோவடிகள் யார்' - என்ற இவரது விரிவான நூல் வெளியாகுமுன்பே, அது குறித்து என்னிடம் பிரஸ்தாபித்தார். 1984இல் ஏப்ரல் மாதம் சென்னையில் அவரைச் சந்தித்த போது அவர் வீட்டிலிருந்து இந்த நூலையே எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அது வெளியானதன் பின்பு அது குறித்து விரிவான விமர்சனம் எழுதியவர் எங்கள் இலங்கைப் பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான். அந்த நூலை 1990இல் திருநெல்வேலியில் பெருமாள்புரத்தில் ரகுநாதன் இருந்த பொழுது எனக்கு காண்பித்தார்.

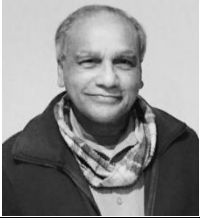
இறுதியாக 1990 ஏப்ரல் மாதம் ரகுநாதனின் துணைவியார் ரஞ்சிதம் அவர்கள் உணவு பரிமாற ஒன்றாக அமர்ந்து மதிய விருந்துண்டேன். இதுவே இறுதிச் சந்திப்பு.

‘இளங்கோவடிகள் யார்?’ என்ற ரகுநாதனின் நூல் எண்ணூறு பக்கங்களை கொண்டது. சிலப்பதிகாரம் தொடர்பாக காலம் காலமாகப் பேசப்பட்டுவந்த கதைகளுக்கு எதிர்வினையாகவும் இந்த நூல் பேசப்பட்டது. ‘சிலப்பதிகாரம் பற்றி மரபுவழியான கருத்துப் படிமங்களை தகர்த்தெறிந்த நூல்தான் இளங்கோவடிகள் யார்? என்ற ஆய்வு நூல்’ என்று பேராசிரியர் எஸ். தோதாத்திரி எழுதியுள்ளார்.

தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த கைத்தறி நெசவாளர்களின் போராட்ட வாழ்வை சித்திரித்த ரகுநாதனின் ‘பஞ்சம் பசியும்’ நாவல், செக் மொழியிலும் பெயர்க்கப்பட்டு, அந்த நாட்டில் அக்காலத்திலேயே ஐம்பதினாயிரம் பிரதிகளுக்கு மேல் விற்பனையாகியிருக்கிறது. ‘பஞ்சம் பசியும்’ காமிஸ்வலபில் என்ற புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரினால் செக் மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

‘பஞ்சம் பசியும்’ நாவலை எமது இலங்கைப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, தான் எழுதிய தமிழ் நாவல் இலக்கியம் நூலில் சோஷலிஸ யதார்த்தப் பார்வையுள்ள படைப்பு என சிலாகித்துள்ளார்.

ரகுநாதனின் பிறந்த நூற்றாண்டு இந்த ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்திலிருந்து ஆரம்பமாகிறது.

முருகபூபதி <letchumananm@gmail.com>

பனுவல்

<https://www.panuval.com/5156?srsltid=AfmBOooecGWTkGQNiXzOgDZg6nD6AzOyLSa3e-4ZqfoovKAYBAUHCuHn>

நூல்கள்

தொ.மு.சி.ரகுநாதன்

ரகுநாதன் படைப்புகள் ஓர் ஆய்வு

எஸ்.தோதாத்ரி

<https://keetru.com/index.php/2010-06-24-04-31-11/ungal-noolagam-jan23/44788-2023-02-13-10-19-18>

ரகுநாதனின் நாவல்கள் என்று கூறும்பொழுது மூன்று நாவல்கள் மட்டுமே அவர் எழுதியுள்ளார் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அவர் படைப்பிலக்கியத்தில் மிகக் குறைந்த அளவே சில சாதனைகளைச் செய்துள்ளார். அதிலும் நாவல்கள் மிக மிகக் குறைவானவையே ஆகும். இதன் காரணமாக அவரது நாவல்களில் ரகுநாதன் என்ற இலக்கியவாதியின் வளர்ச்சியை மதிப்பீடு செய்வது கடினமாகி விடுகிறது. இருப்பினும் அவரது நாவல்களைப் பற்றி எழுதும்பொழுது ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ரகுநாதன் எழுதிய முதல் நாவல் 'புயல்' (1945), இரண்டாவது நாவல் 'கன்னிகா' (1950), மூன்றாவது நாவல் 'பஞ்சம் பசியும்' (1953). இந்த நாவல்களைக் கற்கும்பொழுது ஒரு விஷயத்தைக் கவனிக்க முடிகிறது. முதல் இரண்டு நாவல்களுக்கும், கடைசி நாவலுக்கும் இலக்கியரீதியில் ஒரு பெரிய வேறுபாடு இருப்பதைக் காண முடிகிறது. அவரது பஞ்சம் பசியும் பற்றி நிறைய விமர்சனங்கள் வெளிவந்துள்ளன. 'பஞ்சம் பசியும்' பற்றி எழுதிய அளவிற்கு அவரது மற்ற நாவல்களைப் பற்றி விமர்சகர்கள் எழுதவே இல்லை. பெரும்பாலும் அந்த நாவல்களை யாரும் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. இது கவனிக்கத் தகுந்த விஷயம் ஆகும். தலைசிறந்த ஆய்வாளரான கலாநிதி, க.கைலாசபதி, பேரா.நா.வானமாமலை ஆகியோர் இது பற்றி மௌனம் சாதித்தே வந்துள்ளனர். இது பற்றிய ஓர் ஆய்வு தேவையாகிறது. அதாவது ரகுநாதனின் முதல் இரு நாவல்களின் தன்மைக்கும், 'பஞ்சம் பசி'க்கும் ஒரு பெரிய வேறுபாடு உள்ளதை எவ்வாறு விளக்குவது! இது ரகுநாதனிடம்

காணக்கூடிய முரண்பாடு என்றால் அதற்கு என்ன காரணத்தைக் கூற முடியும்? இது போன்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

ஒரு படைப்பாளியின் முன்னேற்றம் ஒரே நேர்கோட்டுப் பாதையில் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது சகஜம். ஆனால், எல்லாப் படைப்பாளிகளிடமும் இது இடம்பெறுவதில்லை. அவன் வளரும்பொழுது பல கலாச்சார - சமூக இயக்கங்கள் அவனைத் தாக்குகின்றன. இதன் காரணமாக அவன் பல ஏற்ற இறக்கங்களுக்கு உள்ளாவது இயல்பானதே. ரகுநாதனும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இதற்குரிய காரணங்களைக் காணும் முன்னர் இந்த நாவல்களின் தன்மையையும் காண வேண்டும்.

'புயல்' என்ற நாவல் ஒரு வகையில் உளவியல் சார்ந்த நாவல். இதன் கருப்பொருள் காதலித்தவனை மணக்க முடியாமல் வேறு ஒருவனை மணப்பதும், காதலித்தவன் அவளை தன்னுடன் வருமாறு வற்புறுத்தும் பொழுது அவள் அதை மறுப்பதும் ஆக அமைந்துள்ளது. இதன் கதாநாயகன் சந்துரு. அவன் காதலித்த பெண் ரஞ்சனி வேறு ஒருவருக்கு மனைவியாகிறாள். அவளை தன்னுடன் வருமாறு சந்துரு கூறும்பொழுது அவள் மறுக்கிறாள். அவர்களது உரையாடல் நாவலின் முடிவாக உள்ளது.

"சந்துரு கேட்டார். ரஞ்சி, வரவில்லையா?"

"ஆம்" என்றேன் முரட்டுத் துணிவோடு.

"என்ன, பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?"

"அதெல்லாமில்லை, என்னுடைய காதலுக்காக பெண்மையைக் களங்கம் செய்ய மாட்டேன். யுகாந்திர காலமாக காப்பாற்றப்பட்டு வந்த திரவியம். இந்தப் பாவியால் கொள்ளை போக வேண்டாம்" (புயல்: 119).

இந்த நாவலைப் பொறுத்தமட்டிலும் நிறைவேறாத காதல் கருப்பொருளாக இருந்தாலும், பாரம்பரியம் உடையக் கூடாது என்பதில் ஆசிரியர் உறுதியாக இருக்கிறார்.

அவரது இரண்டாவது நாவல் 'கன்னிகா' ஒரு பெண்ணின் பருவ வளர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டது. இதன் கதாநாயகி கமலாவின் பிள்ளைப் பருவம் தொடங்கி 35 வயது வரையுள்ள பருவப் போராட்டங்கள் இந்த நாவலில் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இதன் கதாநாயகி கமலி, பாரம்பரியத்தை உடைப்பவளாக இடம்பெறுகிறார். நாவலின் முடிவில் அவளைவிட வயது குறைந்த அவளது மாணவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள்.

"அவள் கண்கள் சிவந்தன. உதடுகள் துடித்தன" கைகள் குறுகுறுத்தன.

மறுகணம், "இல்லை பாலா! இதோ நான் இருக்கிறேன்! நான் இருக்கிறேன்" என்று சப்தமிட்டுக் கொண்டே பாலனைத் தாவி அணைத்தாள். இத்தனை நாள் காணாத சுகம் அவளுக்கு உடம்பில் தென்பட்டது" (கன்னிகா - 160).

இந்த இரு நாவல்களும் சமூகம், சமூக உணர்வு ஆகியவை பற்றிப் பேசாதவை. இதன் கதை மாந்தர்கள் தனி நபர்கள், அவர்களது மன உணர்வுகளையே பிரதானப்படுத்துபவர்கள். இவர்களது மன உணர்வுகளைப் பிரதானப்படுத்துவதற்கு பிராய்ட் ஒரு வேளை உதவியிருக்கலாம். ஆனால், இவற்றை உளப் பகுப்பாய்வு (psycho analysis) நாவல் கூற முடியாது. இவை சாதாரண உளவியல் நாவல்கள். இதன் கதா மாந்தர்கள் சாமான்ய மனிதர்கள். லட்சியம், வருங்காலம் என்றெல்லாம் பேசாதவர்கள். இந்தத் தன்மையில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது 'பஞ்சம் பசியும்' என்ற நாவல்.

இது ஒரு சோசலிச யதார்த்தவாத நாவல் என்பது விமர்சகர்கள் எல்லோராலும் குறிப்பிடப்பட்ட விஷயம் ஆகும். அதன் கூறுகள் அனைத்தும் இதில் அடங்கியுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை. விடுதலை பெற்றபொழுது நாட்டில் ஏற்பட்ட கடும் பொருளாதார நெருக்கடியும், ஏகாதிபத்தியத்தின் கெடுபிடியும், நமது மக்களைப் பல வழிகளில் பாதித்தன. அதில் கைத்தறி நெசவு மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. நூல் விலை ஏற்றம், கருப்புச் சந்தைக்காரர்களின் ஆதிக்கம் ஆகியன பல நடுத்தர, கூலி, நெசவாளிகளை தற்கொலைக்கு இட்டுச் சென்றது. இதன் விளைவாக எழுந்த நாவல் தான் ரகுநாதனின் 'பஞ்சம் பசியும்'. இந்த நாவல் உழைக்கும் மக்களின் போராட்டம் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. இதன் மையக்கரு ஏழை நெசவாளிகள் தங்கள் உரிமைகளுக்காக ஒன்றுதிரண்டு போராடுவதாக உள்ளது. கதை சொல்லும் முறையில் பல சம்பவங்களை ஆசிரியர் கையாண்டிருந்தாலும், அடிப்படையான அம்சம் நெசவாளிகளின் (கூலி உழைப்பாளிகளின்) போராட்டம்தான். அது படிப்படியாக உருவம் பெற்று இறுதியில் வலுவாக இடம்பெறுவதாகக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர். உழைக்கும் மக்களது ஒற்றுமை ஒரு வலுவான அமைப்பாக உருவம் பெறுவதை ஒரு குறியீடு மூலம் ரகுநாதன் உணர்த்துகிறார்.

அம்பாசமுத்திரம் நகரின் நெசவாளிகள் ஒன்று திரண்டு, உரிமைக் குரல் எழுப்பியவண்ணம் ஊர்வலமாக வருகின்றனர். இந்த ஊர்வலத்தை ஆசிரியர் ஒரு நதியின் பிரவாகத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

"அந்த ஊர்வலத்துக்கு ஆதரவாக பல தெருக்களிலிருந்து மக்கள் வந்து குழுமி ஊர்வலத்தோடு செல்லத் தொடங்கினார்கள். பல்வேறு சிற்றாறுகளைத் தன்பால் இழுத்துச் சேர்த்து, மகா பிரவாகமாய்ப் பரிணமித்துச் செல்லும் ஜீவநதியைப் போல் அந்த ஊர்வலம் கணத்துக்குக் கணம் பலம் பெற்று விரிவடைந்துகொண்டேயிருந்தது. ('பஞ்சம் பசியும்' 316).

இது நாவலின் மையக்கரு; ஆசிரியரின் வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டமும் கூட ஆகும். இருப்பினும் நாவலின் அமைப்பு இந்த மையத்தினை வலுப்படுத்த பல தளங்களில் இயங்குகிறது எனலாம். நாவலின் ஊடாக இயங்கும் மையமான தளம் கூலி நெசவாளிகளின் பிரச்சினை. இதனைப் பல இடங்களில் வெளிப்படுத்தும் பாத்திரமாக இடம்பெறுபவர் வடிவேலு முதலியார். இந்தக் கூலி நெசவாளிகளைச் சுரண்டும் ஒரு பெருமுதலாளியாக வருபவர் தாதுலிங்க முதலியார். அவரைச் சார்ந்தவர்கள் ஒரு குழுவாக இந்த நாவலில் இடம்பெறுகின்றனர். உலகநாத முதலியார் என்ற சிறு முதலாளி, பெருமுதலாளியான தாதுலிங்க முதலியாரால் பழிவாங்கப்படுகிறார். அதன் விளைவு அவர் குடும்பம் சின்னாபின்னமாகிறது. அவரது மகன் மணி, மனம் உடைந்து வெளியேறி, வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பெற்று தொழிற்சங்கத் தலைவனாக மாறுகிறான். தாதுலிங்க முதலியாரின் மகன் சங்கர் ஒரு படிப்பாளி; இடதுசாரி சிந்தனையாளன். தன் தந்தையை எதிர்த்து போராட்டத்தில் இறங்குகிறான். இது நாவலின் அடுத்த முக்கியத் தளமாக உள்ளது. மற்றொரு தளம் கிருஷ்ணக்கோனாரையும், காணாமல் போன அவரது மகனையும் பற்றியது ஆகும். அந்த மகன்தான் மதுரையில் தொழிலாளர் தலைவனாக இடம்பெறுகிறான். இந்தத் தளம் ஒரு மர்மக் கதையின் தன்மையைப் பெற்றதாக உள்ளது. இந்த இரு தளங்களும் கூலி உழைப்பாளிகளின் போராட்டத்திற்குத் துணையாக நிற்கும் தளங்களாக இருப்பதைக் காண முடியும். வடிவேலு முதலியார், சங்கர், மணி, ராஜ்

(வீரையா), கிருஷ்ணக் கோனார் ஆகியோர் ஓர் அணியிலும், தாதுலிங்க முதலியார், அவருடைய ஆதரவாளர்கள் ஆகியோர் ஓர் அணியிலும் நிற்பதை ஆசிரியர் தெளிவாகவே வர்ணிக்கிறார். இதற்கு அப்பாற்பட்டதுதான் கமலா-மணி காதல் உறவு. இந்த உறவு இல்லாமலேயே இந்த நாவல் இயங்க முடியும்.

இந்த மூன்று நாவல்களையும் கற்கும்பொழுது சில ஐயங்கள் எழுவது இயற்கை. ஓர் இடதுசாரி இயக்கத்துடன் நீண்ட காலம் தொடர்புள்ள படைப்பாளியான ரகுநாதன் எழுதிய முதல் இரண்டு நாவல்கள், தன்மையில் 'பஞ்சம் பசியும்' நாவலில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு உள்ளதே அது எதனால், 'புயல்', 'கன்னிகா' ஆகிய இரு நாவல்கள் உருவாக்கியுள்ள கலை உலகம் வேறு; 'பஞ்சம் பசியும்' முன்வைக்கும் கலை உலகம் வேறு. இங்கு ரகுநாதனது கலை உலக வளர்ச்சி நிலையில் ஒரு பாய்ச்சல் வேக முன்னேற்றத்தைக் காண முடிகிறது. இந்தத் திடீர் திருப்பத்தை அப்படியே திருப்பமாக ஏற்றுக்கொள்வதா? அல்லது இந்த மாற்றத்திற்கான காரணத்தை எங்குக் காண்பது? இது போன்ற கேள்விகள் எழுவது சகஜம்.

ரகுநாதனின் 'புயல்', 'கன்னிகா' ஆகியவை உளவியல் சார்ந்த நாவல்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த நாவல்களின் நோக்கத்தை ஆசிரியரே தெளிவாகக் கூறிவிடுகிறார். இவற்றை உணர்ந்தே அவர் செய்துள்ளார். உதாரணமாக, 'கன்னிகா' நாவலுக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரைக் குறிப்பில் அவர் எழுதுகிறார்.

"இந்தக் கதையின் மூலக் கருத்தைச் சிறுகதையாக எழுதிப் பாட்டேதேன், திருப்தியில்லை. எனவே, அடிமுடி தொட்டு நாவலாக்கி எழுதினேன். அதுதான் 'கன்னிகா'.

பெண்களின் பருவகாலம் பற்றிக் கொக்கோகம், இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் முதலியவற்றில், வெவ்வேறு விதமான வயது வரையறை காணப்படுகிறது. இது எழுதப்பட்ட ஆண்டு 1950. இது எழுதப்பட்ட

காலத்திற்குப் பின்வந்த 'பஞ்சம் பசியும்' தோன்றிய சூழலை அவரே பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'பஞ்சம் பசியும்' சரித்திர நாவல். பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் நமது நாட்டில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் பட்ட அவலத்தையும் அதைப் போக்க அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளையும் சித்திரிக்கும் நாவல். அன்று எல்லோரையும் போலவே நானும் மவுன்ட் ரோட், ரவுண்டானா வாயிலும், மங்கம்மாள் சாலையாயினும் எங்கும் எந்தத் திக்கிலும் பஞ்சையராகித் திரிந்த நெசவாளர்களைக் கண்டேன். நாட்டு மக்களின் மானத்தைக் காப்பதற்காக உழைத்த மக்கள், தங்கள் மானத்தைக் காப்பதற்கு வகையற்றுத் திரியும் அலங்கோலத்தைக் கண்டேன்... நான் அன்றைய சரித்திர சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்ள முனைந்தேன். அதன் காரண காரியங்களை ஆராய்ந்தேன். அதற்காக எவ்வளவோ படித்தேன். அந்தத் துறையில் அனுபவம் மிகுந்தவர்களிடம் பேசினேன். நெசவாளர்களின் துன்ப துயரங்களையும் பிரச்சினைகளையும், அந்தச் சமூகத்தாரிடமிருந்தே கண்டும் கேட்டும் அறிந்தேன்" (பஞ்சம் பசியும்: 320).

'கன்னிகா' நாவலின் முன்னுரைக்கும், இதற்கும் மிகப் பெரிய வேறுபாடு இருப்பதை எளிதாகக் கண்டுகொள்ள முடியும். 'புயல்', 'கன்னிகா' ஆகியவை தனி நபர் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துபவை. 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல் கூட்டு மன உணர்வை வெளிப்படுத்தும் நாவல் ஆகும். இந்த மாறுதல் ரகுநாதனிடம் எப்படி இடம் பெற்றது? இது படிப்படியான மாறுதலா? அல்லது ஒரே சமயத்தில் இரண்டு நிலைகளையும் வெளிப்படுத்தும் போக்கா? இது பற்றிக் காண வேண்டும்.

முதலில் ரகுநாதனின் வாழ்க்கை பற்றிக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு மத்திய தர வர்க்கக் குடும்பத்தில் பிறந்த ரகுநாதன் பாரம்பரியத்தின் தாக்கத்திற்கு இளமையிலேயே உள்ளானவர். அவருடைய முப்பாட்டனார் முருகதாச சுவாமிகளின் சீடர். அவருடைய பாட்டனார் 'நெல்லைப் பள்ளி' என்ற நூலின் ஆசிரியர். அவருடைய சகோதரர் தொ.மு.பாஸ்கரத் தொண்டைமான்; ஒரு கலை ரசிகர். ரகுநாதனின் சிந்தனைகளை உருவாக்கியதில் ஒரு கணிசமான பகுதி பேரா.அ.சீனிவாச ராகவன், மு.அருணாசலக் கவுண்டர் ஆகியோர்களுக்கு உண்டு. இவர்கள்

அனைவரும் ரகுநாதனிடம் ரசனை அணுகுமுறை வளர்த்தவர்கள் என்றால் மிகையாகாது. இதன் விளைவாக பாரம்பரிய நோக்கத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தை அணுகுவது என்பது ரகுநாதனிடம் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட ஓர் அம்சமாகும். இதன் பிரதிபலிப்பை அவர் புதுக்கவிதை பற்றி இன்றும் கொண்டுள்ள கருத்தில் காணலாம். புதுக்கவிதையை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது அவரது பல கூற்றுக்களில் இருந்து தெளிவான ஒன்று ஆகும். அவரது கவிதைகள் அனைத்துமே பாரம்பரியக் கவிதைகள் தாம்.

இந்த அணுகுமுறை ரகுநாதனின் இளமையிலே அவரிடம் காணப்பட்ட ஒன்று. அவர் இளமையில் படித்த நூல்களை அவரது சொற்பொழிவு ஒன்றில் கூறும்பொழுது சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், கூளப்ப நாயக்கன் காதல், விறலி விடு தூது போன்ற பல இலக்கியங்களைப் படித்ததாகக் கூறுகிறார். மேலை நாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்கள், உளவியல் அறிஞர்களில் பிராய்டு ஆகியோரைக் கற்றதாகக் கூறுகிறார். இந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள், ஆய்வாளர்கள் ஆகிய எல்லோருமே பூர்ஷ்வா முகாமை, அல்லது நிலப்பிரபுத்துவ முகாமைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்களது இலக்கியச் சூழல் இடதுசாரிச் சிந்தனையிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை. இது மிகத் தெளிவான ஒன்று. அவருடைய முதல் படைப்பு வெளியான பத்திரிகை பிரசண்ட விகடன் ஆகும். (1941) இதுவும் இடதுசாரிப் பத்திரிகை அல்ல. தேசிய உணர்வு, சற்று முற்போக்கான சிந்தனை, பொழுதுபோக்கு ஆகியவை கலந்த ஒரு பத்திரிகையாக அந்தக் காலத்தில் விளங்கியது இது.

இந்தச் சூழ்நிலையின் இலக்கிய நோக்கு ரகுநாதனை ஓர் இலக்கியச் சூழலுக்கு இடம்பெறச் செய்தது. அதுதான் மணிக்கொடி சூழல். ரகுநாதன் இலக்கிய வாழ்வைத் துவங்கும்பொழுது தீவிரமான இலக்கியப் பத்திரிகையாக இருந்தது 'மணிக்கொடி'தான். அதில் எழுதிய பல எழுத்தாளர்களுடன் குறிப்பாகப் புதுமைப்பித்தனுடன் ரகுநாதன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். புதுமைப்பித்தன் ரகுநாதனின் இலக்கிய ஆசானும் கூட. புதுமைப்பித்தன் தனிநபர்களையே மையமாகக் கொண்டுதான் இலக்கியம் படைத்துள்ளார். மணிக்கொடியின் இலக்கிய தரிசனம் என்பது சமூக இயக்கங்களில் இருந்து ஒதுங்கியிருந்துகொண்டே இலக்கியப் பரிசோதனைகள் செய்வது ஆகும். இந்தக் குழுவில் அதிகமாகச்

சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கையாண்ட புதுமைப்பித்தன்கூட இலக்கியத்தை ஒரு சுத்தமான உருவப் பரிசோதனையாகத்தான் கண்டார்; அதனை ஓர் உபாசனையாக, வேள்வியாகக் கண்டார். இதன் விளைவாக அவர் பல மொழிப் பரிசோதனைகளை அவர் சிறுகதையில் செய்துள்ளார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒன்று.

ரகுநாதன் இந்த இலக்கியச் சூழலில் இருக்கும் பொழுது தான் அவரது படைப்பு முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவரது முதல் இரு நாவல்களில் இந்தச் சூழலின் தாக்கம் அதிகமாக இருப்பதைக் காண முடிகிறது. இடதுசாரி இயக்கத்தில் இருந்தாலும், இந்த இரு நாவல்களிலும் தனி நபர் உணர்வையே அவர் மையப்படுத்துவதைக் காண முடிகிறது. புயலின் கதாநாயகி, தன் மனதில் ஏற்படும் உணர்வுகளைப் பற்றியே சிந்திக்கிறாள். 'கன்னிகா'வின் கதாநாயகி அவளது உணர்வு மாறுபாடுகளைப் பற்றியே சிந்திக்கிறாள். இவை அனைத்தும் நுட்பமான அக உணர்வுகளைப் பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளது. இது ரகுநாதனின் படைப்புகள் வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டம். அதே சமயத்தில் ரகுநாதனின் வளர்ச்சியில் மற்றொரு கட்டமும் இடம் பெறுகிறது. அவரது வாழ்க்கையின் மற்றொரு பகுதி புரட்சிகர இயக்கத்துடன் அவர் கொண்ட தொடர்பு ஆகும். இதன் தாக்கத்தை அவரது நாவல்களைவிட ஆய்வு நூல்களில் அதிகமாகக் காண முடியும்.

சிதம்பர ரகுநாதன் அந்தக் காலத்திலேயே தடை செய்யப்பட்ட பொது உடைமைக் கட்சியோடு தொடர்புகொண்டிருந்தார். 1942 ஆம் ஆண்டு வெள்ளையர்களை எதிர்த்து இடம்பெற்ற மாணவர் போராட்டத்தில் பங்குகொண்டார், அதன் விளைவாகச் சிறையும் சென்றார். இயக்கத் தலைவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளவர். வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியை சோவியத் நாடு பத்திரிகையிலேயே கழித்தவர். 'தாமரை' 'சரஸ்வதி' ஆகியவற்றில் பல கதைகளையும், கட்டுரைகளையும் எழுதியவர். இது ரகுநாதனின் கண்ணோட்டத்தின் வலுவான அம்சம் ஆகும். இது, இன்று வரை தொடர்ந்து இடம் பெறுகிறது. 'புயல்', 'கன்னிகா'வின் போக்கு இன்று அவரிடம் வலுவாக இல்லை. இருப்பினும் இந்தப் போக்குகளில் 'பஞ்சம் பசியும்' போக்கு காலத்தால் பிந்தி ஏற்படுகிறது. ஆனால், அதற்குரியதன் கைகள் 'புயல்', 'கன்னிகா' காலகட்டத்திற்கு முன்பே

ஏற்பட்டுவிட்டது எனலாம். இதற்கு ஆதாரமாக சாகித்திய அகாடமியினரால் பாளையங்கோட்டை நாட்டார் வழக்காற்றியல் மையத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த 'ஆசிரியரைச் சந்திப்போம்' என்ற நிகழ்ச்சியில் (21.4.2001) அவர் பேசும்பொழுது குறிப்பிட்ட விஷயங்கள், 'பஞ்சம் பசியும்' நாவலுக்கு எழுதிய பின்னூரை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

'ஆசிரியரைச் சந்திப்போம்' என்ற நிகழ்ச்சியில் அவர் பேசும்பொழுது, 'பஞ்சம் பசியும்' நாவலுக்கான கரு நீண்ட நாட்களாகவே அவர் மனதில் உறைந்து கிடந்ததைக் குறிப்பிட்டார். அவர் இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைக்கும்பொழுதே அவரைப் பாதித்த நாவல்களில் ஒன்று மாக்கிம் கார்க்கியின் 'தாய்' என்பதைக் குறிப்பிட்டார். இதைத் தமிழில் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற அவா அவருக்கு இருந்ததையும், இது போன்ற ஒரு நாவல் தமிழில் வர வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்ததையும் குறிப்பிட்டார். அவர் மனதில் உறைந்து கிடந்ததற்கு ஆதாரமாக 'பஞ்சம் பசியும்' என்ற நாவலின் பின்னூரையில் ஒரு பகுதி அமைந்துள்ளது.

"...எனது படைப்புகள் எல்லாம் அந்தக் கணத்திலேயே கருவுற்று, அந்தக் கணத்திலேயே ரிஷிபிண்டமாக அவதாரம் செய்துவிடும் என்று அர்த்தமல்ல. சொல்லப்போனால் நாவல்கள் மட்டுமல்ல, சிறுகதைகளும் கூட என் மனக் குகையில் பல்லாண்டு காலம் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பிறவிப் பேற்றைக் காணாமல் மோனச் சிறையில் தவம் கிடந்ததுண்டு; கன்னிக் கோழியின் வயிற்றுக்குள்ளேயுள்ள கருக்குலையைப் போல் என் உள்ளத்திலேயே கதாபாத்திரங்களும், சம்பவங்களும் என்றோ எப்போதோ கருப்பிடித்து உறங்கும்; வளர்ந்துகொண்டிருக்கும். ஆனால், எந்த நேரத்தில் எந்தக் கரு பூரண வளர்ச்சிபெற்று வெளியுலகத்தைப் பார்க்கும் என்பது எனக்கே தெரியாது. சமயங்களில் சின்னக்கருவே பெரிய கருக்களை முந்திக்கொண்டு வளர்ந்துவிடும்" (பஞ்சம் பசியும் - 319). ரகுநாதனின் இக்கூற்றுப்படி கண்டால் பல கருக்கள் அவரது மனதில் ஏககாலத்தில் இடம்பெற்றிருந்ததையும், சில முதலில் வெளிவந்ததையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதில் சின்னக்கரு என்பது 'புயல்', 'கன்னிகா' என்று எடுத்துக்கொண்டால், 'பஞ்சம் பசி'யைப் பெரிய கரு என்று கருதலாம். ஆனால், இவை வெளிவந்ததற்குக் காரணம் என்று ஆசிரியரது படைப்பு

ஆர்வம் மட்டும் தான் என்று கூறிவிட முடியாது. அதற்குரிய புறச் சூழ்நிலை தீர்மானிக்கும் சக்தியாக விளங்கியது என்பதையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கன்னிகா, புயல் ஆகியவை தோன்றிய காலம் அதற்குச் சாதகமாக இருந்தது. எனவே, அவை காலத்தால் சற்று முன்னதாகவே வெளிவந்தன. இது பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டோம். ஆனால், 1952வாக்கில் 'பஞ்சம் பசியும்' வெளிவந்தது என்பது ஒரு பெரிய மாறுதல். இதற்குரிய அக விருப்பங்கள் ரகுநாதன் மனதில் 'புயல்', 'கன்னிகா' வருவதற்கு முன்பே இருந்தன என்பது அவரது கூற்றுக்களில் இருந்து தெரிய, வருகிறது. இருப்பினும் புறக் காரணிகள் அந்தக் காலகட்டத்தில் வலுவாகச் செயல்படவில்லை எனலாம். அதாவது ஒரு சோசலிச யதார்த்தவாத நாவல் உருவாவதற்குரிய இலக்கியச் சூழல் அந்தக் காலகட்டத்தில் இடம் பெறவில்லை. இந்தியப் பொதுஉடைமை இயக்கம் பெரும்பாலும் தலைமறைவாகச் செயல்பட்டது அந்தக் காலகட்டம் ஆகும்.

அது மட்டுமல்ல, ஆரம்ப கால பொதுஉடைமைத் தலைவர்கள், தொண்டர்கள் இலக்கிய விஷயங்களைப் பற்றி அதிகம் சிந்திக்காதவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்கள் கவனம் முழுவதும் வர்க்கப் போராட்டத்தினை வளர்ப்பதிலேயே இருந்தது. அதற்கு அப்பாற்பட்டதை அவர்கள் அவசியமற்றதாகவே கருதினர். அதற்குரிய வரலாற்றுக் காரணங்கள் உண்டு. கடுமையான அடக்குமுறை, அடிப்படை மாற்றத்திற்கான போராட்டம் பற்றிய அதிகமான சிந்தனை, இலக்கியம் பற்றிய சரியான கண்ணோட்டம் இல்லாமல் இருந்தது, தகவல் ஊடகங்கள் இடதுசாரிகளின் கைவசம் இல்லாமல் இருந்தது போன்றவை அக்காரணங்கள். இதில் ஜீவானந்தம் மட்டுமே விதிவிலக்கானவர் ஆவார்.

மேலும் 1952-க்கு முந்திய காலகட்டத்தில் இருந்த இடதுசாரி இலக்கிய ஆர்வலர்கள் - (ஜீவா தவிர) தேசிய இயக்கத்திலும், விடுதலைப் போராட்டத்திலும் அது தொடர்பான இலக்கிய எழுச்சியிலும்தான் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். இதன் விளைவாக முற்போக்கான பூர்ஷ்வா சிந்தனையின் தாக்கம் இவர்கள் மீது அதிகமாக இருந்தது. இடதுசாரி சிந்தனையை நோக்கி இவர்கள் நகர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். 1948-

க்குப் பின்னர் நிலைமை மாறியது. விடுதலை பெற்ற பிறகு உள்ள சூழ்நிலை இடதுசாரிகள் பகிரங்கமாகச் செயல்படுவதற்குச் சாதகமாக இருந்தது. விடுதலைப் போராட்டம் என்ற ஒன்று முடிவடைந்த பிறகு, வெறும் அடிப்படைப் போராட்டத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட பல விஷயங்களை இடதுசாரி இயக்கத்தினர் காண நேரிட்டது. இதன் விளைவுதான் இலக்கிய அரங்கிலும், பண்பாட்டு அரங்கிலும் இடதுசாரியினர் அடியெடுத்து வைத்தது எனலாம். இதில் இலக்கிய அரங்கில் இடதுசாரிகள் இன்று வரை வலுவாகவே உள்ளனர். இந்த மாறுபாடு நிகழ்ந்தது சுமாராக 1950 களில் எனலாம். இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் பல ஆண்டுகளாக ரகுநாதன் சிந்தித்து வைத்திருந்த கதைக்கரு, நாவலாகவும் வர முடிந்தது. வெளிப்பார்வைக்கு இது ஒரு பாய்ச்சல் வேக முன்னேற்றம் போலத் தோன்றும். ஆனால், பல ஆண்டுகளாக உறைந்துகிடந்த ஒன்று 1950 வரைக்கும் காத்திருந்து வெளியாகிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். படிப்படியாக வளர்ந்து நேரம் கனியும் பொழுது வெளிப்படும்பொழுது அந்தத் திடீர் வெளிப்பாடு நமக்குத் தெரிகிறது. அதற்குப் பின்னால் உள்ள வளர்ச்சி நம் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ரகுநாதன் நிறைய நாவல் எழுதியிருந்தால் இந்த வளர்ச்சி திடீர் வெளிப்பாடாகத் தோன்றியிருக்காது.

இவற்றினைக் கூர்ந்து கவனிக்கும்பொழுது ரகுநாதன் என்ற நாவலாசிரியரின் வளர்ச்சி இரு கட்டமாக இடம்பெறுவதைக் காண முடிகிறது. ஒன்று, ரசனை காலகட்டம். இது 'புயல்', 'கன்னிகா' ஆகிய இரு நாவல்களைக் கண்டது. இரண்டு, 'பஞ்சம் பசியும்' காலகட்டம், இது இடதுசாரி இயக்கம் பகிரங்கமாக செயல்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்தது. இந்த இரண்டிற்கும் உள்ள வேர்கள் படைப்பாளி என்ற முறையில் ரகுநாதனிடம் ஏக காலத்தில் காணப்பட்டாலும், விளைநிலம் பக்குவப்பட்ட பின்னரே அவை வெளியாகின்றன எனலாம். எனவேதான் ஒரு பெரிய இடைவெளியை இந்த இரண்டிற்கும் இடையில் காண முடிகிறது. இந்த இடைவெளி மேற்போக்கானதுதானே ஒழிய அடித்தளத்தில் இந்த இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் தான் வளர்ந்து வந்துள்ளன எனலாம்.

(இந்த கட்டுரை 2004 ஜனவரி, தொ.மு.சி. ரகுநாதன் சிறப்பிதழில் வெளிவந்த கட்டுரை. தற்போது மறுபிரசுரம் செய்யப்படுகிறது.) - எஸ்.தோதாத்ரி

நவீன தமிழிலக்கியத்தின் முன்னோடி

தொ.மு.சி.ரகுநாதன்

பி.தயாளன்

<https://keetru.com/index.php/2010-06-24-04-31-11/ungal-noolagam-jul17/33493-2017-07-21-09-27-06>

தொ.மு.சி.ரகுநாதன் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வை இலக்கண ஆய்வு நிலையிலிருந்தும், ரசனை ஆய்வு நிலையிலிருந்தும் சமூகநிலை ஆய்வு என்னும் ஆழமான தளத்துக்குக் கொண்டு சென்று, இலக்கிய ஆய்வின் எல்லையை விசாலப்படுத்தியவர்.

'சிறுகதை மன்னன்' புதுமைப்பித்தனுடைய புரட்சிகர ஆளுமையைத் துலக்கி, வளர்த்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு வழிகாட்டும் வகையில் வடிவமைத்தவர். மக்கள் இலக்கியத்தை வளர்க்க 'இலக்கியப் பேராசான்' ஜீவாவின் வழியில் மக்கள் திரளைச் சார்ந்து, இலக்கிய அமைப்புகளின் வழியே தொண்டாற்றியவர். நவீனத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தை வளர்த்தெடுத்தவர். இலக்கியத்தையே வாழ்வாகக் கொண்டவர். இலக்கிய மாகவே வாழ்ந்தவர். சோசலிச யதார்த்தப் படைப்பு முறையைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்.

சிறுகதையாளராக, நாவலாசிரியராக, கவிஞராக, இலக்கியக் கோட்பாட்டாளராக, இளங்கோவடிகள், பாரதி, புதுமைப்பித்தன் ஆகியோரைப் பற்றி ஆய்வுப் பூர்வமாக அறுதியிட்டுப் பேசும் தகுதியுடையவராக, விளங்கியவர் தொ. மு. சி. ரகுநாதன்.

ரகுநாதன் இலக்கிய அமைப்புகளைப் புறக்கணிக் காதவர், இலக்கியத்தை விவாதத்துக்குள்ளாக்குவதை விரும்பியவர். கூட்டுச் சிந்தனையின் வலிமையை உணர்ந்தவர். இலக்கியத்தைச் சமூகத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய கடமையை மதித்தவர். சமூகத்துக்கும் இலக்கியத்துக்கும் இடையில் இருக்க வேண்டிய நல்லுறவின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்தவர். சமூகத்தைத் தூண்டும் இலக்கியப் பேராற்றலை அறிந்தவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு மக்கள் இலக்கியச் சாதனையாளர்களில் ஒருவர். கவியரங்கக் கவிதைக்கு இலக்கிய அங்கீகாரம் ஏற்படுத்திய மக்கள் கவிஞர். போராடும் தொழிலாளர்களை முதன் முதலாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் கதாநாயகனாக்கிய புரட்சிகர எழுத் தாளர். புதிய சமூக உண்மைகளைக் கண்டடைந்த சாதனையாளர். தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற

உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கு வகித்த இலக்கியப் போராளி. இத்துனை சிறப்புக்குரியவர் 'நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னோடி' அவர்தாம் தொ.மு.சி. ரகுநாதன்!

திருநெல்வேலியில் தொண்டைமான் முத்தையா- முத்தம்மாள் வாழ்விணையருக்கு 20-10-1923 ஆம் நாள் பிறந்தார் ரகுநாதன்.

ரகுநாதன் தமது ஆரம்பக்கல்வியை ஷாப்டர் பள்ளியில் படித்தார். உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆங்கில மொழி வழியில் பாடங்களைப் படித்தார். நெல்லை இந்துக் கல்லூரியில் 1939 ஆம் ஆண்டு இண்டர் மீடியட் வகுப்பில் சேர்ந்து பயின்றார்.

ரகுநாதன் தமது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து 'ஜவஹர் வாலிபர் சங்கம்' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தைக் கண்டித்து பிரசுரங்களை வெளியிட்டார். 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். 1942 ஆம் ஆண்டு காந்தி ஜெயந்தி அன்று, நெல்லை அரசு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி மாணவர்களைத் திரட்டி ஊர்வலம் நடத்தினார். ஊர்வலத்தில் அணி வகுத்துச் சென்ற மாணவர்கள் மீது பிரிட்டிஷ் அரசின் காவல்துறையினர் கண்மூடித்தனமாக தாக்குதல் நடத்தினர். அப்போது காவல்துறையினரால் ரகுநாதன் கடுமையாக தாக்கப் பட்டார்.

நெல்லையில் 1947 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 'கலைஞர் கழகம்' என்னும் இலக்கிய அமைப்புத் தொடங்கப்பட்டது. அதன் தலைவராக ரகுநாதன், செயலாளராக தி.க.சி, நா.வானமாமலை, என்.டி. வானமாமலை, சீனிவாசன், கணபதியப்பன், ஜெகநாதன் முதலியவர்கள் பொறுப்பாளர்களாக விளங்கினர். கலைஞர் கழகத்தில் ஜீவாவை அழைத்து உரையாற்ற வைத்தனர்.

'மின்னல்' என்னும் கையெழுத்து இதழை 1940 ஆம் ஆண்டு நடத்தினார். 'பிரசண்ட விகடன்' முதலிய சிற்றிதழ்களில் அவரது படைப்புகள் வெளிவந்தன.

சென்னைக்குச் சென்று 'தினமணி' நாளிதழில் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். பின்னர், 'முல்லை' என்னும் இலக்கிய மாத இதழில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

வை.கோவிந்தன் நடத்திய 'சக்தி' என்னும்

இலக்கிய இதழில் கு.அழகிரிசாமியுடன் இணைந்து துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

'சாந்தி' என்னும் இலக்கிய மாத இதழை 1954 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நெல்லையிலிருந்து வெளியிட்டார். அந்த இதழின் ஆசிரியராக விளங்கினார். 'சாந்தி' இதழில் கவிஞர் தமிழ்ஒளி, சுந்தர ராமசாமி, அகிலன், சி.வி.எஸ். ஆறுமுகம், டி.செல்வராஜ்,

கு. அழகிரிசாமி, நா.வானமாமலை, சாமி சிதம்பரனார், கமில் சுவலபில், எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், வையாபுரி பிள்ளை, ஆ.நடராசன், வை.கோவிந்தன், தி.க.சி., துறைவன், கே.சி. எஸ்.அருணாசலம் முதலிய இலக்கிய ஆளுமைகளை எழுத வைத்தார்.

நிதி நெருக்கடியின் காரணமாக 1956 ஏப்ரல் மாதம் 'சாந்தி' இதழ் நின்று போனது. சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'சோவியத் நாடு' இதழில் 1967 ஆம் ஆண்டு பணியில் சேர்ந்தார்.

ரகுநாதன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயிலும் போதே கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கி விட்டார். 'திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர்' என்ற பெயரில் கவிதைகள் படைத்து அளித்தார்.

அன்றைய தமிழகத்தின் முதல்வராக இருந்த ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் தலைமையில்,

சென்னை வானொலியில் 'நம்ம சர்க்கார்' என்னும் தலைப்பில் 'யாருக்கு சுதந்திரம்' என்ற கருத்தை மையமாகக் கொண்டு கவிதை பாடினார்.

ஓஇருப்பில் உணவிருக்க இருட்டில் பதுக்கி வச்சி

கருப்புக் கடை நடத்தி காசுதனைச் சேர்த்தோன்

உருப்படியாய் நம்முன்னே உலா வந்து போவதையும்

என்று தொடங்கி, யாருக்கெல்லாம் இன்று சுதந்திரம் இருக்கிறது என அன்றைய அரசியல் சமூக நிலை மையைக் கடுமையாகத் தமது கவிதையில் விமர்சித்தார் ரகுநாதன்.

ஓஅப்போதுதான் நமது நாடு விடுதலை பெற்றது. தமிழ்நாட்டில் மிகக் கடுமையான உணவுத் தட்டுப்பாடு நிலவியது. பதுக்கலும், லஞ்சமும்

தலைவிரித்தாடின. பதுக்கல் எடுப்புப் போரில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்த காலம் அது.

இந்தக் கவிதையை வானொலியில் கேட்ட அறிஞர் அண்ணா, தமது 'திராவிட நாடு' இதழில் மூன்று பக்கத்தில் ஒரு மதிப்புரையை எழுதி வெளியிட்டார். 'நம்ம சர்க்கார்' என்னும் இக்கவிதை ரகுநாதனுக்குப் பெரும் புகழை ஈட்டித் தந்தது.

ரகுநாதனின் கவிதைகள், விருத்தத்தின் மிக நெகிழ்ந்த வடிவம், நாட்டுப்புற மரபின் சாயல் கொண்டது. இலக்கண வரம்பிலிருந்து விலகாதது. வழக்கில் உள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள் கலந்து கேட்போரை வசப்படுத்துவது என இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் மதிப்பீடு செய்துள்ளனர்.

பாரதி ரகுநாதன் மீது கொண்ட அளவற்ற பற்றால், பாரதி விழா மேடைகளில் பாரதியைப் பற்றி கவிதை முழக்கங்கள் செய்தார்.

ஓசாதிபேதமெனும் களக்கறுத்து மானிடமாம்

நீதி ஒன்றே தர்மம் என நிலை நாட்டும் சமுதாயம்

மானிடர்கள் எல்லோரும் வள வாழ்க்கை தனைப்பெற்று

வானுறையும் தெய்வம் போல் வாழவைக்கும் சமுதாயம்

அத்தகைய சமுதாயம் அதனைத்தான் நம் கவிஞன்

இத்தரையில் ஒப்பில்லாச் சமுதாயம் என்றுரைத்தான்ஓ-

என்று பாரதி தமது கவிதைகளின் உயிராக நிலை நிறுத்திய ஒப்பில்லாச் சமுதாயம் என்னும் கருத்துக்கு மானுட நீதியை அடிப்படையாக்கித் தமது கவிதை மூலம் விளக்கம் தருகிறார்.

தமிழில் ஏலாதா என்னும் பொருள் பற்றி ரகுநாதன் பாடிய கவிதை தமிழர்களை சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது.

ஓதாய்மொழியை தாயகத்தைத் தள்ளி

வைத்து வெள்ளையர்க்கு

நாயடிமை செய்தவர்கள் நாத்தடித்துப் போனதனால்,

தன் பலத்தைத் தானறியா யானையைப்

போல் ஆங்கிலத்தின்

பின் பலத்தை நம்புகின்ற பேடியர்கள் உள்ளதால்
கற்றுவிட்ட ஆங்கிலத்தைக் கைகழுவ மனமின்றிப்
பெற்றுவிட்ட தாய்மொழிக்கே

பிணக்குழியைத் தோண்டுவார்.

இடமில்லை ! தாய் மொழியை

இழித்துப் பழிப்பவர்க்கிங்கிடமில்லை!

தமிழ்நாட்டில் அனைத்து நிலைகளிலும் தமிழ் மொழி ஆட்சி செய்ய வேண்டும். குறிப்பாகப் பயிற்று மொழி தமிழாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக கம்யூனிஸ்டுகளுடன் இணைந்து தொடர்ந்து குரல் எழுப்பி வந்தார் ரகுநாதன்.

ரகுநாதன் கவிதைகள், கவியரங்கக் கவிதைகள், காவியப் பரிசு, தமிழால் ஏலாதா? முதலிய கவிதை நூல்களையும் எழுதி அளித்துள்ளார்.

அண்ணனும் தம்பியும், பெண்ணாய்ப் பிறந்தால், மோகினி, மருது பாண்டியர், சிலை பேசிற்று, வலி, அத்தான் வந்தார், பஞ்சப்பாட்டு முதலிய சமூக நாடகங் களை படைத்தளித்துள்ளார்.

'புதுமைப்பித்தன் வரலாறு' என்ற நூலின் மூலம் புதுமைப்பித்தனின் விரிவான வரலாற்றை தமிழுலகுக்கு அளித்துள்ளார்.

'சமுதாய இலக்கியம்' என்ற நூலின் மூலம் இலக்கியம் சமுதாய மாற்றத்திற்கு எவ்வாறு பயன்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

'இலக்கிய விமர்சனம்' என்னும் நூலை தமது இருபத்தைந்தாவது வயதில் எழுதி வெளியிட்டார். விமர்சனக் கலை பற்றி தமிழில் வெளிவந்த முதல் நூல் ஆகும்.

முதலிரவு, கன்னிகா, பஞ்சம் பசியும். புயல் முதலிய நாவல்களை தொ.மு.சி. ரகுநாதன் எழுதி யுள்ளார்.

நீயும் நானும், சேற்றிலே மலர்ந்த செந்தாமரை, ரகுநாதன் கதைகள், சஷணப்பித்தம் முதலிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டார்.

அக்டோபர் புரட்சியும் தமிழ் இலக்கியமும், இளங்கோவடிகள் யார்? முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்கள், புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - சில

விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும் முதலிய ஆய்வு நூல்களை எழுதி அளித்துள்ளார்.

பாரதியும், ஷெல்லியும், கங்கையும் காவிரியும் (தாசூரும், பாரதியும்) முதலிய ஒப்பிலக்கிய நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

பாரதி-சில பார்வைகள், பாரதி காலமும் கருத்தும், பாரதியும் புரட்சி இயக்கமும், பாஞ்சாலி சபதம் - உறை பொருளும் மறை பொருளும் முதலிய பாரதி ஆய்வு நூல்களை தமிழிலக்கிய உலகிற்கு எழுதி வழங்கியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் கதைகள், காந்திமதி கலித்துறை அந்தாதி முதலிய நூல்களை பதிப்பித்துள்ளார்.

தொ.மு.சி. ரகுநாதன், 'மருது பாண்டியர்' என்னும் தமது நாடகத்தில், ஆங்கிலேயர்கள் தமது ஆட்சியை நிலைப்படுத்திக் கொள்ள, நமது நாட்டு மக்களிடையே சாதிப் பகைமையைத் தூண்டி, மோதலை ஏற்படுத்திய வஞ்சகத்தைப் புறந்தள்ளி, மக்கள் ஒன்றுபட்டு நின்ற கதையை, மையமாக வைத்துப் படைத்துள்ளார்.

இவரது 'இலக்கிய விமர்சனம்' என்னும் நூல், தமிழில் வெளிவந்த முதல் இலக்கிய விமர்சன நூலாகும். இந்நூல் தமிழிலக்கிய உலகத்தை மகிழ்ச்சியும், அதிர்ச்சியும் அடையச் செய்தது. அழகியலைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்த முதல் நூலாகவும் இது அமைந்தது. இலக்கிய விமர்சனத்தை விஞ்ஞானப்பூர்வமாக மாற்றும் முயற்சி இந்நூல் என மதிப்பீடு செய்துள்ளார் மார்க்சிய இலக்கியத் திறனாய்வாளர் கலாநிதி கா.சிவத்தம்பி.

ரகுநாதன் 'முதலிரவு' என்னும் நாவலை 1949 ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டார். அந்நாவல் தமிழ் வாசகர்கள் மத்தியில் பெரும் புயலைக் கிளப்பியது. நாவல் வெளிவந்த சில மாதங்களிலேயே பல பதிப்பு களைக் கண்டது. பொறாமை கொண்ட சில நூல் வெளியீட்டாளர்கள், அந்த நாவல் ஆபாசமானது என்று கூறி அரசாங்கத்துக்குப் புகார் செய்தனர். அப்போது தமிழகத்தின் கல்வியமைச்சராக இருந்த அவினாசிலிங்கம் செட்டியார், நாவலில் ஓரினச் சேர்க்கை, முறை பிறழ்ந்த ஈரினச் சேர்க்கை, காந்தியப் பாலியல் நிலைக்கு எதிர்ப்பு எனக் கூறி, புத்தகத்தைத் தடை செய்து ஆணை பிறப்பித்தார்.

இந்தத் தடையாணையை எதிர்த்து, நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்து வாதாடினார். பலனில்லை, கைது செய்யப்பட்டார். பின்னர் நீதிமன்றம் விதித்த அபாராதத் தொகையைக் கட்டி மீண்டார்.

அன்றைய ஒருங்கிணைந்த நெல்லை மாவட்டத்தில் விவசாயத்துக்கு அடுத்தபடியாக பெருந்தொழிலாக விளங்கியது கைத்தறி நெசவு, அரசின் தொழிலாளர் விரோத நடவடிக்கையினால், கைத்தறி நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த மக்கள் மிகுந்த வறுமையில் வாடிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. பசியும் பஞ்சமும் மக்களை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருந்தன. ஆயிரக்கணக்கான கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்கள் கஞ்சிக்கு வழியின்றி செத்து மடிந்தனர். குடி தண்ணீருக்குக் கூட கடுமையான பஞ்சம் நிலவியது. தெரு முனைகளில் அரசு திறந்திருந்த கஞ்சித் தொட்டி களைச் சுற்றி ஏழை மக்கள் ஈ, ஏறும்புகளாக மொய்த்துக் கிடந்தார்கள். இச்சமூகப் பிரச்சனையை மையமாக வைத்து 'பஞ்சம் பசியும்' என்னும் நாவலை எழுதினார் ரகுநாதன்.

தமிழகத்தில் பரவலாக விவாதிக்கப்பட்டது 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல். இந்நாவலால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்ட செக் நாட்டுத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் கமில் சுவலபில், அந்நாவலை செக் மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். தமிழ் மொழியிலிருந்து ஒரு அய்ரோப்பிய மொழிக்கு மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட முதல் நாவல் என்னும் பெருமையை 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல் பெற்றது. மலையாளம், தெலுங்கு, வங்காளம், இந்தி, ஹங்கேரியன், ஜெர்மன், ரஷ்யன், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலும் 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு உலகம் முழுவதும் பரவியது.

இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்த படைப்பாளர் களும், ஆய்வாளர்களும், கோவையில் கூடி 1961 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 'தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெரு மன்றம்' என்னும் பேரமைப்பை ஏற்படுத்தினார்கள். இதில் இலக்கியப் பேராசான் ஜீவாவுடன் இணைந்து முக்கியப் பங்காற்றினார் ரகுநாதன்.

தமிழகத்தில் மக்கள் இலக்கிய வளர்ச்சி, நாட்டுப்புற இலக்கிய ஆய்வு, நாட்டுப்புறக் கலை வளர்ச்சி, மக்கள் நிலையிலிருந்து வரலாற்றுப் பார்வை, சமூக அடித் தளத்தின் மீது நின்று இலக்கியத்தைப் பார்க்கும் ஆய்வு முறை, அடித்தள மக்கள் ஆய்வுகள் முதலியவற்றுக் கெல்லாம் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றமே அடித்தளம் இட்டது.

மதுரையில் 1963 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற மாநாட்டில் ரகுநாதன் மாநிலத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்.

ரகுநாதனின் பெரும்பான்மையான மொழி பெயர்ப்புகள் சமூக வாழ்வை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட ரஷ்யப் பேரிலக்கியங்களாகும்.

டால்ஸ்டாயின் 'அக்கினிப் பரிட்சை', இலியா இஷேன்பர்க்கின் 'வசந்தமே வருக', மாக்சிம் கார்க்கியின் 'தாய்', 'தந்தையின் காதலி', 'பிரமச்சாரியின் டைரி' 'மூன்று தலைமுறைகள்' முதலிய நாவல்கள், 'சந்திப்பு' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு, மைக்கல் ஷோலாகோவின் 'இதயத்தின் கட்டளை', ஆர். எல். ஸ்டீவன்சனின் 'நான் இருவர்', மாயக்கோவ்ஸ்கியின் 'லெனின் கவிதாஞ்சலி' மார்க்ஸ் - ஏங்கல்ஸ் மதத்தைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகள், 'நவசீனக் கதைகள்' சோவியத் நாட்டுக் கவிதைகள் என முக்கியமான உலகப் படைப்புகள் பலவற்றை தமிழில் மொழி பெயர்த்து அளித்துள்ளார்.

ஒரு மொழியிலுள்ள கலாசிருஷ்டியை இன்னொரு மொழியில் மீண்டும் சிருஷ்டிப்பதே அவனது (மொழி பெயர்ப்பாளரின்) கடமை. அவ்வாறு சிருஷ்டிக்கும் போது, மூல நூலில் உள்ள விசயங்களுக்கு மாறுபடாமல், திரிபுகள் ஏற்படாமல், அவற்றிலுள்ள பாத்திரங்கள், உணர்ச்சிகள், கருத்துகள் முதலியவற்றைச் சிறிதும் சிதைவுறாதபடி திரும்பவும் சிருஷ்டிக்கவே அவன் முயல வேண்டும். அதாவது ஒரு இலக்கிய கலாசிருஷ்டியின் மொழி பெயர்ப்பும், ஒரு கலாசிருஷ்டியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு நூலை மொழிபெயர்க்கும் போது, முதலில் அதனை உயிருள்ள மொழியில், மொழிபெயர்க்கப்படும் மொழிக்கு முரணாகாத முறையில் மொழிபெயர்க்க முயல வேண்டும். அவனது வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் நடை அமைதியும் மூல நூலில் உள்ள பொருளை நேர்மையுணர்ச்சியுடன் உணர்த்துவதாக இருக்க வேண்டும்¹ என ரகுநாதன் மொழிபெயர்ப்புக்கான இலக்கணத்தை வரையறுத் துள்ளார்.

மேலும், மொழிபெயர்ப்புகளால் மொழி வளமும், இலக்கிய வளமும் மேம்படுகின்றன. தேவையை முன்னிட்டுப் புதிய சொல்லாட்சியும், சொற் சேர்க்கைகளும் பிறக்கின்றன. பிற மொழியின் துணை கொண்டு புரிந்து வந்த ஒரு விசயத்தைத் தன் மொழியில் கொண்டு வரும் முயற்சியால், மொழி வளர்ச்சியில் புதிய பாதைகள் திறக்கின்றன. தனது மொழியின் கூடியபட்ச வலுவைப் புலப்படுத்தும் சோதனைகள் தோன்றுகின்றன. பிற மொழி இலக்கியங்களின் உருவம், உள்ளடக்கம், கருத்துச் செறிவு, தத்துவ

விசாரம் முதலியன புதியதொரு மொழியில் இறக்குமதி செய்யப்படுவதால், புதிய இலக்கியப் பரம்பரை மட்டுமல்லாமல், மக்களிடையே புதிய எண்ணங்கள் தோன்றவும் வழி ஏற்படுகிறது. இதன் மூலம் பிறநாடுகளுக்கு நமக்கும் இதயப் பரிவர்த்தனை ஏற்படுவதுடன், ஒரு நாட்டினரை இன்னோரு நாட்டினர் புரிந்து கொள்ளவும் முடிகிறது.ஓ என மொழிபெயர்ப்பினால் ஏற்படும் நன்மைகளை எடுத்தியம்புகிறார் ரகுநாதன்.

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் துணைத் தலைவர், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர், அகில இந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர், அகில இந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சம்மேளனத்தின் செயற்குழு உறுப்பினர், சாகித்திய அக்காதெமி ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர் மற்றும் நடுவர் குழு உறுப்பினர், மனோன்மனீயம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக செனட் உறுப்பினர், பாரதி அறக்கட்டளை உறுப்பினர் முதலிய பதவிகளை வகித்தார்.

பாரதி விழா நிகழ்ச்சிகளிலும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்து கொள்வதற்காக 1956 ஆம் ஆண்டு ரகுநாதன் இலங்கைக்குச் சென்று வந்தார். மீண்டும் 1983 ஆம் ஆண்டு, டாக்டர்.எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், எழுத்தாளர் இராஜம் கிருஷ்ணன் ஆகியோருடன் இலங்கைக்குச் சென்று பல்வேறு இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டார்.

தொ.மு.சி.ரகுநாதன் தமது இல்லத்தில் மிகப் பெரும் நூலகத்தை உருவாக்கினார். தமது இறுதிக் காலத்தில், பாரதி மீதுள்ள பற்றால், எட்டையபுரம் பாரதி நூலகத்துக்கு பல லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள நூல்களை வழங்கினார்.

ஓஎந்த ஒரு எழுத்தாளனுக்கும் ஒரு தத்துவ தரிசனம் இருக்கத்தான் வேண்டும். அதனைத் தேர்ந்து, தெளிந்து உருவாக்கிக் கொள்வது அவனது பொறுப்பு. எந்தவொரு தத்துவமும் ஒரு வழிகாட்டிதான்; விலங்கல்ல. தத்துவத்தின் மீது குருட்டு பக்தி கொண்டு, அதனை விலங்காகத் தரித்துக் கொண்டு, அதற்கு அடிமை யாவதைப் போன்ற கொடுமை வேறு கிடையாது. அவ்வாறு அடிமைப்பட்டுவிட்டால், பிறகு வாய்ப் பாட்டுச் சூத்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு, எதையும் அளந்து பார்த்து ஏமாறும் நிலைதான் ஏற்படும். அப்போது அந்தத் தத்துவம் படைப்பாளிக்குத் தேக்க நிலையைத்தான் உண்டாக்கும். மாறாக, அவன் அதைக் காலில் கட்டிய

விலங்காக்கிக் கொள்ளாமல், கடலில் மிதக்கும் கட்டுமரமாக மாற்றிக் கொண்டு விட்டால், காற்றின் திசையறிந்து அதைச் செலுத்தவும் கற்றுக் கொண்டு விட்டால், பின்னர், அது அவனுக்குப் பேராக்கத்தை அளிக்கும். எந்தக் கடலிலும் அவனால் முன்னேறிச் செல்ல முடியும். எனத் தத்துவத்தை அடிப் படையாகக் கொண்டு இலக்கியவாதி எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார் ரகுநாதன்.

ரகுநாதன் மொழிபெயர்த்த 'தாய்' நாவலுக்கு 1965 ஆம் ஆண்டு 'சோவியத் நாடு நேரு பரிசு' வழங்கியது.

'பாரதி - காலமும் கருத்தும்' என்னும் ஆய்வு நூலுக்கு 1983 ஆம் ஆண்டு 'இலக்கியச் சிந்தனை பரிசு' வழங்கப்பட்டது, 1984 ஆம் ஆண்டு அதே நூலுக்காக 'சாகித்திய அகாடெமி' விருது அளிக்கப்பட்டது.

தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் படைப் பிலக்கியத்துக்கும் திறனாய்வுக்கும் ரகுநாதன் ஆற்றிய பணிக்காக 'தமிழன்னை விருது' வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை ரகுநாதனின் மொழிபெயர்ப்புப் பணியைப் பாராட்டி பாராட்டுப் பத்திரமும், தலைசிறந்த எழுத்தாளருக்கான பாராட்டுக் கேடயமும் வழங்கியது.

தமது வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்ட ரகுநாதன் 31-12-2001 அன்று இயற்கை எய்தினார்.

ரகுநாதனின் படைப்புகளே அவருக்கான சரியான நினைவுச் சின்னங்கள். என அவரது படைப்புகள் குறித்து புகழ்ந்துரைத்துள்ளார் ஆய்வாளர் பேராசிரியர் தொ.பரமசிவன்.

லட்சிய தாகமும், வேகமும், அன்பும், அடக்கமும், உலகளாவிய பார்வையும், புரட்சிகர சமுதாய மாற்றங்களில் நாட்டமும், புதிய உலகு, புதிய மனிதன், புதிய கலாச்சாரம் இவற்றைத் தமிழகத்தில் காண வேண்டும் என்னும் ஆர்வமும் நிரம்பியவர் ரகுநாதன். என இலக்கிய விமர்சகர் தி.க.சி. பதிவு செய்துள்ளார்.

இலக்கியப் போலிகளையும், சனாதனிகளையும், நசிவிலக்கியங்களையும் ரகுநாதன் சாடும் பொழுது, அவரது இலக்கிய உணர்ச்சியையும், தர்மாவேசத்தையும் தரிசிக்கலாம். அண்மைக்காலங்களில் அத்தகைய எழுத்துக்கள் மிகக்குறைவே. எனினும், சக்தி, சாந்தி, தாமரை முதலிய ஏடுகளில் காலத்துக்குக் காலம் அவர் எழுதியிருக்கும் மதிப்புரைகளையும்,

விமர்சனங்களையும் படித்தவர்களுக்கு, அவரின் அப்பழுக்கற்ற ஆளுமையும், அபாரமான இலக்கிய ஆற்றலும் நன்கு பரிச்சயமானவையாய் இருக்கும்ஃ என ஈழத்து மார்க்சிய இலக்கியத் திறனாய்வாளர் கலாநிதி. க.கைலாசபதி மதிப்பீடு செய்துள்ளார்.

ஃபெரும்புவி இதனில் வறுமையும் துயரும்

பிணிகளும் போரும் இருந்திடும் வரையில்

திரும்பவும் திரும்பவும் பிறப்பேன்- இங்கு

தீமைகள் யாவும் வேறற அறுப்பேன்ஃ.

என தொ.மு.சி. ரகுநாதன் தமது இலட்சியத் தாகத்தைப் பாடிச் சென்றுள்ளார்.

தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதன் நூற்றாண்டு

நவீனத்துவம் வாய்ந்த எழுத்து!

<https://www.hindutamil.in/news/opinion/columns/880244-modern-writing.html>

தமிழில் அதிகம் வாசிக்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களில் மாக்னிம் கார்க்கியின் 'தாய்' நாவலே முதலிடத்தில் இருக்கக்கூடும். பொதுவுடைமை இயக்கம் வீடுதோறும் அந்நாவலைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துள்ளது. திராவிட இயக்கத் தலைவர் மு.கருணாநிதியும் தனக்குப் பிடித்த நாவல் என்று 'தாய்' நாவலைக் குறிப்பிட்டதோடு, அதைக் கவிதை நடையிலும் எழுதினார், அக்கதையைத் தழுவித் திரைப்பட ஆக்கமும் செய்தார். இன்றும், 'உணர்ச்சிமிகு தருணங்க'ளில் இந்நூல் பரிசளிக்கப்படுவதைப் பார்க்கிறோம்.

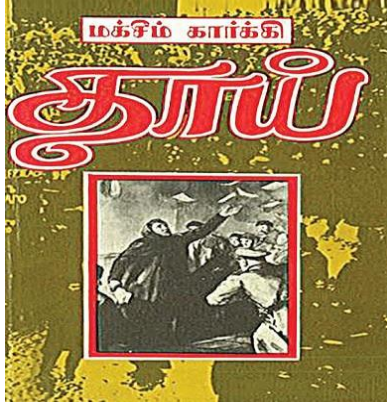
கார்க்கியின் தமிழ்க் குரல்: காந்தியரும் தமிழில் பௌத்தம் குறித்த சிறந்த அறிமுக நூல்களை எழுதியவருமான ப.ராமஸ்வாமியும் கார்க்கியின் அந்நாவலை, 'அன்னை' என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

என்றாலும், தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதனின் தமிழ் மொழியாக்கமே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது. கார்க்கியின் 'மூன்று தலைமுறைகள்', 'தந்தையின் காதலி' உள்ளிட்ட படைப்புகளையும் தொ.மு.சி. தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கார்க்கியின் சில சிறுகதைகள் 'சந்திப்பு' என்ற தலைப்பில் அவரது மொழியாக்கத்தில் தொகுப்பாக வெளியாகியுள்ளது. தமிழில், லியோ டால்ஸ்டாய், ஃபியோதர் தஸ்தேயேவ்ஸ்கி ஆகியோருக்கு இணையாக கார்க்கியும் அறிமுகமானதில், தொ.மு.சி.க்குப் பெரும் பங்குண்டு.

பஞ்சம் பசியும்: தொ.மு.சி. மிகச் சில நாவல்களையே எழுதியிருக்கிறார் என்றபோதும் அவரது 'பஞ்சம் பசியும்' நாவல் இன்றளவும் பேசப்படும் நாவலாக இருந்துவருகிறது. கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் அனுபவித்த துயரங்களின் இலக்கிய ஆவணமாக அந்நாவல் அமைந்துள்ளது. வெளிவந்தபோதே, செக் மொழியில் அந்நாவலைக் கமில் சுவலெபில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். அம்மொழியிலும், இந்நாவல் வரவேற்பைப் பெற்றது. ஆங்கிலம் இல்லாத ஐரோப்பிய மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட முதல் தமிழ் நாவல் அதுவே. புனைவுகளில் மட்டுமின்றி கவிதையிலும் தொ.மு.சி.யின் முத்திரைகள் உண்டு. திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்ற பெயரில் அவர் எழுதிய கவிதைகள் மரபின் அடியொற்றி அமைந்தவை. அவற்றில் சில, புரட்சிக் கனலாகத் தகிப்பவை. கம்பன் விழா கவியரங்கங்களிலும் கவி பாடியுள்ளார்.

இலக்கியப் பரம்பரை: தொ.மு.சி.யின் கவியாற்றல் அவரது பரம்பரைச் சொத்து. அவரது பாட்டனார் சிதம்பரத் தொண்டைமான், 'ஸ்ரீரங்கநாதர் அம்மானை'ப் பாடல்களும் 'நெல்லைப் பள்ளு'வும் பாடியவர். அவரது தந்தையார் தொண்டைமான் முத்தையன், பிரமமுத்தன் என்ற புனைபெயரில் '33 தியானச் சிந்தனைகள்' என்ற நூலையும் மூன்று தனிப் பாசுரங்களையும் இயற்றியவர். ஆங்கிலத்திலும் கவிதைகள் இயற்றியவர். ஆங்கிலத்திலிருந்து கவிதைகளை மொழிபெயர்த்தவர். அவரது அண்ணன், தொ.மு.பாஸ்கரத் தொண்டைமான், பாடல் பெற்ற தலங்கள்

அனைத்தையும் நேரில் சென்று தரிசித்து 'வேங்கடம் முதல் குமரி வரை' என்ற தலைப்பில், ஐந்து பெருந்தொகுதிகளாக எழுதியவர்.

டி.கே.சி.யின் வட்டத்தொட்டி இலக்கியக் குழாமைச் சேர்ந்தவர். எனவே, தொ.மு.சி. ஒரு எழுத்தாளரானது ஏதோ ஒரு விபத்தாக நேர்ந்தது அல்ல. குடும்பத்தின் பரம்பரைச் சொத்தாக எழுத்தாற்றலைப் பெற்ற அவர், சமூக உணர்வோடு, புரட்சிகர இலக்கியத்தை நோக்கி

நகர்ந்ததே முக்கியமான திருப்புமுனை. திருநெல்வேலியில் இயங்கிவந்த மதுரை தாயுமானவர் இந்துக் கல்லூரியில் இன்டர்மீடியட் படித்துவந்த தொ.மு.சி., 1942இல் விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குகொண்டதால், படிப்பைத் துறந்தவர். கல்லூரி விழா மலர்களிலேயே அவரது எழுத்துகள் பிரசுரமாகத் தொடங்கிவிட்டன. 1944இல் 'தினமணி'யில் துணை ஆசிரியராக இதழியல் பயணத்திலும் அவர் பங்கேற்றார். தொடர்ந்து, 'முல்லை' இதழின் ஆசிரியராகவும், 'சக்தி' இதழின் துணை ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். 1954 டிசம்பரில் 'சாந்தி' இதழைத் தொடங்கி 1956 வரையிலும் நடத்தினார்.

கட்டுரை இலக்கியம்: தமிழில் புரட்சிகர இலக்கிய வகையையோடு பாரதியை முடிச்சிட்ட ஜீவாவின் வழியில், தொ.மு.சி.யின் பங்களிப்புகள் முக்கியத்துவம் கொண்டவை. தாகூருடன் பாரதியை ஒப்பிட்டு அவர் எழுதிய 'கங்கையும் காவிரியும்' நூல் சிறப்பிடம் பெறுவதாகும். 'பாரதி காலமும் கருத்தும்', 'பாரதியும் ஷெல்லியும்' என்று பல தலைப்புகளில் அவரது பாரதி ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. புதுமைப்பித்தனின் நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவரான தொ.மு.சி., அவரது வரலாற்றை எழுதி அவருக்குப் பெருமை சேர்த்ததோடு, தமிழ் வாசகர்களுக்கு அரும்பெரும் கொடையாக அந்நூலை வழங்கிச் சென்றுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் கதைகள் மீதான அவதூறுகளுக்குப் பதிலாய் அமைந்தது, அவரது மற்றொரு நூலான 'புதுமைப்பித்தன்: சில விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும்'.

பாரதி, புதுமைப்பித்தன் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுவரும் வரலாற்றுப் பேராசிரியர் ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி அந்நோக்கிலிருந்து தொ.மு.சி.யின் பங்களிப்புகள் குறித்து தொடர்ந்து அறிமுகப்படுத்திவருகிறார். 'புதுமைப்பித்தன் வரலாறு' நூலினை விரிவான ஆய்வுரையோடு பதிப்பித்தும் உள்ளார். தமிழில், மார்க்ஸிய இலக்கியத்தின் முன்னோடியாக அமைந்தவர் என்ற நோக்கில் தொ.மு.சி. குறித்து பொன்னீலன் தொடர்ந்து நூல்களையும் சிறப்பு மலர்களையும் வெளியிட்டுவருகிறார். தொ.மு.சி.யின் தொகுக்கப்படாத பல கட்டுரைகளை இளசை மணியன் தொகுத்து நூலாக வெளிக்கொண்டுவந்துள்ளார். தொ.மு.சி.யின் பரந்து அகன்ற வாசிப்பும் நவீனத்துவம் வாய்ந்த எழுத்து நடையும் அக்கட்டுரைகளை வாசிக்கும் இன்றைய தலைமுறை இளம் வாசகர்களுக்குப் பெரும் கண்திறப்பாக அமையக்கூடும்.

தொ.மு.சி. நூற்றாண்டு தொடக்கம்: அக். 20

காணொளிகள்

- 01] தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் "சிறுகதைகள்" - உரை: பேராசிரியர் இரா. பிரேமா
<https://www.youtube.com/watch?v=OoYk9-ovSF4> [33:25]
- 02] தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் "பஞ்சம் பசியும்" - உரை: பேராசிரியர் பா.இரவிக்குமார்
<https://www.youtube.com/watch?v=PItzRhXLX2Y> [28:36]
- 03] தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் "சேற்றில் மலர்ந்த செந்தாமரை" - உரை: பேராசிரியர் இரா. செல்வி
<https://www.youtube.com/watch?v=LioaRqIfAa4> [22:40]
- 04] நூற்றாண்டு கண்ட தமிழ் சிறுகதை | கோவை வானொலி நிலையம் | ஆனைத்தீ | தொ. மு. சிதம்பர ரகுநாதன்
<https://www.youtube.com/watch?v=VXXgT3H5Yl8> [12:36]
- 05] "தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் ஆய்வுப்பங்களிப்பு" - உரை: பேராசிரியர் பா.ஆனந்தகுமார்
<https://www.youtube.com/watch?v=2IOqEdtMYbY> [37:24]

தொ.மு.சிதம்பர ரகுநாதன்: சிறுகதை, நாவல், விமரிசனம், ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், வாழ்க்கை வரலாறு எனப் பலதுறைகளிலும் எழுதியவர். பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்தவர். ரகுநாதனின் எழுத்துக்கள், ஆய்வுகள், விமர்சனங்கள் யாவும் தமிழில் மார்க்சிய சிந்தனைகளை வளர்த்தது.

06] சேற்றில் மலர்ந்த செந்தாமரை

<https://byngel.in/ta/story/f643f03d49564baab973> [01:09:00]

1940-50-களில் தொ.மு.சி. எழுதிய சிறுகதைகளிலிருந்து

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பத்து கதைகளின் தொகுப்பு இது.

சமூகத்தினுடைய அன்றாட நிகழ்வுகளின் ஆழமான காட்சிகளை நம் கண் முன் விரிக்கிறது. கதையின் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரமும் இன்றைய வாழ்வுக்கான அனுபவங்களை நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள்.

(☺)(☺) தொ மு சிதம்பர இரகுநாதன் (☺)(☺)

